CARTE PUBLICATĂ ÎN 20 DE ȚĂRI

O MAMĂ PERFECTĂ

AIMEE MOLLOY

buzz BOOKS

O SEARĂ ÎN ORAȘ. CÂTEVA ORE DE DISTRACȚIE. ASTA E TOT CE AR FI TREBUIT SĂ FIE.

Își spun Mamele din Mai – un grup de proaspete mămici ai căror copii s-au născut în aceeași lună. De două ori pe săptămână se întâlnesc în Prospect Park din Brooklyn ca să petreacă puțin timp împreună.

Atunci când femeile ies să bea ceva la barul din cartier, tot ce-și doresc este să ia o pauză de la rutina zilnică. Dar, într-o noapte fierbinte de 4 iulie, ceva teribil se întâmplă: unul dintre copii dispare din pătuțul lui. Winnie, o mamă singură, a ezitat să-l lase pe Midas, băiețelul ei de șase săptămâni, cu o bonă, dar colegele sale de la Mamele din Mai au insistat că totul va fi bine. Acum copilul a dispărut. Ceea ce urmează este o cursă contracronometru pentru a-l găsi pe Midas, în timpul căreia o mulțime de secrete ies la iveală, căsniciile sunt puse la încercare și prieteniile sunt distruse.

„Molloy, o maestră a pistelor false, explorează cu abilitate așteptările, nesiguranța și prejudecățile nesfârșite care însoțesc maternitatea în acest thriller palpitant, ce prezintă un grup de femei puternice, inteligente și imperfecte care se sprijină reciproc atunci când au mai multă nevoie. Fascinant."
Kirkus Reviews

„Extrem de inteligent... Un roman care duce cu gândul la recentele bestselleruri *Fata din tren* și *Femeia de la fereastră*, dar care este, de asemenea, o prezentare emoționantă a ceea ce înseamnă să fii un părinte modern și a presiunii deosebite puse asupra femeilor – din interior și din afară – pentru a face totul în mod impecabil."
Entertainment Weekly

„Un thriller electrizant – o prezentare subtilă, inteligentă a așteptărilor nesfârșite ale maternității moderne."
People

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-2913-5
9 786063 329135
eBook disponibil

buzz
BOOKS

Cărțile despre care toată lumea vorbește!

O colecție cosmopolită, locul de întâlnire a celor mai noi opere de ficțiune contemporană – romane aflate în topurile internaționale, premiate, ecranizate sau în curs de ecranizare, traduse în zeci de limbi – cărți provocatoare, pe care abia aștepți să le citești

Aimee Molloy este autoarea cărții *However Long the Night* și coautoarea mai multor lucrări de nonficțiune, printre care *Jantsen's Gift*, scrisă împreună cu Pam Cope. *O mamă perfectă* (*The Perfect Mother*, 2018) este primul ei roman. Locuiește în Brooklyn, New York, cu soțul și cele două fiice.

AIMEE MOLLOY

O MAMĂ PERFECTĂ

Traducere din limba engleză și note
ADRIANA BĂDESCU

LITERA

București
2018

The Perfect Mother
Aimee Molloy
Copyright © 2018 Aimee Molloy
Toate drepturile rezervate

Editura Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 6390; 031 425 1619; 0752 548 372
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe

O mamă perfectă
Aimee Molloy

Copyright © 2018 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Florentina Nica
Corector: Cătălina Călinescu
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ofelia Coșman

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MOLLOY, AIMEE
O mamă perfectă / Aimee Molloy;
trad. din lb. engleză: Adriana Bădescu. -
București: Litera, 2018
ISBN 978-606-33-2913-5

I. Bădescu, Adriana (trad.)

821.111

Pentru Mark

Trei şoricei orbi, trei şoricei orbi,
Uite-i cum mai fug, uite-i cum mai fug![1]

[1] Primele două versuri dintr-un cântecel pentru copii, popular îndeosebi în Marea Britanie

PROLOG

ZIUA MAMEI
14 MAI

Joshua

Mă trezesc înfrigurată. Lucarna de deasupra mea palpită sub revărsarea ploii. Îmi răsfir degetele pe așternut, amintindu-mi că sunt singură. Închid ochii și izbutesc să adorm din nou, până când mă trezesc iar, pradă unei dureri adânci, neașteptate. Zorii vin cu aceeași senzație de greață în fiecare zi de când a plecat el, dar îmi dau seama imediat că acum e altfel.

Ceva nu e în regulă.

Mă doare când merg și mă târăsc jos din pat, apoi pe podeaua pe care scrâșnesc nisipul și praful. Îmi găsesc telefonul în camera de zi, dar nu știu pe cine să sun. El e singurul cu care aș vrea să vorbesc. Am nevoie să-i spun ce se petrece și să-l aud spunându-mi că totul va fi bine. Trebuie să-i amintesc, încă o dată doar, ce mult îl iubesc.

Dar n-o să răspundă. Sau mai rău, o să răspundă și o să se răstească în telefon, spunându-mi că nu are de gând să mai accepte așa ceva și că dacă-l voi mai suna vreodată, va...

Durerea îmi cuprinde tot spatele, încât nu mai pot să respir. Aștept să-mi treacă, aștept acel moment de păsuire care mi-a fost promis, însă nu vine. Nu așa

scria în cărți că se va întâmpla, nu la asta mi-a spus doctorul să mă aștept. Ziceau că va fi ceva treptat. Și că voi ști ce să fac. Că voi măsura intervalele. Că mă voi așeza pe mingea de yoga pe care am cumpărat-o la mâna a doua. Și că voi rămâne acasă cât mai mult posibil, ca să evit aparatele, medicamentele și toate celelalte lucruri pe care le fac ei la spital pentru ca un bebeluș să vină înainte ca trupul să fie pregătit.

Eu nu sunt pregătită. Mai am două săptămâni până la soroc, și nu sunt pregătită.

Mă concentrez pe telefon. Nu formez numărul lui, ci pe al ei, al moașei – o femeie cu piercinguri, pe nume Albany, cu care m-am întâlnit de numai două ori.

Asist la o naștere și nu vă pot răspunde. Dacă sunteți...

Mă târăsc cu laptopul până în baie și mă așez pe gresia rece, cu o cârpă udă pe ceafă și cu computerul rezemat de conturul bombat al fiului meu. Îmi deschid e-mailul și încep un mesaj nou adresat lor, Mamelor din Mai.

Mă întreb dacă chestia asta e normală. Mâinile îmi tremură în timp ce tastez. Am o senzație de greață. Durerea e intensă. Totul se întâmplă prea repede.

Nu-mi vor răspunde. Au ieșit la cină și mănâncă ceva condimentat ca să-și grăbească travaliul, luând câte o înghițitură din berea soților, bucurându-se de o seară liniștită împreună – un lucru la care mamele cu experiență ne-au avertizat că nu trebuie să ne mai așteptăm vreodată. Nu-mi vor vedea mesajul decât dimineață.

Dar se aude imediat sunetul unui nou e-mail primit. Draga de Francie! *Începe!* îmi scrie ea. *Cronometrează contracțiile și cere-i soțului tău să te apese continuu pe șale.*

Cum merge? întreabă Nell. Au trecut deja douăzeci de minute. *Le mai simți încă?*

Stau pe o parte și mi-e greu să scriu. *Da.*

Totul se întunecă în jur şi, când se face lumină iar – zece minute mai târziu, o oră mai târziu, habar n-am –, simt o durere cumplită explodând dintr-un cucui pe care l-am căpătat în frunte. Mă târăsc înapoi în camera de zi când aud un zgomot, un animal care urlă, dar îmi dau seama pe urmă că acesta răsună din mine. *Joshua.*

Reuşesc să ajung la canapea şi-mi rezem spatele de pernele ei. Duc mâna între picioare. Sânge.

Îmi trag o pelerină de ploaie peste cămaşa de noapte. Într-un fel sau altul, izbutesc să cobor scările.

De ce nu mi-am făcut bagajul? Toate Mamele din Mai au scris de nenumărate ori ce anume să-ţi pui în bagaj, şi totuşi geanta mea e tot în dulapul din dormitor, goală. Nici iPodul cu muzică de relaxare nu-i în ea, nici apa de cocos şi nici uleiul de mentă, pentru greţuri. Nici măcar un exemplar cu planul de naştere. Îmi masez pântecul cu ambele braţe, sub un bec stradal ceţos, până când ajunge maşina comandată şi urc pe bancheta soioasă din spate, străduindu-mă să nu dau atenţie privirii îngrijorate a şoferului.

Am uitat hăinuţele pe care le-am cumpărat pentru bebeluş ca să-l scot din spital.

La maternitate, cineva mă îndrumă spre etajul al şaselea, unde mi se spune să aştept în sala de triaj.

– Vă rog, îi spun într-un târziu femeii de la ghişeu. Mi-e foarte frig şi sunt ameţită. Puteţi să-l chemaţi pe doctorul meu?

Nu e tura medicului meu. O altă femeie de la cabinet e aici, una pe care n-am mai văzut-o. Sunt copleşită de spaimă când mă aşez pe scaunul din plastic verde, iar din mine începe să se scurgă un lichid care miroase a pământ, precum cel din curte pe care îl

scormoneam împreună cu mama în căutare de râme, pe când aveam şase ani.

Ies pe hol, decisă să mă mişc întruna, să stau în picioare, revenindu-mi în minte chipul lui când l-am anunţat. S-a înfuriat, zicea fără încetare că îl păcălesc. Şi îmi cerea să scap de copil. *Asta o să distrugă totul*, mi-a strigat. *Căsnicia mea. Reputaţia mea. Nu poţi să-mi faci una ca asta.*

N-o să te las.

Nu i-am mai spus că văzusem deja pâlpâitul acela verde al bătăilor inimii, că auzisem ritmul, ca o coardă ce se răsuceşte rapid, revărsându-se din difuzoarele din plafon. Nu i-am mai spus că niciodată nu-mi dorisem ceva atât de mult cum îmi doream acum copilul ăsta.

Mâini puternice mă ridică de pe podea. Grace. Aşa scrie pe ecusonul ei. Grace mă conduce într-un salon, ţinându-mă de mijloc, şi-mi cere să mă întind pe pat. Vreau să ştiu că bebeluşul e bine. Îmi doresc să-mi treacă durerea.

– Vreau epidurală, îi spun.

– Îmi pare rău, răspunde Grace. E prea târziu.

Îi înşfac mâinile, aspre de la atâta săpun şi de la apa din spital.

– Nu, te rog! Prea târziu?

– Pentru epidurală.

Cred că aud paşi pe hol, grăbindu-se spre salonul în care sunt eu.

Cred că-l aud pe el strigându-mă.

Mă resemnez şi mă întind. El e. Joshua, strigându-mă în întuneric. A venit doctoriţa. Îmi vorbeşte, în vreme ce altcineva îmi înfăşoară o chestie pe biceps, îmi înfige încet un ac în piele, în îndoitura cotului, precum lamele patinelor pe gheaţă. Mă întreabă cine m-a adus, unde e soţul meu. Salonul se învârte cu

mine și simt mirosul. Lichidul care se scurge din mine. Ca pământul. Oasele mi se frâng. Simt că ard. Asta nu poate să fie bine.

Simt presiunea. Simt focul. Simt cum corpul meu, copilul meu se frâng în două.

Închid ochii.

Și împing.

1

UN AN ŞI DOUĂ LUNI MAI TÂRZIU

CĂTRE: Mamele din Mai
DE LA: Prietenele din The Village
DATA: 4 iulie
SUBIECTUL: Sfatul zilei
SUGARUL TĂU: UN AN ŞI DOUĂ LUNI

În cinstea sărbătorii, sfatul zilei de azi este despre independenţă. Ai observat că micuţul tău, până mai deunăzi neînfricat, se teme acum de orice când nu te mai vede lângă el? Căţelul adorabil al vecinului a devenit un prădător feroce. Umbra de pe tavan s-a transformat într-un monstru fără braţe. Este firesc ca pruncul tău să înceapă să sesizeze pericolele din lumea lui, şi e de datoria ta să-l ajuţi să-şi gestioneze aceste frici, asigurându-l că este în siguranţă şi că mami va fi mereu lângă el ca să-l apere, orice ar fi, chiar dacă el nu poate s-o vadă mereu.

Ce repede zboară timpul!

Cel puţin asta ne spun oamenii mereu; mâini străine pe pântecul umflat, repetându-ne să avem grijă să ne bucurăm de aceste momente. Că totul va trece într-o clipită. Şi că mâine, poimâine, cei mici vor începe să meargă, să vorbească şi vor pleca de lângă noi.

Au trecut patru sute unsprezece zile, iar timpul n-a zburat deloc ca gândul. Am tot încercat să-mi imaginez

ce-ar spune doctorul H. Uneori, închid ochii și mă văd în cabinetul lui, aproape de sfârșitul ședinței, pacientul următor legănându-și nerăbdător vârful piciorului în sala de așteptare. *Ai tendința să despici firul în patru,* mi-ar spune el. *Dar interesant e că n-o faci niciodată cu aspectele pozitive din viața ta. Hai să ne gândim la acestea!*

Aspectele pozitive.

Chipul mamei mele, cât de senin părea uneori, când eram doar noi două în mașină, plecate cu diverse treburi; sau în drum spre lac.

Lumina din zori. Senzația ploii.

După-amiezile acelea lenevoase, șezând în parc, bebelușul făcând tumbe înlăuntrul meu, iar picioarele mele umflate revărsându-mi-se din sandale ca niște piersici lovite. Atunci, înainte ca tot necazul să fi început, când Midas nu devenise încă *bebe Midas,* preocuparea de căpătâi a tuturor, când era încă doar un alt nou-născut din Brooklyn, unul dintr-un milion, nici mai grozav, nici mai puțin grozav decât ceilalți zece bebeluși cu viitor strălucit și cu nume deosebite, adormiți în nucleul interior al unei întâlniri a Mamelor din Mai.

Mamele din Mai. Grupul mămicilor din care fac și eu parte. Niciodată nu mi-a plăcut termenul ăsta. *Mămică.* E prea încărcat de sensuri, prea oficial. Noi nu suntem *mămici.* Suntem mame. Oameni. Femei care, întâmplător, au ovulat în aceeași perioadă și au născut în aceeași lună. Necunoscute care au ales – pentru binele copiilor și de dragul sănătății lor mintale – să devină prietene.

Ne-am înscris pe website-ul The Village – „cea mai de preț resursă a părinților din Brooklyn™" –, începând să ne cunoaștem prin e-mail cu luni bune înainte de a ne întâlni, cu mult înainte de a naște, disecându-ne

prezentul până la un nivel de detaliere pe care prietenii noştri din viaţa reală nu l-ar accepta niciodată. Despre cum a fost când am aflat că suntem însărcinate. Despre modul isteţ în care le-am dat vestea mamelor noastre. Făcând schimb de idei despre nume de copii şi împărtăşindu-ne îngrijorarea privind lăţimea bazinului. Francie a fost cea care a sugerat să ne întâlnim faţă în faţă, în prima zi de primăvară, aşa că ne-am dus toate în parc, în dimineaţa aceea de martie, cu toată greutatea burticilor noastre de trimestrul al treilea. Abia dăduse colţul ierbii, şi izul ei plutea în aer, iar noi ne-am aşezat la umbră, ne-am bucurat să fim împreună şi să ne asociem în sfârşit figurile cu numele. Am continuat apoi să ne întâlnim, înscriindu-ne la aceleaşi cursuri prenatale, la acelaşi curs de prim-ajutor, exersând cot la cot la aceeaşi sală de yoga. Iar în mai, copiii au început să sosească, fiecare la rândul lui, exact la timp pentru cea mai toridă vară din istoria documentată a Brooklynului.

Bravo, ai reuşit! scriam răspunzând la încă un mesaj care ne vestea o naştere, vorbind drăgăstos, ca nişte bunicuţe experimentate, la vederea fotografiei ataşate, cu un bebeluş mititel înfăşat în păturica roz cu albastru din spital.

Ce obrăjori!

Bun-venit pe lume, micuţule!

Unele din grupul nostru s-au temut să iasă din casă săptămâni la rând după naştere, în vreme ce altele abia aşteptau să se întâlnească, pentru a se făli fiecare cu copilul ei. (Erau toţi aşa o noutate pentru noi, încât nu le spuneam încă pe nume, Midas, Will, Poppy, ci, simplu, „bebe".) Scăpând de grija serviciului timp de câteva luni, chiar dacă nu şi de temerile legate de carieră, ne întâlneam de două ori pe săptămână,

întotdeauna în parc, de obicei sub salcia de lângă terenul de baseball, dacă vreuna dintre noi avea norocul să ajungă acolo înaintea celorlalte și să ocupe locul. La început, grupul s-a schimbat considerabil. Au venit fete noi, iar unele dintre cele cu care ne obișnuiserăm au renunțat - cele care priveau cu scepticism reuniunea de mămici, cele care mai aveau copii acasă și nu mai suportau anxietatea colectivă care ne caracteriza, cele care se mutau deja în suburbiile mai scumpe, precum Maplewood sau Westchester. Eu însă puteam conta mereu pe trei prezențe constante.

Una dintre ele era Francie. Dacă grupul nostru ar fi avut o mascotă, o persoană care să îmbrace un costum cu pene și să facă galerie entuziastă pentru maternitate, ea ar fi fost aceea. Doamna dornică să o placă lumea, mereu atentă să nu-și dea cu stângu-n dreptul, debordând de optimism și îmbuibată cu carbohidrații abundenți din bucatele sudiste.

Alta era Colette, îndrăgită de toți, prietena noastră de încredere. Una dintre fetele drăguțe, cu părul castaniu-roșcat ca de reclamă la șampon, genul sănătos din Colorado, care născuse acasă ușor și fără analgezice - femeia perfectă.

Și în sfârșit, Nell: englezoaică, dezinvoltă, care nu se sinchisea de cărți și de recomandările specialiștilor. Genul care se încrede în propriile instincte. Genul „de fapt, n-ar fi trebuit". (De fapt, n-ar fi trebuit să mănânc brioșa aia cu ciocolată. Nici chipsurile. Nici să comand și al treilea gin tonic.) Dar Nell mai avea ceva; ceva aparte în spatele acelei îndrăzneli pe care o afișa; am sesizat asta încă din prima zi: la fel ca mine, era o femeie care ascundea un secret.

Eu n-aveam să fiu niciodată o prezență regulată, dar mă duceam cât de des suportam, împingându-mi la

vale, spre parc, mai întâi trupul de lăuză și apoi cărucior. Mă așezam pe pătura mea, după ce propteam cărucior alături de celelalte în peticul de umbră de sub salcie, simțind cum mă cuprinde amorțeala ascultându-le ideile despre creșterea copiilor, despre cum anume trebuie făcute diverse lucruri. Să-i hrănești exclusiv la sân. Să fii foarte atentă la indiciile pe care ți le oferă somnul lor. Să iei copilul cu tine peste tot, de parcă ar fi o haină de firmă pentru care ți-ai golit contul la Bloomingdale's.

Nu e de mirare că până la urmă am început să le detest. Serios acum, cine poate să suporte un asemenea nivel de certitudine? Să tolereze criticile insinuante?

Și dacă nu poți să respecți toate regulile? Dacă nu-l hrănești la sân? Dacă, spre exemplu, laptele ți-a secat, oricâte ierburi chinezești ai înghiți și oricâte ore ai petrece cu pompa agățată de tine, în toiul nopții? Dacă te-a răpus extenuarea, ca să nu mai vorbesc de tot acel timp petrecut și de banii cheltuiți ca să înveți să descifrezi indiciile din somnul bebelușului? Dacă pur și simplu nu mai ai energie să aduci o gustare pe care s-o împarți cu ele?

Colette aducea brioșe. De fiecare dată. Douăzeci și patru de minibrioșe de la brutăria scumpă care se deschisese recent în locul bărulețului spaniol. Desfăcea cutia de carton și o trecea de la una la alta, peste trupușoarele copiilor. „Winnie, Nell, Scarlett, serviți-vă", ne îndemna. „Sunt divine."

Multe dintre noi refuzau politicos, invocând kilogramele de care încă voiau să scape și scoțând din geantă bețișoare de morcov și felii de mere; nu și eu însă. Abdomenul meu era deja plat și tonifiat, așa cum fusese înainte de sarcină. Mamei pot să-i fiu

recunoscătoare pentru asta. Gene bune - asta spune mereu lumea despre mine, referindu-se la faptul că sunt înaltă și zveltă, cu trăsături aproape simetrice ale feței. Dar nimeni nu face aluzie și la *celelalte* gene pe care le-am moștenit. Cele pe care mi le-a transmis nu mama mea căreia îi semăn, ci tatăl meu bipolar.

Iar genele lui Joshua nu sunt cu nimic mai bune. Vorbesc uneori cu el despre asta și-l întreb dacă-și face griji, dacă-l preocupă ADN-ul în privința căruia depune eforturi atât de mari ca să-l păcălească. Propriul lui tată dement: medicul strălucit, mereu cald și fermecător cu pacienții; alcoolicul violent din spatele ușilor închise.

Dar lui Joshua nu-i plăcea să vorbesc despre tatăl lui, așa că am învățat să nu mai aduc vorba despre el. Sigur că Mamelor din Mai nu le pomeneam nimic despre toate astea - despre descendența mea, despre Joshua și despre tatăl lui. Nu le spuneam cât de greu mi se pare totul fără Joshua. Cât de mult îl iubesc. Cum aș renunța la orice - la absolut orice - ca să pot fi din nou împreună cu el. Fie și doar pentru o singură noapte.

Dar nu le puteam spune asta. Nu puteam spune nimănui. Nici măcar doctorului H, un psihiatru extraordinar, care și-a închis cabinetul exact când aveam mai mare nevoie de el, mutându-se pe Coasta de Vest cu soția și cei trei copii ai lor. Eu n-aveam pe nimeni, așa că, într-adevăr, la început m-am dus la întâlnirile lor, sperând să găsesc ceva care să mă lege de ele; ceva în condiția noastră maternală comună, care să mai risipească întru câtva tenebrele acelor prime luni considerate de toată lumea ca fiind cele mai grele. *O să fie mai ușor, cu timpul*, scriau specialiștii. *Ai răbdare.*

Ei bine, *n-a fost* mai ușor. Pe mine au dat vina pentru ceea ce s-a întâmplat în seara aceea de 4 iulie.

Dar nu trece zi de la Dumnezeu să nu-mi repet, iar şi iar, adevărul.

Nu e vina mea. E a lor.

Din cauza lor a dispărut Midas, iar eu am pierdut totul. Chiar şi acum, un an mai târziu, când stau singură în celula de închisoare, simţind sub degete cicatricea tare care-mi crestează abdomenul, mă gândesc cât de diferit ar fi putut decurge totul dacă n-ar fi fost ele.

Dacă nu m-aş fi înscris în grupul lor. Dacă ele ar fi ales o altă zi, un alt bar sau pe altcineva decât pe Alma ca să stea cu copilul în seara aceea. Şi dacă nu s-ar fi întâmplat chestia cu telefonul.

Dacă vorbele rostite de Nell în ziua aia – cu faţa ridicată spre cer, cu trăsăturile scăldate în lumina soarelui – n-ar fi fost atât de profetice: *Nenorocirile se întâmplă pe o căldură ca asta.*

2

CU UN AN ÎNAINTE

CĂTRE: Mamele din Mai
DE LA: Prietenele din The Village
DATA: 30 iunie
SUBIECTUL: Sfatul zilei
SUGARUL TĂU: ZIUA 47

Cele mai multe dintre voi v-ați deprins deja cu alăptatul în ultimele șase săptămâni, dar pentru cele care au încă dificultăți – nu renunțați! Laptele de mamă este cel mai de preț dar pe care i-l puteți face copilului vostru. Dacă aveți probleme de orice fel, acordați atenție regimului alimentar. Lactatele, glutenul și cafeina riscă să diminueze cantitatea de lapte disponibil. Iar dacă simțiți dureri sau disconfort în general, gândiți-vă să apelați la un consultant pe probleme de lactație, care să vă ajute. Banii vor fi cheltuiți în cel mai bun scop posibil.

– Ce vrea să însemne *asta*, că nenorocirile se întâmplă pe o căldură ca asta? întreabă Francie, cu o expresie tulburată și cu buclele zburlite în jurul gâtului.

Nell alungă o muscă cu ziarul împăturit, cu care își face vânt.

– Sunt treizeci și două de grade, răspunde ea. În Brooklyn. În iunie. La ora *zece* dimineața!

– Și?

– Şi poate că asta o fi normal în Texas...

– Eu sunt din Tennessee.

– ... dar aici nu e deloc normal.

O pală de vânt fierbinte ridică un colţ al pledului, acoperind faţa băieţelului lui Francie.

– Ei, dar n-ar trebui să spui asemenea lucruri, replică ea, ridicându-şi copilul pe un umăr. Eu sunt superstiţioasă.

Nell lasă ziarul din mână şi desface fermoarul genţii cu scutece.

– Aşa zice Sebastian. El a crescut în Haiti. Ei sunt mai obişnuiţi decât noi, americanii, să acorde atenţie planetei, ca să zic aşa.

Francie ridică din sprâncene.

– Dar tu eşti britanică!

– E totul în regulă acolo? strigă Colette către Scarlett, care stă între cărucioarele aşezate la umbră, cu bebeluşii adormiţi în ele.

Scarlett leagă colţurile unei păturici subţiri din bumbac de mânerele căruciorului ei şi revine în cercul prietenelor.

– Mi s-a părut că bebe s-a trezit, explică ea, aşezându-se pe locul ei, lângă Francie, şi scoţând din geantă un flacon cu dezinfectant pentru mâini.

– A avut o noapte dificilă, aşa că, vă rog, să nu se apropie nimeni de el. Ce-am ratat aici?

– Vine sfârşitul lumii, după toate aparenţele, replică Francie ronţăind ciocolata de pe un covrigel – unicul răsfăţ pe care a acceptat să şi-l îngăduie.

– Aşa e, anunţă Nell, numai că am eu antidotul.

Şi ridică în aer sticla de vin pe care a scos-o din geanta cu scutece.

– Ai adus *vin?* zâmbeşte Colette, strângându-şi părul în coc în timp ce Nell scoate dopul sticlei.

– Nu orice vin. Cel mai bun vin tânăr pe care-l poți cumpăra cu doisprezece dolari la ora nouă și jumătate dimineața.

Toarnă două degete într-un pahărel din plastic extras din teancul îndesat în geanta cu scutece și i-l întinde lui Colette.

– Eu nu beau, intervine Yuko, dând ocol păturicii și legănându-și fetița la piept. Am yoga mai târziu.

– Nici eu, zice Francie. Alăptez.

– Ei, rahat! exclamă Nell. *Toate* alăptăm. Sau poate că nu. Poate că unele dintre noi se duc acasă, trag perdelele și-i dau copilului, pe ascuns, lapte praf. Dar și asta-i în regulă. În orice caz, puțin vin nu face rău.

– În carte nu scrie asta, ripostează Francie, iar Nell își dă ochii peste cap.

– Francie, nu mai citi propaganda aia! Chiar e în regulă. În Anglia, majoritatea prietenelor mele obișnuiau să bea câte puțin, pe toată perioada sarcinii.

Colette înclină din cap, liniștitor.

– Bea puțin, dacă vrei. Will n-o să pățească nimic.

– Serios? întreabă Francie, privind spre Nell. Bine, atunci. Dar numai un pic.

– Și eu. Ca să sărbătorim, precizează Scarlett, întinzând mâna după următorul pahar. V-am spus? Suntem gata să semnăm contractul pentru o casă. În Westchester.

– Și voi? oftează Francie. De ce se mută toată lumea în suburbii așa, deodată?

– Eu aș prefera să ne mutăm mai departe de oraș, sinceră să fiu, dar soțul dom' profesor a obținut un post permanent la Columbia și trebuie să fie aproape. Să nu mi-o luați în nume de rău, adaugă ea privind în jur, știu că multora le place aici, dar eu pur și simplu nu mă văd crescând un copil în orașul ăsta. De când

a venit bebe pe lume, nu văd decât cât de mizerabil e! Vreau ca el să crească cu aer curat şi copaci.

– Eu nu, replică Nell. Eu vreau ca bebe al meu să crească în mizerie.

Francie ia o înghiţitură de vin.

– Mi-aş dori să ne permitem şi noi să ne mutăm în Westchester.

– Vin, Winnie? întreabă Nell.

Winnie priveşte undeva în depărtare, unde doi tineri aruncă un disc de la unul la altul în lungul pajiştii, în vreme ce un căţel border collie aleargă năuc între ei. Nu pare să-şi fi auzit numele.

– Winnie, dragă! Revino printre noi!

– Scuze, răspunde ea zâmbind către Nell şi apoi coborându-şi ochii spre Midas, care dă semne că se trezeşte pe genunchii ei, cu mânuţele ridicate la urechi. Ce-ai spus?

Nell îi întinde un pahar, peste spaţiul gol din mijlocul cercului.

– Vrei puţin vin?

Winnie îl ridică pe Midas la piept şi priveşte spre Nell, cu gura îngropată în părul lui negru.

– Nu. N-ar trebui să beau.

– De ce nu?

– Alcoolul nu-mi face bine întotdeauna.

– Dar ce-i cu voi, oameni buni? exclamă Nell, turnându-şi vin în pahar şi îndesând dopul la loc; un tatuaj mare, cu un colibri – înceţoşat, în nuanţe pastelate – i se zăreşte de sub mâneca tricoului negru când duce paharul la gură şi ia o înghiţitură. Doamne, dar ce poşircă! Ah, fiţi atente aici. Am ieşit ieri fără bebe, să-mi iau o cafea. O femeie s-a uitat la burta mea, m-a felicitat şi m-a întrebat când trebuie să nasc.

– Câtă neobrăzare! exclamă Yuko. Şi ce i-ai spus?

Nell începe să râdă.

- Că în noiembrie.

Francie se întoarce spre Winnie, care privește iar în depărtare, cu o expresie încremenită.

- Ești bine, Winnie?

- Perfect, replică ea, dându-și o șuviță de păr pe după ureche. Căldura asta începe să mă obosească.

- Că tot a venit vorba, putem să discutăm despre un alt loc de întâlnire? întreabă Yuko punându-și băiețelul pe pled și scotocind în geantă după un alt scutec. O să fie din ce în ce mai cald. Bebelușii o să se topească în arșița asta!

- Am putea să mergem la bibliotecă, sugerează Francie. Au în spate o sală goală, pe care o putem rezerva.

- Ei, pare oribil, replică Nell.

- A fost vreuna dintre voi la noua berărie-grădină, de lângă terenul de joacă? întreabă Colette. M-am dus alaltăieri cu Charlie și am văzut acolo câteva grupuri de mame cu copiii lor. Poate că ar trebui să mergem și noi din când în când. Ne-am putea întâlni la masa de prânz.

- Și la câte o sangria, exclamă Nell, și ochii i se luminează. Sau și mai bine, de ce să nu încercăm să facem chestia asta seara? Să ieșim *fără* copii.

- Fără copii? se miră Francie.

- Da. Eu mă întorc la serviciu săptămâna viitoare. Și tare-aș vrea să am parte de puțină distracție cât încă mai pot.

- Eu nu cred că vin, anunță Francie.

- De ce nu?

- Copilul meu are numai șapte săptămâni.

- Și?

– Şi nu e prea mic ca să-l las acasă? În plus, seara e de-a dreptul imposibil. Se pare că suntem în plină perioadă de alăptare din oră-n oră.

– Roagă-l pe soţul tău să stea cu el, îi recomandă Scarlett. E important pentru amândoi să-şi consolideze relaţia în primele luni de viaţă.

– Soţul meu? întreabă Francie, încruntându-se.

– Da, replică Nell. Lowell, îl mai ţii minte? Tipul responsabil pentru zămislirea copilului tău.

Francie se crispează.

– Tu ai merge? întreabă ea, întorcându-se spre Winnie.

Winnie îl înfăşoară pe Midas în şalul port-bebe de pe pieptul ei şi îi ia păturica de pe jos.

– Nu sunt sigură.

– Ei, haide! exclamă Colette. Ne va prinde bine să luăm o pauză de la copii.

Winnie se ridică în picioare, şi rochia roz pastel i se revarsă până la glezne.

– Eu încă n-am bonă pentru Midas.

– Dar ce zici de...?

– Rahat! o întrerupe Winnie, aruncând o privire spre ceasul mititel din argint de la încheietura mâinii. E mai târziu decât credeam. Trebuie să fug.

– Unde te duci? întreabă Francie.

Winnie îşi pune ochelarii de soare cu lentile mari şi o pălărie de bumbac cu boruri largi, care îi umbreşte faţa şi umerii.

– Ştii tu, am un milion de lucruri de făcut. Ne vedem data viitoare.

Aşezate încă pe pleduri, o privesc toate cum traversează pajiştea şi urcă aleea în pantă, cu părul negru lăsat liber pe spate şi cu rochia fluturându-i în jurul gleznelor.

Când dispare sub arcadă, Francie oftează.

– Îmi pare rău pentru ea.

Nell izbucnește în râs.

– Îți pare rău pentru *Winnie*? De ce, fiindcă e superbă? Sau, stai... îți pare rău pentru cât e de slabă!

– E o mamă singură.

Colette mai ia o înghițitură de vin.

– Poftim? De unde știi?

– Mi-a spus ea.

– Glumești! Când?

– Acum câteva zile. Am intrat la Spot ca să ne răcorim puțin la aerul condiționat și să luăm o înghețată. Will a făcut o criză cât stăteam la coadă. Mă simțeam groaznic, când a apărut Winnie. Midas dormea în căruciorul lui, iar ea l-a luat pe Will la pieptul ei. S-a liniștit imediat.

Nell își îngustează ochii.

– Știam eu că țâțele alea ale ei sunt magice. Eu doar m-am uitat la ele de câteva ori, și m-au calmat.

– Am stat de vorbă o vreme. A fost drăguț. Winnie e foarte tăcută, nu vi se pare? Dar mi-a spus că e singură.

– Ți-a dat informația așa, pur și simplu? întreabă Nell.

– Mda, cam așa ceva.

– Și cine-i tatăl?

– N-am întrebat-o. Observasem că nu poartă verighetă, dar cum era s-o întreb pe șleau? Mi s-a părut nepotrivit. Mi-a mai spus că, adaugă Francie cu o privire meditativă, *mă descurc foarte bine cu Will*. A fost frumos din partea ei. Prea rar ne spunem asta între noi. Will e foarte dificil uneori. Francie rupe un covrigel în două. Și de cele mai multe ori am senzația că nu fac față. Așa că e plăcut să aud că, poate, mă descurc totuși onorabil.

– Ei, Francie, nu te prosti! exclamă Colette. Will e un copil grozav. Iar tu te descurci bine. Nici una dintre noi nu e perfectă.

– Nu vi se pare ciudat că n-am ştiut asta despre ea? intervine Yuko. Faptul că e singură?

– Nu prea, răspunde Nell, care îşi lasă din mână paharul cu vin şi îşi trage în jos decolteul larg al tricoului, apoi o ridică pe Beatrice, fetiţa ei, la sân şi-i dă să sugă. La urma urmei, noi nu vorbim decât despre lucruri legate de *copii*.

– Dar un *soţ*! Şi ăsta e un lucru legat de *copii*! replică Francie. Doamne, vă puteţi închipui? Să faci toate astea de una singură? Câtă solitudine!

– Eu aş muri, declară Colette. Dacă Charlie nu i-ar da biberon noaptea, dacă nu s-ar asigura că avem suficiente scutece, mi-aş ieşi din minţi.

– Şi eu, dar..., spune Scarlett, fără a mai continua însă.

– Dar ce? întreabă Colette.

– Nimic.

– Dar ce, Scarlett? insistă şi Francie. Ce voiai să spui?

După o clipă de ezitare, Scarlett răspunde:

– Bine, uite ce e. Mă tem că alta e problema.

– Cum adică?

– N-aş vrea să bat toba despre lucrurile pe care mi le-a spus, dar am mai ieşit la câte o plimbare împreună. Suntem vecine şi se pare că avem acelaşi traseu când încercăm să ne adormim copiii după-amiaza. Nu v-aş spune asta dacă n-aş considera necesar, dar Winnie e deprimată.

– Ţi-a zis ea? întreabă Colette.

– A făcut o aluzie. Se simte copleşită. Nu are pe nimeni care s-o ajute. Mi-a mai spus că Midas are colici foarte des. Şi că plânge uneori ore-n şir.

– Colici foarte des? se miră Francie. *Will* al meu are colici. Midas pare foarte liniştit.

– O prietenă a mea din Londra a fost diagnosticată cu depresie postpartum severă, intervine Nell. Îi era prea ruşine de propriile gânduri ca să le împărtăşească cuiva, până când soţul ei a obligat-o să apeleze la ajutor de specialitate.

– Ştiu şi eu? spune Colette. Mie nu mi se pare că Winnie e deprimată. Probabil că sunt doar schimbările de dispoziţie obişnuite de după naştere. Care dintre noi n-a mai trecut prin asta din când în când?

– Hei, fetelor!

Ridicând privirile, îl văd toate pe Token stând lângă ele; în şalul de pe piept se ghiceşte silueta ghemuită a unui sugar.

– Doamne, ce cald e! exclamă el, ştergându-şi fruntea cu mâneca tricoului. Se descalţă, apoi îşi întinde pe jos, lângă Colette, pledul scos din geanta cu scutece. Autumn nu vrea deloc să-şi facă somnul de dimineaţă, explică el. O oră am tot plimbat-o ca s-o adorm. Dar ce faceţi, beţi vin?

– Da, replică Nell. Vrei şi tu?

– Sigur. E bun de ceva?

– Suficient de bun cât să-şi facă efectul.

Francie priveşte din nou spre Scarlett.

– Trebuie să facem ceva, da? Poate că ar trebui să organizăm ceva pentru ea, să-i oferim puţin timp să se relaxeze, departe de copil.

– Pentru cine? se interesează Token.

– Pentru Winnie.

El dă să ducă paharul la gură, dar se opreşte la jumătatea distanţei.

– Dar ce s-a-ntâmplat cu ea?

– Nu s-a-ntâmplat nimic, răspunde Francie. Spuneam doar că probabil i-ar prinde bine o pauză de o seară.

Yuko se încruntă, gânditoare.

– Ia stați puțin. Poate că nu-și permite așa ceva. Mamă singură fiind. Dacă pui la socoteală bona, cina și băuturile, o seară ca asta ar putea s-o coste două sute de dolari.

– Mă îndoiesc că asta-i o problemă, spune Francie. N-ați observat ce haine poartă? Nu mi se pare o persoană care-și face griji pentru bani. Dificultatea e să găsească o bonă.

– O s-o întreb pe Alma dacă poate s-o ajute ea.

– Alma?

Fața lui Nell se luminează.

– Oh, am uitat să vă spun. Am găsit în sfârșit pe cineva. Începe de mâine, câteva ore pe zi, și pe urmă cu program întreg, de săptămâna viitoare, când o să mă întorc la serviciu. E *extraordinară*! O să mă ofer s-o plătesc eu pentru seara respectivă. Ăsta o să fie darul meu de despărțire pentru Winnie. Luându-și telefonul mobil de pe pled, Nell deschide aplicația pentru calendar. Ce părere aveți de seara de 4 iulie? sugerează ea, ridicând privirea spre celelalte. Sau stați toate acasă în seara aia și recitați Jurământul de credință?

– Eu așa fac de obicei, răspunde Colette, dar anul ăsta o să fac o excepție.

– Mă bag și eu, anunță Token.

– Și eu, declară Francie. Yuko? Scarlett? Voi ce ziceți?

– Sigur, răspunde Yuko.

Însă Scarlett încruntă din sprâncene.

– Cred că vor veni socrii mei să vadă casa cea nouă. Dar n-aș vrea să vă faceți programul după mine. Cine știe cât o să mai stau în Brooklyn?

– O să trimit eu un e-mail tuturor Mamelor din Mai, anunță Nell. O să fie o seară grozavă. O să mă gândesc la un loc drăguț în care să mergem.

– Bine, spune Francie. Dar ai grijă s-o convingi și pe Winnie să vină.

Nell o culcă pe Beatrice pe pled, în fața ei.

– O să fie senzațional. Câteva ore în oraș. Un crâmpei de libertate! declară ea și bea ultimele înghițituri de vin. N-o să avem ce regreta. Un pahar și gata.

3

4 IULIE

CĂTRE: Mamele din Mai
DE LA: Prietenele din The Village
DATA: 4 iulie
SUBIECTUL: Sfatul zilei
SUGARUL TĂU: ZIUA 51

În această a șaptea săptămână de viață, bebelușul tău începe să deprindă controlul muscular – dă din picioruțe, se răsucește și ține capul ridicat, frumos și cu vigoare. Văzându-l cum crește tot mai mult și cum se adaptează la mediul lui, nu fi reținută cu sărutările, cu zâmbetele și nu precupeți nici un *Ura, bravo!*, ca să-i arăți cât de mândră e mami de toate progresele lui.

Ora 20.23

În aer plutește un iz greu de alcool și de căldură, iar muzica urlă suficient de tare ca să-ți declanșeze o durere de cap. Bubuie din boxe, împletindu-se cu izbucniri de hohote tinerești. Studenți abia trecuți de douăzeci de ani, reveniți în oraș de pe la colegii, se strâng la bar, jucând între degete cărțile de credit ale părinților; ori pe lângă terenurile de pelotă, așteptându-și rândul la aruncatul bilelor în nisip; sau în vreo încăpere cufundată în penumbră, dansând

înghesuiți, nu departe de un tip în maieu care învârte la platane.

Nell se strecoară prin mulțime și îi zărește pe terasa din spate. Token unește câteva mese și se uită în jur, după mai multe scaune. Într-o rochie neagră din bumbac, cu un decolteu șocant, Francie face turul de onoare, urându-le tuturor bun-venit: Yuko, Gemma, Colette, care e chiar mai drăguță decât de obicei, cu părul lăsat liber pe spate și cu buzele date cu un roz-aprins. Un noian de alte femei s-a strâns în apropiere; pe multe dintre ele Nell nu le recunoaște, unele n-au mai venit la întâlniri de multă vreme, iar ea nu-și va mai aminti cum le cheamă.

– Bună, salută ea îndreptându-se spre Token, care poartă obișnuita lui „uniformă": un tricou decolorat, imprimat cu numele unei formații de care Nell n-a auzit, pantaloni scurți și o pereche de converși jerpeliți. Barul ăsta e cam dubios, nu ți se pare?

– Așa e.

– Cine l-a ales?

– Tu.

– Ah, da. E puțin mai zgomotos decât m-aș fi așteptat.

Se uită prin mulțime după o chelneriță, stânjenită de felul în care Token pare s-o studieze. El ia o înghițitură de bere, și o dungă de spumă îi rămâne pe buza de sus. Nell rezistă tentației de a i-o șterge cu un deget.

– De unde ai luat băutura?

– Trebuie să te duci la bar, îi explică el, aplecându-se spre ea. Acum nu au servire la mese.

Brusc, lângă ei apare Francie. Pleoapele îi sclipesc, fardate cu argintiu.

– Unde e Winnie?

– Bună, Francie. Eu mă simt excelent, mulțumesc de întrebare.

– Scuze. Bună, și așa mai departe. Dar vine și ea?

– Da. Trebuie să ajungă, răspunde Nell, sceptică totuși că Winnie chiar va apărea.

După două e-mailuri și un telefon, încă refuzase să vină, motivând doar că nu este disponibilă. Apoi, cu o seară în urmă, târziu, Nell primise un SMS de la ea, în care îi spunea că se răzgândise.

Vreau să vin și eu, scrisese în mesaj. *Poate Alma să stea cu copilul?*

– Bănuiesc că așteaptă ca Midas să se obișnuiască puțin cu Alma, îi explică Nell lui Francie.

– Bine, în regulă. Mă uit eu după ea.

– Iar eu mă duc să iau ceva de băut.

Nell se întoarce înăuntru, îndreptându-se spre bar. Comandă un gin tonic, gândindu-se la cearta cu Sebastian, de săptămâna trecută. Era în baie, spălându-se pe dinți, și-l anunțase că, împotriva voinței lui, îi oferise Almei postul de bonă.

– Nell! exclamase el, cu iritare în glas.

– Ce e? întrebase ea, privindu-l în oglindă.

– Am discutat despre asta. Tare aș fi vrut să n-o faci.

– De ce?

– Știi bine de ce. E imigrantă ilegală.

Ea scuipase în chiuvetă.

– Vrei să zici că nu are documente.

– Nu merită riscul.

– Riscul pentru ce? În perspectiva carierelor noastre politice? ripostase ea, clătindu-și gura și trecând apoi pe lângă el, spre bucătărie, ca să pună ceainicul pe foc. Cariera mea politică, sunt sigură, s-a sfârșit în curtea lui Michael Markham, când aveam cincisprezece ani.

– Știi că nu la asta m-am referit. Și știi că trebuie să ai grijă...

Simte o bătaie ușoară pe umăr și o vede pe Colette așezându-se alături și făcându-i semn barmanului.

– Arăți grozav, declară Colette, cu o privire spre omoplatul ei. Ți-am spus cumva cât îmi place tatuajul ăsta superb al tău?

– Știi ceva? o întrerupe Nell, se apleacă și își ridică poalele fustei. Ăștia sunt chiloții de sarcină. Copilul meu are deja două luni, iar eu *încă* port chiloții de sarcină.

Colette râde.

– Marea răsplată a maternității: descoperirea chiloților cu bandă elastică lată. Oh, Doamne! exclamă ea apoi, privind dincolo de Nell. A venit!

Nell se întoarce și o vede pe Winnie stând singură, aproape de ușă. Poartă o rochie galbenă strânsă pe corp, care îi pune în evidență strălucirea discretă a gâtului și a decolteului, dar și abdomenul surprinzător de plat pentru o femeie care a născut cu numai șapte săptămâni în urmă. Pare să studieze mulțimea din jur.

– Are un aer... îngrijorat, constată Nell. Nu-i așa?

– Crezi? Ei bine, cine-o poate învinovăți? Sunt sigură că e greu să-ți lași prima dată copilul cu o străină. Eu încă n-am făcut-o.

Nell flutură din mână ca să-i atragă atenția lui Winnie, după care își ia paharul și o urmează pe Colette înapoi la masa lor de afară, trecând pe lângă un grup de tineri care duhnesc a iarbă.

– Bună! le salută Winnie, strecurându-se cu greu prin mulțime, cu o băutură în mână.

– Totul e-n regulă? o întreabă Nell.

– Da. Midas dormea deja când a ajuns Alma.

– Să nu-ți faci nici o grijă. Alma chiar e o profesionistă.

Se așază pe scaune și ciocnesc paharele: „Pentru Mamele din Mai!" strigă Francie, ca să acopere muzica. Și își promit una alteia să nu discute despre copii.

– Și atunci, despre ce naiba să vorbim? întreabă Token pe un ton sec. Despre propriile noastre preocupări?

– Și care sunt alea? întreabă Yuko.

– A mai citit cineva vreo carte bună?

– Eu tocmai am primit cartea aia nouă despre programarea somnului, anunță Francie. *Douăsprezece săptămâni spre relaxare.*

– Dar pe cealaltă despre care vorbește toată lumea ați citit-o? întreabă Gemma. *Abordarea franțuzească*, sau cam așa ceva.

– Nu cred că asta înseamnă că nu discutăm despre copii, ripostează Nell. Colette, dă-ne o mână de ajutor. Tu ce citești?

– Nimic. Nu pot să citesc când scriu o carte. Îmi tulbură mintea prea mult.

– Scrii o carte?

Colette își întoarce privirea de la Nell, de parcă nu avusese de gând să divulge respectiva informație.

– Stai puțin! exclamă Nell. Suntem prietene de patru luni, și abia acum ne spui asta?

Colette ridică din umeri.

– N-a venit vorba până acum despre ocupația fiecăreia.

– Ce fel de carte? întreabă o femeie așezată spre capătul mesei, cu unghiile vopsite în portocaliu-neon – cea care are gemeni, crede Nell.

– Una de memorii.

– La vârsta ta? Impresionant!

Colette își dă ochii peste cap.

– Nu chiar. Nu-s memoriile mele. Sunt angajată să scriu pentru cineva.

– Cum vine asta? întreabă Francie. Adică scrii cartea unei celebrități?

– Cam așa ceva. Aș vrea să vă pot spune despre cine e vorba, dar..., răspunde Colette, fluturând din mână, și apoi privește spre Winnie care, așa cum a remarcat și Nell, nu-și ia ochii din telefon încă de când s-a așezat la masă. Totul e-n regulă?

Winnie închide telefonul.

– Da, e-n regulă.

Nell remarcă unghiile lui Winnie, roase până în carne, și expresia îngrijorată, pe care zâmbetul ei abia dacă reușește s-o ascundă.

Încă dinainte ca Scarlett să le fi spus că Winnie se simte copleșită, Nell observase cât de distrasă părea deseori, cât de abătută era uneori și cum începuse să lipsească de la multe întâlniri.

Un chelner cu capul ras și cu un șir de cercei deasupra unei sprâncene se apropie de masa lor.

– Pot să vă iau comanda, doamnelor? Ce să fie?

Nell își pune o mână pe brațul lui Winnie.

– Tu ce vrei să bei? Runda asta fac eu cinste.

Winnie surâde.

– Ceai cu gheață.

Nell se lasă pe spate în scaunul ei, surprinsă.

– Ceai cu gheață?

– Da. Au unul bun aici. Neîndulcit.

– Ceai cu gheață neîndulcit *bun*?! Nici nu există așa ceva! Nu vreau să-ți fac morală sau să-ți țin o predică, dar ne-am întâlnit în seara asta ca să bem ceva ca lumea.

– Eu asta iau, declară Winnie, ridicând privirea spre chelner. Doar ceai cu gheață.

– Cum vrei tu, replică Nell, ridicând paharul. Încă un gin tonic pentru mine. Cine ştie când o să mai am ocazia să ies ca în seara asta!

– Eu nu înţeleg cum o să reuşeşti, spune Francie după ce chelnerul a luat toate comenzile şi s-a îndepărtat. Să te întorci la serviciu *săptămâna viitoare*.

– Ei, nu te prosti! O să fie-n regulă, răspunde Nell. De fapt, abia aştept să-mi reiau munca.

Şi îşi întoarce privirea, sperând că nimeni nu va sesiza adevărul: că e îngrozită de ideea că va trebui să-şi întrerupă concediul postnatal peste numai cinci zile. Nu e pregătită să se despartă de bebeluşul ei, încă nu, dar nu are de ales. Compania la care lucrează, Simon French Corporation – editorul celei mai populare reviste naţionale –, îi bagă sula-n coaste să se întoarcă.

– Sigur că nu te *obligăm* să te întorci, Nell, îi spusese Ian când o sunase de la birou, în urmă cu trei săptămâni, ca să „vadă cum mai stau lucrurile". Numai că... tu eşti cea responsabilă cu partea tehnologică, şi trecerea la noul sistem de securitate este singurul motiv pentru care te-am angajat. Tu, adăugase el după o pauză, eşti singura persoană care se poate ocupa de asta. Momentul nu e potrivit, însă situaţia e importantă.

Importantă? ar fi vrut ea să-l întrebe pe Ian, caricatura aceea de şef al ei, cu curelele alea ale lui ridicole, de şcoală cu pretenţii – albastre cu balene roz sau verde-aprins cu ananaşi ţesuţi. Ce anume era aşa de important? Să vegheze ca nimeni să nu poată pătrunde în fişierele lor securizate? Să-i ţină la distanţă pe spionii ruşi dornici să capete acces la interviul teribil de anost cu Catherine Ferris, marea vedetă de *reality show* dezvăluindu-şi secretele bine păzite ale tenului

ei imaculat (două linguri cu untură de peşte în fiecare dimineaţă, un ceai de iasomie în fiecare seară)?

Nell se uită la femeile aşezate în jurul mesei, la figurile lor pe care se citeşte compasiunea.

– Ei, haideţi, doamnelor! exclamă ea. E bine pentru un copil mic să-şi vadă mama plecând la serviciu. Îl ajută să devină independent.

Ce altceva ar trebui să fac? ar fi vrut ea să întrebe. Nu pot risca să-mi ia altcineva postul, ţinând cont cât de scumpă e viaţa în New York, de chiria apartamentului lor cu două dormitoare, situat la două străzi de parc, şi de creditele pentru studii pe care trebuie să le ramburseze. Ea câştigă de două ori mai mult decât salariul pe care-l încasează Sebastian ca asistent de muzeograf la MoMA[1]; banii ei sunt cei care le permit să trăiască în New York. Nu poate să pericliteze totul pentru încă o lună de concediu maternal fără plată.

– Ieri am fost la Whole Foods, anunţă Colette, brăţările ei de aur strălucind în lumină. Casiera mi-a zis că i-au dat concediu doar patru săptămâni după ce a născut. Neplătit, firește.

– Asta-i ilegal! comentează Yuko. Au obligaţia să-i păstreze postul vacant timp de trei luni.

– Aşa i-am zis şi eu. Dar ea a ridicat din umeri.

– Eu am o prietenă în Copenhaga, intervine Gemma. După ce l-a născut pe băieţelul ei, a primit un an şi şase luni de concediu. *Plătit.*

– În Canada, spune Colette, sunt obligaţi să-i păstreze femeii postul timp de un an. De fapt, Statele Unite şi Papua Noua Guinee sunt singurele ţări în

[1] Museum of Modern Art – Muzeul de Artă Modernă din New York

care nu se dă concediul maternal plătit. *Statele Unite!* Țara care susține valorile familiei!

Nell ia o înghițitură din pahar și simte cum alcoolul îi relaxează toți mușchii.

– Credeți că, dacă le-am reaminti oamenilor că sugarii erau doar niște embrioni nu cu mult timp în urmă, vor exista mai multe persoane dispuse să susțină ideea concediului maternal?

– Ascultați aici, o întrerupe Yuko, citind pe ecranul telefonului. Finlanda: șaptesprezece săptămâni de concediu plătit. Australia: optsprezece săptămâni. Japonia: paisprezece săptămâni. America: zero săptămâni.

Melodia difuzată s-a schimbat; „Rebel Yell" a lui Billy Idol se revarsă acum din difuzoare. Nell ridică un deget în aer și cântă în tandem:

– *Ei nu-i place sclavia. Nu stă jos, cu mâna-ntinsă. Dar când sunt singur și obosit, ea mă duce să mă odihnesc.* Ăsta ar trebui să fie imnul maternității. Muzica luptei noastre. *Eu am găsit alături de tine, iubire. O mie de pași alături de tine. Ți-am șters lacrimile durerii, iubire. De un milion de ori, pentru tine.*

Nell observă că Winnie se uită din nou la ecranul telefonului pe care-l ține în poală, așa că întinde mâna, i-l ia și îl pune pe masă.

– Hai, vino să dansezi cu mine, o îndeamnă ea, ridicându-se și trăgând-o în picioare. *Ți-aș da totul și aș rămâne fără nimic, iubire, doar, doar, doar ca să te am lângă mine, fiindcă...* Fii atentă aici! exclamă ea și strânge mâna lui Winnie când volumul melodiei explodează și toată lumea de la masă cântă odată cu refrenul: *În ceasul nopții vrem mai mult, mai mult, mai mult. Cu un strigăt rebel, cerem mai mult, mai mult, mai mult.*

Apoi, râzând și ridicându-și paharul, exclamă:

– Jos cu patriarhatul!

Winnie zâmbește, își trage încet mâna dintr-a ei și întoarce capul, privind dincolo de Nell, dincolo de mulțimea strânsă în jurul lor, exact în clipa în care, pentru o secundă, blițul unei camere foto îi luminează trăsăturile perfecte ale feței.

Ora 21.17

La bar, Colette trebuie să strige de două ori ca să se facă auzită – un whisky cu gheață –, cu gândul la unul dublu și cu buzele mișcându-i-se în ritmul muzicii. Barmanul împinge paharul în direcția ei, iar ea bea cu sete. Au trecut luni bune de când n-a mai ieșit așa, la o băută cu prietenii, fără să aibă grijă de Poppy și fără să-și facă probleme pentru carte și pentru termenul de predare care se apropie cu pași repezi. În cele mai multe seri, stă în pat cu laptopul (camera în care-și făcuse biroul acasă, cu doi ani în urmă, când părinții lui Charlie le cumpăraseră apartamentul, devenise între timp camera copilului), uitându-se la pagina goală și având senzația că e istovită și cu mintea complet goală. *Cum reușeam să scriu înainte?* se întreabă singură. Terminase o carte întreagă – memoriile lui Emmanuel Dubois, supermodelul vârstnic – în numai patru luni, dar de când o avea pe Poppy, cuvintele se prefăcuseră în niște fuioare de ceață, pe care creierul ei nu avea capacitatea de a le capta.

Mai ia o înghițitură, delectându-se cu senzația de căldură a alcoolului pe gâtlej, și simte o mână pe talie. Când se întoarce, îl vede pe Token.

– Bună, zice el și se strecoară între ea și o femeie cu o pălărie de paie, ca de cowboy, care încearcă să-i atragă atenția chelnerului. Sunt un milion de grade afară.

– Nu mai spune! Vrei ceva de băut?

– Scuze, ce-ai spus?

Colette se apleacă spre el.

– Pot să-ți ofer ceva de băut?

– Mulțumesc, am, răspunde el și ridică spre ea paharul pe jumătate plin. Te-am văzut când ai intrat și mi-am zis să te salut și să mă bucur de aerul condiționat.

Ea zâmbește și pe urmă își întoarce privirea. E cu Charlie de cincisprezece ani – o viață de om, s-ar putea spune, dar Token e exact tipul de bărbat de care s-ar fi simțit atrasă cândva: liniștit, la locul lui, și probabil surprinzător de bun la pat. Nell e sigură că e homo („Am auzit cu urechile mele", a zis ea la un moment dat, „când a folosit cuvântul *partener*."), dar Colette se îndoiește. L-a tot urmărit în ultimele săptămâni, de când a venit la întâlnirile Mamelor din Mai, împreună cu Winnie. După felul în care se uită uneori la ea și după tendința de a-i atinge brațul, atunci când fac conversație, Colette nu are dubii că e hetero.

– Deci, continuă el, nu poți să ne spui la cartea cui lucrezi, dar cum merge poți să-mi povestești? Nici nu pot să-mi imaginez cum e să scrii o carte *și* să te ocupi și de un nou-născut.

Ea se gândește o clipă să-i servească aceeași minciună pe care i-o servește și lui Charlie – *e bine, mă descurc* –, dar, până la urmă, decide să-i spună adevărul.

– E cumplit. Am acceptat postul cu două săptămâni înainte să aflu că sunt însărcinată, mărturisește ea și adaugă, cu o grimasă jucăușă: Nu aveam în plan să fac un copil.

El o privește în ochi și încuviințează.

– O să te descurci?

Colette ridică din umeri, iar părul i se desprinde din coc, revărsându-i-se pe umeri și pe spate.

– Când scriu, simt nevoia să fiu lângă Poppy, iar când sunt cu ea, nu pot să mă gândesc la altceva decât la faptul că trebuie să scriu. Dar i-am asigurat şi pe editor şi pe primar că fetiţa nu mă va împiedica să respect termenul-limită, care e peste patru săptămâni. Şi vrei să-ţi spun adevărul? Sunt cel puţin cu o lună în urmă.

El ridică o sprânceană.

– Primarul? Primarul Teb Shepherd?

Colette simte o undă de regret.

– De obicei, mă pricep să păstrez secretele. De vină e whisky-ul ăsta delicios. Dar, da, îi scriu al doilea volum de memorii.

Token dă aprobator din cap.

– La fel ca toată lumea, l-am citit şi eu pe primul, spune el şi ia relaxat o înghiţitură din bere. Tu l-ai scris şi pe ăla?

Ea încuviinţează.

– Sunt impresionat.

– Nu le spune celorlalţi, bine? Nici măcar nu ştiu de ce am deschis subiectul la masă. Majoritatea celor de aici sunt mame casnice, de modă veche. Situaţia mea e mai complicată.

– Nu-ţi face griji. Şi eu mă pricep să păstrez secrete, adaugă el, aplecându-se mai aproape.

În spatele lui, un bărbat se înghesuie, împingându-l spre Colette.

– Mergem? întreabă apoi, arătând cu bărbia spre terasă.

Se întorc la masă şi se aşază în clipa în care Francie începe să lovească cu lama cuţitului în pahar.

– Detest să întrerup conversaţiile, dar a venit timpul, anunţă ea.

– Pentru ce? întreabă Nell.

Francie se întoarce spre Winnie.

- Winnie?

Ea ridică privirea de la telefonul pe care-l ține pe genunchi.

- Da?

- E rândul tău.

- Rândul meu? bâiguie ea, părând surprinsă de atenția tuturor celor de la masă. La ce?

- E rândul tău să ne povestești cum ai născut.

Colette o place pe Francie. E atât de dezinvoltă și de tânără - probabil n-are nici treizeci de ani, după cum arată -, o femeie ca un triplu semn de exclamare. Însă și-ar fi dorit să oficieze ea ritualul ăsta. Scarlett venise cu ideea, când încă erau toate însărcinate, ca la începutul fiecărei întâlniri una dintre ele să-și împărtășească detaliile nașterii. După ce copiii veniseră pe lume, poveștile se schimbaseră, relatând amănunțit chinurile travaliului; nimeni nu putea nega adevărul: că totul se transformase într-o competiție. Cine se achitase cel mai bine de prima misiune a maternității? Cine era cea mai devotată? Care dintre ele (mamele cu cezariană) eșuase? Colette sperase că vor renunța în scurt timp la idee, și totuși nu-și poate stăpâni curiozitatea de a auzi ce are Winnie de spus.

Winnie nu face însă decât să le privească pe rând.

- Știți ce? O să urmez sfatul lui Nell. O să iau ceva de băut. Ceva ca lumea. Vii cu mine? întreabă apoi, făcând un semn spre paharul gol al lui Token.

- Sigur, replică el.

Colette îi urmărește îndepărtându-se, după care își îndreaptă atenția spre frânturile de conversație din jurul ei, străduindu-se să ia parte la ele, mirându-se cât de repede a dat gata cel de-al doilea pahar și întrebându-se dacă ar fi cazul să mai comande unul. Se ridică să

se ducă la toaletă. În drum, o zăreşte pe Winnie la bar. Vorbeşte cu un tip – unul extrem de arătos, cu o şapcă de baseball de un roşu-aprins. Tipul se apleacă spre ea şi-i şopteşte ceva la ureche. Token nu se vede pe nicăieri. Colette îşi dă seama că ar trebui să-şi întoarcă privirea, că e martoră la un lucru pe care n-ar trebui să-l vadă. Însă n-o face. Dimpotrivă, ocoleşte un cuplu care stă în faţa ei, ca să-i observe mai bine. Tipul îşi ţine mâna pe talia ei, iar Winnie şi-a dus degetele la pieptul rochiei. El şopteşte ceva, iar ea se trage înapoi şi-l priveşte în ochi, iritată. E ceva în aerul lui, în felul în care îşi ţine corpul atât de aproape de al ei, în expresia lui Winnie...

– Eşti bine? întreabă Nell, care apare brusc în faţa lui Colette, cu un meniu în mână, blocându-i vederea.

– Sigur. Mă duc la baie.

– Voiam să-ntreb dacă ţi-e foame. Pot să-ţi comand ceva.

– Nu, mulţumesc. Am mâncat.

Nell se îndepărtează spre zona chelneriţelor, iar Colette se uită din nou spre bar. Cei doi au dispărut.

Cercetează din priviri mulţimea şi apoi se duce spre toaletă, strecurându-se printre cei de lângă terenul de pelotă, şi se aşază la rând, în spatele unui grup de trei femei cu haine aproape identice, care tastează SMS-uri. Colette clatină din cap. Tipul e un cunoscut al lui Winnie, cu siguranţă. Tulburarea pe care o simte se datorează alcoolului şi oboselii; mintea îi joacă feste, exact aşa cum s-a mai întâmplat de câteva ori în ultimele zile – de pildă, în dimineaţa asta, când fără să-şi dea seama, a turnat cafeaua într-unul din biberoanele lui Poppy.

După ce termină la toaletă, iese în stradă şi-l sună pe Charlie, care îi spune că fetiţa doarme, iar el lucrează la ultimele retuşuri ale romanului său.

– Stai cât vrei, îi spune el. Totul e în regulă aici.

Se întoarce la masă şi se aşază lângă Francie, unde vede telefonul, înghesuit lângă borcanele lipicioase cu sos iute, în faţa scaunului pe care stătuse Token.

– Unde-i Token? o întreabă pe Francie, care îşi pune propriul telefon în geantă.

– A plecat.

– Glumeşti! Când?

– Acum un minut. A fost bizar. A şters-o în grabă. A zis că s-a ivit ceva acasă.

– Ciudat! Eu eram afară, vorbeam cu Charlie şi nu l-am văzut. A uitat ăsta, adaugă ea, arătând spre telefon.

Nell se întoarce la masă, ţinând în echilibru două platouri cu cartofi prăjiţi aburinzi.

– Ce soi de bar e ăsta, care nu serveşte oţet la cartofii prăjiţi? se revoltă ea, aşezându-se. În Anglia, asta ar fi o infracţiune. Pe urmă o vede pe Colette şi exclamă: Serios? Mai întâi Winnie, iar acum şi tu stai cu ochii în telefon? Dar ce, am ieşit în seara asta doar ca să nu ne dezlipim de celulare?

– Nu-i al ei, răspunde Francie, împingând platoul cu cartofi şi întinzând mâna după paharul ei cu apă. E al lui Token. L-a uitat aici.

– De fapt, nu. E al lui Winnie, intervine Colette şi întoarce telefonul spre ele, arătându-le fotografia lui Midas de pe ecran. E şi o cheie aici, în husă.

– Dar ea unde e? întreabă Francie. Nu s-a mai întors după ce s-a dus să-şi ia de băut.

Colette dă cu degetul pe ecranul telefonului, pe care apare un clip video neclar, într-o nuanţă de verde-marin strălucitor.

– Staţi puţin, ce-i *asta*? exclamă ea, întorcând iar celularul spre Nell şi Francie. Să fie oare dormitorul lui Midas?

Francie îi ia telefonul din mână.

– E un video. Uite pătuțul.

– Dă-mi să văd! cere Nell, dar cealaltă ezită. Francie, dă-mi să văd! Cred că e o aplicație. Și lingându-și sarea de pe degete, ia telefonul, adăugând: Chiar e o aplicație. Îl știu pe cel care a creat-o.

– Serios? De unde?

– Am lucrat cu el în Washington după colegiu, când mă ocupam de securitatea datelor. E o idee bună. Poți urmări monitorul bebelușului chiar pe telefonul tău, atât timp cât ești conectat la o rețea Wi-Fi.

– Am auzit de chestia asta, spune Francie. Cucu-bau se cheamă. Mă gândisem și eu s-o iau, dar costă douăzeci de dolari, sau cam așa ceva. O aplicație?! E absurd!

– Absurd e faptul că la asta se uita ea în telefon, replică Nell. Un video neclar cu pătuțul lui Midas.

– Dar nu văd ce-i rău în asta, exclamă Francie.

– Ce rost are să angajezi o bonă, dacă tot ai de gând să urmărești copilul toată seara?

– E prima dată când îl lasă și pleacă de acasă. Mai dă-i și tu pace! o admonestează Francie. Dar, serios acum, ea unde e?

– Vorbea cu un tip, răspunde Colette. Unul ridicol de sexy.

– Am văzut și eu, spune Francie. S-a dus direct la ea când Winnie s-a apropiat de bar. Dar asta a fost cam acum un sfert de oră. Francie ridică privirea și studiază mulțimea. Tipul era puțin cam prea îndrăzneț. Ai văzut cum o tot atingea? Mă duc s-o caut. Probabil că vrea să aibă telefonul la ea.

Și întinde mâna, dar Nell își lipește telefonul de piept.

– E o mamă singură, care s-a despărțit prima dată de copilul ei. Las-o să se distreze și ea puțin.

– Nell! intervine Colette, aruncând o privire spre paharul celeilalte și întrebându-se câte o fi băut până acum. Nu face pe nebuna! Winnie ar vrea să aibă telefonul cu ea.

– Stai puțin.

Nell dă cu degetul pe ecranul telefonului.

– Ce faci? întreabă Francie.

– Mi-a venit o idee care sunt sigură că e teribil de proastă.

– Ce idee? insistă Colette.

Nell nu spune nimic cât timp umblă la telefon.

– Gata.

– Ce-ai făcut?

– I-am șters aplicația. Chestia aia, Cucu-bau. S-a dus!

– Nell! exclamă Francie, ducându-și o mână la gură.

– Ei, haide! Să fim serioase! Ne-am strâns aici în seara asta *pentru ea*. Ca să se poată relaxa, să ia o pauză. Și tot urmărind de la distanță copilul, nu face nici una, nici alta, răspunde Nell și, aplecându-se, bagă telefonul lui Winnie în geantă. E-n regulă! E spre binele ei. O să-i ia doar două minute ca să reinstaleze aplicația, dacă vrea.

Colette simte o durere tot mai acută în orbite – muzica, mulțimea din jur, gestul lui Nell... E gata să plece acasă.

– Măcar dă-mi telefonul, insistă Francie. Are și cheia în el. Dă-mi-l să i-l țin până se întoarce la masă.

– E la mine. Stai liniștită. Cu asta, Nell se întoarce spre Colette și spre fetele de lângă ea. Voi despre ce discutați?

– Despre sora mea, răspunde una dintre ele. E în treizeci de săptămâni și tocmai a aflat că are prolaps uterin. Aiurea! Trebuie să-i fie pus un pesar.

– Ce mai e și aia, pesar?

– Știu eu! declară Nell, puțin cam prea tare. Se introduce în vagin. Și are un cârlig în capăt, ca să tragi cărucior. Ușurează drumurile la supermarket. Agită cuburile de gheață din pahar și ia ultima înghițitură de alcool, după care anunță: Revin imediat.

Apoi se ridică și pleacă spre bar, cântând ca pentru ea: *„Vreau mai mult, mai mult, mai mult, mai mult, mai mult, mai mult"*.

Ora 22.04

– Cred că îi trebuie mai puțin, mai puțin, mai puțin, spune Francie către Colette, alungând cu mâna un nor de fum dinspre cei care-și aprindeau țigările la marginea terasei, exact în fața semnului cu „Fumatul interzis".

Se abține cât de mult poate înainte să tragă cu ochiul la telefonul ei din geantă. Au trecut douăsprezece minute, și Lowell tot nu i-a răspuns la SMS-ul pe care i l-a trimis. Aerul devine și mai umed – o umiditate grea, așa cum nu simțise niciodată în Tennessee –, și începe s-o doară capul. A treia zi fără cafeină, și deja se resimte. Ar da orice pentru o singură gură de cafea, dar nu poate. Peste tot a citit că cel mai bun lucru pe care poți să-l faci când îți scade lactația e să renunți la cafeină. Iar în ultimele zile, Will a tot fost mârâit și plângăcios. Niciodată n-a fost un copil liniștit – asistenta care răspunde la probleme curente la linia telefonică de la cabinetul pediatrului îi tot repetă că e un caz clasic de colici. Și că va trece cam în săptămâna a cincea. Dar Will are șapte săptămâni și două zile, iar lucrurile nu fac decât să se înrăutățească. Nu sunt colici, e sigură de asta. Plânge fiindcă ea nu mai are

lapte şi-l înfometează. Firește că poate să renunțe la cafeină, dacă asta ajută.

Hotărăşte să-i trimită încă un SMS lui Lowell, deşi ştie ce-o să-i spună el – să nu mai fie obsedată de copil şi să se distreze. Dar nu şi-a putut lua gândul de la Will de când a plecat de acasă, sigură fiind că în ultimele două ore a plâns continuu, aşa cum face uneori seara, până când i se face rău.

E totul în regulă? Ai primit ultimele mesaje de la mine?

Trimite SMS-ul şi răsuflă uşurată, văzând cele trei punctulețe care arată că Lowell îi răspunde. Aşteaptă, strângând telefonul în mână.

Vrei veştile bune sau pe cele rele?

O trece un val de teamă.

Ce s-a întâmplat?

Trimite mesajul şi aşteaptă iar.

Lowell, răspunde-mi! Care e vestea proastă?

Trei puncte. Nimic. Tot trei puncte.

Echipa Cardinalilor joacă mizerabil.

Ea oftează.

Nu mai glumi aşa, te rog! Ce face copilul?

Asta-i vestea cea bună. Doarme. A băut laptele şi trage la aghioase.

Francie simte împunsătura de îngrijorare. I-a spus lui Lowell să-i dea micului Will biberonul cu lapte praf pe care i-l pregătise *numai* dacă plânge. Era prima dată când Will primea lapte praf. Îşi pusese ceasul să sune devreme în ultimele dimineți, sperând să se trezească înaintea lui şi să se mulgă, dar aproape că nu mai avusese ce, nu strânsese nici măcar cincisprezece mililitri de lapte.

Tastează: *Asta înseamnă că a plâns foarte tare*, însă o clipă mai târziu cineva se aşază pe scaunul de lângă

ea. Ridică privirea, sperând că e Winnie, care s-a întors la masă. Dar e Colette.

– Am dat o tură rapidă pe la bar, spune ea. N-am dat de Winnie.

Francie își pune telefonul în geantă.

– E foarte ciudat. Nu se poate să vorbească și acum cu tipul ăla.

– De ce nu? se miră Colette. Doar e singură, n-are pe nimeni. Poate că s-a dus acasă cu el.

– Să se fi dus *acasă* cu el? N-ar face una ca asta.

– De ce nu?

– Fiindcă n-ar fi plecat fără telefon și fără cheie. Și fiindcă trebuie să ajungă înapoi la Midas.

– Nu știu ce să zic. Ceilalți încep să plece. Aș cam vrea să mă duc și eu.

– Dar nu putem pleca fără ea, replică Francie, cu un aer tot mai îngrijorat. Și acum, unde-o fi dispărut Nell?

Câteva tinere își fac apariția pe terasă, vorbind zgomotos și aprinzându-și reciproc țigările cu aceeași brichetă, apoi așezându-se pe genunchii bărbaților care ocupă scaunele lăsate libere de Mamele din Mai plecate deja la casele și la copiii lor.

– Eu încerc s-o caut, anunță Francie.

Înăuntru, dă ocol barului, verificând încăperea alăturată, croindu-și drum printre cuplurile care dansează, simțind în piept bubuitul basilor. Winnie nu-i niciunde. Nici lângă terenul de pelotă, nici afară, pe trotuar, și nici la toaletă, din câte poate vedea ea uitându-se pe sub ușile cabinelor. Se oprește o clipă în fața oglinzii; cele două pahare de șampanie au amețit-o. Își tamponează ceafa cu un șervețel umezit și se întoarce la masă, cât pe ce să se ciocnească de Nell.

– În sfârșit! Unde-ai fost?

Francie remarcă mersul clătinat al lui Nell și privirea ei întunecată.

– Să-mi iau de băut, răspunde Nell, ridicând paharul.

– Atâta timp? A fost și Winnie cu tine?

– Winnie? Nu. N-am mai văzut-o de când... ei, știi tu.

– Nu știu. La ce te referi? De când?

– Dinainte. De când am văzut-o.

Francie o prinde ușor de cot.

– Vino!

Colette a rămas singură la masă.

– Unde-s toți ceilalți? întreabă Nell.

– Au plecat. E timpul să mergem și noi.

– Deja?

– Da, spune Colette. Poți să-mi dai telefonul lui Winnie?

– Telefonul ei? se miră Nell, așezându-se pe scaun. Ah, da. Telefonul ei.

Își ia geanta, dar o scapă din mână și tot conținutul se împrăștie pe podea.

– Rahat! exclamă ea și se lasă cu greu în genunchi, îndesând la loc un portofel scorojit și un pachețel cu șervețele umede. A naibii geantă! E prea mare.

Francie se lasă pe vine și ia de jos un etui pentru ochelarii de soare.

– E aici?

– Nu, răspunde Nell și începe să se frece la nas. Aș vrea să dea muzica asta mai încet. Mă doare capul de mor.

– Apelează numărul lui Winnie, să vedem dacă-i auzim telefonul sunând, sugerează Colette în vreme ce Francie și Nell se ridică, cea din urmă ținându-se de masă ca să stea bine pe picioare.

– Nu s-a întors aici să-l ia, nu-i aşa? Una dintre noi ar fi văzut-o. Credeţi că s-o fi dus acasă? întreabă Francie, privind în jur. Ar fi păcat. Chiar am vrut să se simtă bine în seara asta.

– I-a spus Almei că se întoarce înainte de zece şi jumătate, explică Nell. Alma are şi ea un copil de un an şi nu-i place să stea noaptea cu copiii altora.

Un chelner se apropie de ele.

– Încă un rând?

– Nu, răspunde Nell, făcându-i semn să plece. Gata cu băutura.

– Mergem acasă împreună, nu-i aşa? întreabă Francie. Nu e departe, dar nu vreau să merg singură până acasă.

– Eu sunt gata, anunţă Colette. Am băut prea mult şi mâine am de lucru.

Un telefon începe să sune în geanta lui Nell.

– Oh, slavă Domnului! exclamă Francie. E al lui Winnie?

Nell scotoceşte în geantă.

– Nu, e al meu, răspunde ea şi, închizând un ochi, se uită la ecran. Ce bizar! Alo? rosteşte în difuzor şi îşi astupă urechea cealaltă cu un deget. Stai puţin, că nu te aud!

Apoi ascultă în tăcere. O clipă mai târziu, ceva în expresia chipului ei se schimbă.

– Ce e? întreabă Francie. Cine e?

Nell dă încet din cap.

– Nell! Spune cev...

Dar nu apucă să termine propoziţia, că Nell deschide gura, şi glasul îi e sugrumat de groază când scoate un geamăt:

– *Nuuuuuu!*

Ora 22.32

– Cum adică Midas a dispărut?

– Nu știu. Așa a zis Alma.

– A dispărut unde?

– Nu știu! A dispărut. Nu mai e în pătuțul lui.

– Nu e în pătuț?

– Nu e.

– Și ce înseamnă asta?

– Nu știu. S-a dus la el să vadă ce face, și pătuțul era gol. Mi-a fost greu să înțeleg ce spunea. E distrusă.

– Winnie e acolo? Probabil că s-a dus acasă și a plecat cu el cine știe unde.

– Nu. Alma a sunat-o, însă i-a intrat căsuța vocală. Unde *naiba* e telefonul ei?

– Și Alma a sunat la poliție?

– Da. Dar n-au venit încă. Îi așteaptă.

Francie își ia geanta.

– Haide! Să mergem!

Ora 22.51

Sunetul pașilor pe asfalt și răsuflările lor gâfâite răsună pe strada neobișnuit de pustie – toată lumea a plecat în weekend sau s-a strâns pe malul râului, adunându-și copiii obosiți și lăzile frigorifice, după ce au așteptat mai mult decât și-ar fi închipuit până să înceapă focurile de artificii.

– Acolo, în față! strigă Colette, alergând la câțiva pași în fața lui Francie și a lui Nell. Încă o stradă.

Se oprește în dreptul unei clădiri ornamentate în stil gotic, pe colț. Licăritul roșu și albastru al girofarului unei mașini de poliție parcate în apropiere se reflectă pe plăcuța cu adresa, Nr. 50.

– Ăsta e blocul ei? întreabă Francie.

– Numărul 50..., răspunde Nell, cu răsuflarea tăiată, abia îngăimând cuvintele. Asta-i adresa pe care mi-a zis să i-o dau Almei.

Colette urcă micuța platformă în formă de L din fața intrării și cercetează cu privirea un șir de butoane la interfon.

– E o singură sonerie. Ce număr are apartamentul ei?

– Stai, uite-acolo!

Francie arată ceva și apoi o ia la fugă pe după colț, pe o alee îngrijită, ce duce la o ușă roșie, întredeschisă, în laterala clădirii.

Colette și Nell sunt la doi pași în urma ei, când intră în hol. Vreo douăsprezece picturi supradimensionate, à la Rothko, sunt atârnate pe pereții de un gri-deschis, tavanul e înalt de cel puțin șase metri înălțime, și patru trepte late din marmură duc spre un culoar de pe care se aud hohote de plâns.

– Oh, Dumnezeule! exclamă Nell. Toată clădirea asta e casa ei.

Se îndreaptă în direcția hohotelor, străbătând culoarul, și ajung într-o bucătărie imensă, profesională, dincolo de care se vede o scară cu luminator. Un ofițer de poliție în uniformă, pe al cărui ecuson scrie CABRERA, stă pe trepte și ascultă la stația radio prinsă pe umăr.

– Voi cine sunteți?

– Prietene cu Winnie, răspunde Colette. Ea e aici?

– Plecați! le cere el, vizibil enervat.

– Dar nu putem...? rostește Colette.

– Ieșiți! repetă polițistul, căutându-și în buzunar telefonul care sună și apoi, întorcându-se brusc, o ia la fugă pe scări în sus.

Ele îl ignoră și intră într-o cameră de zi spațioasă. Când pășesc înăuntru, o văd.

Winnie e făcută ghem pe un scaun, în faţa unui perete de sticlă dincolo de care nu se vede decât întunericul nopţii, cu braţele în jurul genunchilor şi cu o pătură de culoarea untului pe umeri. Are o privire goală şi se trage cu degetele de buza de jos. Un detectiv e aşezat nu departe de ea şi notează ceva într-un carneţel, cu un pahar de plastic cu cafea uitat alături, pe podea.

– Pastele au fost de vină, spune Alma din celălalt capăt al încăperii, de unde Winnie nu-i poate auzi cuvintele rostite printre suspinuri.

Aşezată pe canapeaua din piele moale, strânge un rozariu într-o mână şi se opreşte la fiecare câteva minute ca să închidă ochii, să fluture spre cer un mănunchi de şerveţele mototolite şi să rostească în spaniolă o rugăciune pe care nimeni n-o înţelege. A mâncat prea multe macaroane gătite la cuptor, pe care şi le adusese de acasă. După aceea i s-a făcut somn, aşa că şi-a luat telefonul şi s-a aşezat pe canapea ca să-i spună noapte bună copilului ei rămas acasă cu sora ei. Probabil că a adormit, ceea ce nu-i stă deloc în fire, insistă ea aruncând priviri ruşinate spre Winnie, dar fetiţa ei se trezise de patru ori noaptea trecută, fiindcă îi dau dinţii. Când s-a trezit, s-a uitat la monitor. Pătuţul părea gol.

– Şi n-ai auzit nimic? întreabă un al doilea detectiv.

Are nişte sprâncene cărunte şi zburlite, care ameninţă să-i invadeze toată fruntea, şi pe unul dintre degetele groase poartă un inel cu însemnele unui colegiu. Un ecuson NYPD cu numele lui scris cu majuscule – STEPHEN SCHWARTZ – îi atârnă la gât, prins cu un lanţ subţire, clătinându-se uşor înainte şi-napoi, precum pendulul unui ceas muribund.

– Nimic, răspunde Alma, începând iar să plângă.

– Nimic, nici paşi? Nici plânsete?

– Nimic. Nici plânsete.

Schwartz ia de pe masă cutia cu batiste de hârtie şi i-o întinde. Alma trage o batistă şi împrăştie în aer un norişor de praf, ce învăluie faţa detectivului.

– Monitorul. A fost acolo, spune ea ştergându-şi ochii şi arătând spre locul în care stă Schwartz. Exact acolo unde staţi dumneavoastră. Tot timpul.

– Şi era pornit?

– Da.

– Nu l-ai închis?

– Nu. Nu m-am atins de el, decât ca să-l verific, de câteva ori.

– Şi ce-ai văzut când l-ai verificat?

– Copilul. Dormea. Abia când m-am trezit, mi-am dat seama că dispăruse.

– Şi ce-ai făcut când ai observat?

– Ce-am făcut?

– Da. Ai verificat fereastra din camera lui? Te-ai uitat prin casă? Ai verificat la etaj?

– Nu. V-am spus. Am dat fuga înapoi aici, după telefonul mobil. Era pe masă. Am sunat-o pe Winnie, dar n-a răspuns.

– Şi pe urmă?

– Pe urmă, am sunat-o pe Nell.

– Ai băut ceva?

– Să beau ceva? Sigur că nu. Nimic în afară de ceaiul cu gheaţă pe care mi l-a făcut Winnie.

– Ţi-a făcut ceai cu gheaţă, repetă Schwartz, notând ceva în carneţel, după care continuă, cu voce scăzută: Şi unde ziceai că era mama?

– Ieşise.

– Ieşise, înţeleg, dar nu ţi-a spus unde, mai exact?

– Am uitat. A scris pe un bilet. A ieşit la un pahar.

Detectivul se uită la ea, ridicând din sprâncene.

– La un pahar ai zis?

– Ultimul avertisment, doamnelor! strigă polițistul pe nume Cabrera din dreptul scărilor, trecând pe lângă ele împreună cu o femeie în uniformă de ofițer de poliție. Nu mă obligați să repet!

– Plecăm, declară Colette.

Francie și Nell o urmează înapoi pe culoar, în holul de la intrare și afară, pe trotuar, nu înainte însă de a se apropia toate de Winnie, strângându-i mâna. Nu înainte de a o îmbrățișa atât de strâns, încât le-a rămas în nări mirosul șamponului ei. Nu înainte ca Francie să îngenuncheze și să cuprindă în palme obrajii lui Winnie.

– Îl vor găsi, Winnie. Îl vor găsi. Îl vom aduce pe Midas înapoi. Îți *promit* eu.

Și nu înainte de a se opri lângă balustrada terasei, privind la milioanele de ferestre din Brooklyn, în spatele cărora milioane de copii dorm în siguranță; cei dinăuntru se uită poate la ele, trei mame descumpănite, cu părul fluturând în adierea fierbinte de iulie, cu inimile înfricoșate.

4

ZIUA ÎNTÂI

CĂTRE: Mamele din Mai
DE LA: Prietenele din The Village
DATA: 5 iulie
SUBIECTUL: Sfatul zilei
SUGARUL TĂU: ZIUA 52

De câte ori n-ai auzit *acest* sfat: dormi și tu când doarme copilul. Știm că poate părea plictisitor (ha!) să-l tot auzi, dar este adevărat. Unor mămici le este dificil să se relaxeze când doarme și cel mic, așa că iată câteva sfaturi. Evită cafeina și băuturile dulci. Practică unele dintre exercițiile de respirație învățate la pregătirea prenatală. Încearcă un pahar cu lapte cald, o bucățică de brânză sau chiar puțin piept de curcan înainte de culcare; aceste alimente conțin triptofan, substanță care facilitează un somn bun noaptea.

Francie stă în bucătăria ei prea mică, pierdută în fața dulapului deschis, învăluit de zorii răsăritului într-o nuanță de trandafiriu, și rezistă impulsului de a bea doza de Diet Coke rătăcită în frigider. Sigur n-a dormit mai mult de două ore noaptea trecută, ațipind într-un târziu pe umărul lui Lowell și trezindu-se cuprinsă de panică. Visase că-l uitase pe Will la magazinul alimentar, adormit în cărucior, lângă raftul cu iaurturi. Îi luase mult timp ca să aleagă între cele opt sortimente, fiecare

cu o altă aromă, şi când îşi dăduse seama ce făcuse, era deja la jumătatea drumului spre casă. Alergase într-un suflet înapoi la magazin, cu hainele scăldate în sudoare. Când ridicase apărătoarea de ploaie a căruciorului, constatase că e gol. Will dispăruse.

Se trezise sărind drept în picioare şi se repezise la pătuţ. Abia după ce pusese palma pe pieptul lui Will, simţindu-l cum se ridică şi coboară uşor în ritmul respiraţiei, se convinsese că totul fusese doar un vis. Will era încă acolo, adormit lângă ea. Dar agitaţia ei îl trezise şi-l speriase, aşa că izbucnise într-un plâns atât de disperat, încât ei îi venise greu să creadă că Lowell putea dormi în continuare. Îi luase apoi două ore ca să-l liniştească, plimbându-se cu el prin camera de zi, în sus şi-n jos pe holul îngust, legănându-l, alinându-l, alăptându-l în ciuda durerii din sânul drept, până când în sfârşit adormise, cu degetele îndoite ca nişte paranteze în jurul ochilor.

Ea însă era trează de-a binelea. În ultimele două ore, a tot continuat să dea ture prin camera de zi, şapte paşi înainte, şapte înapoi, cu o lavetă cu gheaţă ce i se topea pe ceafă, văzând cu ochii minţii chipul lui Winnie în timp ce vorbea cu detectivul, seara trecută. Încă se străduieşte să pună cap la cap evenimentele serii de ieri şi să înţeleagă ce se întâmplase. Winnie ajunsese la restaurant. Părea tăcută, dar nu tristă. Francie îi ceruse să povestească cum născuse, iar pe urmă ea s-a dus cu Token la bar să ia ceva de băut. Winnie vorbea cu tipul ăla. Şi pe urmă, dintr-odată, dispăruse.

Francie se simte copleşită de vină. Dacă n-ar fi pierdut-o din ochi! Dacă nu i-ar fi dat lui Nell telefonul lui Winnie! E furioasă pe ea însăşi fiindcă a avut încredere în Nell şi i-a dat telefonul – Nell, care în mod evident se îmbătase în cele din urmă. Era imposibil ca numai

ea, Francie, să fi remarcat cum îi cădeau cartofii prăjiți în poală, că i se înceţoşaseră ochii, nemaipomenind şi de faptul că adusese vin la întâlnirea Mamelor din Mai, săptămâna trecută.

Francie deschide uşa frigiderului ca să ia ouăle şi caută ardeiul verde pe care ar putea să jure că l-a cumpărat. Lowell îi spune mereu să înceteze cu toate acele presupoziții, dar... Dacă ar fi insistat, aşa cum intenționase, să țină ea telefonul lui Winnie? Dacă Nell n-ar mai fi putut să şteargă aplicația Cucu-bau? Ea ar fi ținut telefonul pe masă, în fața ei; e sigură că aşa ar fi făcut. Şi poate că o mişcare în camera lui Midas ar fi luminat ecranul, iar ea ar fi văzut copilul în pătuț şi apoi pe cineva stând lângă el. I-ar fi spus lui Nell s-o sune pe Alma, care s-ar fi trezit. Şi ar fi chemat poliția. Iar Midas ar fi încă...

Simte o mână pe talie şi se trage înapoi atât de rapid, încât scapă ouăle, şi tot cofragul se răstoarnă la picioarele ei, iar printre degete i se scurg gălbenuşuri.

– Scuze, spune Lowell. N-am vrut să te sperii.

Parfumul săpunului Irish Spring emană din pielea lui.

– Nu te-am auzit când te-ai trezit.

Trei dintre ouă au căzut şi s-au spart pe blat, iar pentru o clipă ea se întreabă dacă nu cumva le-ar mai putea recupera – să scoată bucățelele de coajă şi să facă jumări cu puțin lapte. Nu suportă ideea de a se duce la magazinul alimentar. Nu azi. Nu vrea să vadă culoarele înguste şi aglomerate şi coada nesfârşită de la casă, n-are chef de drumul lung înapoi spre casă, pe căldura asta, cu copilul în marsupiu, simțindu-şi coapsele înfierbântate sub ultima fustă curată, cu sacoşele de cumpărături atârnate dureros în fiecare mână. Lowell se duce la dulap să aducă mopul, în vreme ce ea îşi şterge urmele de gălbenuş de pe picioare cu un

prosop de hârtie. Abia atunci observă că el e îmbrăcat deja pentru birou.

– Pleci acum? îl întreabă.

– Peste câteva minute.

– Dar nu e nici măcar ora şapte! Credeam că putem lua micul dejun împreună.

El îi împinge uşor picioarele cu mopul.

– Îmi pare rău. Trebuie să mă pregătesc pentru mâine.

– Ce e mâine?

El ridică sprâncenele.

– Glumeşti!

Ah, sigur! Întrunirea. La asta se gândeşte de zile întregi – ultima rundă de interviuri; renovarea şi transformarea unei foste biserici într-un hotel. Cum a putut să uite? Ar putea fi cel mai mare contract al lui, din care să iasă mai mulţi bani decât câştigaseră în ultimii doi ani, de când Lowell a decis să plece de la compania din Knoxville şi să se mute la New York – un oraş în care ea nu mai fusese niciodată –, ca să înceapă o afacere pe cont propriu împreună cu un prieten de la şcoala de arhitectură. Ea încercase să-l convingă să se răzgândească. („E nevoie de clădiri proiectate chiar aici, în Tennessee", îi tot repeta.) Dar el spusese că ăsta e visul lui, aşa că, firesc, Francie acceptase să se mute. „În plus", adăugase el, „spitalele din New York sunt cele mai bune. Poate că fertilizarea in vitro o să meargă mai bine acolo."

– Scuze, sigur că îmi amintesc. Îşi şterge mâinile pe bluză – un tricou larg, fără mâneci, pe care l-a purtat pe toată perioada sarcinii, pătat acum de brânză topită şi cu dâre uscate de lapte matern – şi ia mopul din mâna lui. Chiar avem nevoie de contractul ăsta. Eşti pregătit?

El încuviințează și trece pe lângă ea, ca să deschidă frigiderul.

– Aproape. Tu ești bine?

– Povestea a ajuns în ziare.

El se oprește scurt.

– Deja?

– Da, în *New York Post*. Văzuse articolul pe telefon, în timp ce-l alăpta pe Will, la ora trei noaptea, sub un titlu scris cu litere mărunte: TEMERI DE RĂPIRE ÎN CAZUL SUGARULUI DISPĂRUT DIN BROOKLYN. Era un articol scurt, continuă ea. Poliția zice că nu sunt urme de pătrundere forțată. N-au menționat numele lui Winnie, dar firește că despre ea e vorba.

– Trebuie să fie o neînțelegere. Poate că a venit tatăl lui să-l ia.

– Ce tată? Nu există un tată.

– Serios? se strâmbă el. Dar cine-i ea, Fecioara Maria?

– Nu, vreau să zic că... dacă așa ar fi stat lucrurile, ar fi scris asta în ziar. Dar poliția tratează cazul ca pe unul de răpire.

– Nu-ți face griji, France. Îl vor găsi ei. Probabil e o neînțelegere. Vreo rudă, sau așa ceva. De obicei, așa se întâmplă, o liniștește el, punându-i o mână pe brat și apoi luând două banane prea coapte din bolul de pe blat și strecurându-le în buzunarul exterior al genții laptopului. Încearcă să nu te mai gândești la asta. Mă întorc la masa de prânz.

Ea îl sărută la plecare, străduindu-se să nu-și arate dezamăgirea fiindcă el trebuie să plece la birou. Lăsând-o singură după cele întâmplate.

Dar pentru noi muncește, își repetă ea în timp ce clătește sticla de bere goală lăsată de el pe blat seara trecută. Muncește tot timpul ca să poată plăti chiria.

Și asigurarea de sănătate. Ca să poată cumpăra ouăle pe care le sparge ea. Sigur că trebuie să lucreze ore în șir, oricât și-ar dori să petreacă mai mult timp cu copilul, cu ei amândoi. Iar ea trebuie să înțeleagă asta. La urma urmei, ea l-a convins să folosească banii oferiți de părinții lui la nuntă pentru fertilizarea in vitro și pe urmă, după ce prima încercare a eșuat, tot ea l-a implorat să apeleze la fratele lui, anestezist de succes în Memphis, și să-i ceară un împrumut ca să mai încerce încă o dată.

Zgomotul ușii care se închide în urma lui Lowell îl trezește pe Will. Ea îi ridică din pătuț trupușorul cald înainte să înceapă el să plângă și-l duce la ei în dormitor, pe comoda transformată în masă de înfășat. Dimineața pare să se întindă interminabilă înaintea ei – are de îndurat cel puțin cinci ore înainte ca Lowell să vină acasă pentru prânz. De ce nu și-a planificat ceva? Ceea ce ar vrea cu adevărat să facă e să le trimită un e-mail Mamelor din Mai și să le întrebe dacă sunt disponibile pentru o întâlnire ad-hoc. Vrea să fie împreună cu ele și cu copiii sub salcie, vorbind despre Midas și rememorând cele întâmplate. Dar asta nu se poate. Seara trecută, după ce au plecat de la Winnie, Colette le-a convins că nu ele trebuie să împrăștie vestea printre membrele grupului, că e bine să aștepte ca Winnie să facă asta. Iar ea, Francie, știe că, chiar dacă vor vedea articolul din *New York Post*, chiar dacă vor afla că un copil a fost răpit dintr-o casă din Brooklyn, mamele din grupul lor nu se vor gândi nici o clipă că asta s-a întâmplat în zona lor și că în poveste este implicată una dintre *ele*.

De fapt, Francie a constatat că, în timp ce ea cu Nell și Colette erau la Winnie, Yoko era la ea acasă, creând un album foto pe pagina de Facebook a Mamelor din

Mai - O SEARĂ ÎN ORAȘ - și invitându-le și pe celelalte să încarce propriile poze făcute la Jolly Llama. Francie n-a avut putere să deschidă pagina, să vadă imaginile în care ele se distrau în timp ce Midas era smuls din pătuț, furat de la mama lui.

Se duce apoi cu Will în camera de zi, pășind pe lângă coșul plin cu rufe murdare și bavețici mânjite. Are de spălat cât să-și umple toată dimineața, se gândește în clipa în care îi sună telefonul.

- Alo!

A rostit cuvântul cu prea mult avânt. N-a recunoscut numărul și speră că e Winnie care-i va da vestea că l-au găsit pe Midas. Și, deci, că Lowell a avut dreptate, că a fost doar o neînțelegere. Dar nu e Winnie.

- Bună, Mary Frances! Mama la telefon.

Francie încremenește.

- Bună, mamă, răspunde ea și ia telecomanda ca să dea televizorul mai încet. La celălalt capăt nu se aude nimic. Scuze, spune apoi. Nu ți-am recunoscut numărul.

- Mi-am luat un telefon mobil.

- Da?

De necrezut. Marilyn Cletis, femeia care a interzis muzica în casa ei, care cosea singură toate hainele familiei, care creștea o vacă pentru a avea lapte pe care să-l dea copiilor... femeia asta are acum un *telefon mobil*?!

- Da. O prietenă de la biserică m-a convins că e timpul să am și eu unul. Pot să trimit și mesaje de pe el.

- Grozav, mamă!

- Am primit anunțul despre naștere, pe care mi l-ai trimis. Drăguță fotografie. Dar...

- Dar ce?

- Kalani?

– Da. William Kalani. Ți-am spus deja. Noi îi spunem Will.

– E nume de negru?

Francie pufnește înainte de a se putea abține.

– Nume de negru? Nu. E hawaiian.

Îl auzise în luna de miere. Însemna „trimis din ceruri" și era numele perfect pentru fiul ei.

– Oh! Credeam că e ceva newyorkez, replică mama ei, iar ea o aude cum aranjează vasele de bucătărie. I-am spus și bunicului tău. Nu sunt sigură că a înțeles tot, dar a părut onorat că ai ales numele William.

Francie n-a vrut să-i spună că nu și-a botezat copilul după tatăl în general absent al lui Marilyn, ci după Lowell, pe care îl cheamă și William.

Îl așază pe micul Will pe covorașul de joacă, sub șiragul de animale zornăitoare, și ea se postează în fața ventilatorului de la fereastră, fluturându-și tricoul pentru a se răcori.

– Îmi pare rău că n-am avut timp să te sun în ultima vreme, rostește ea în telefon. Lucrurile sunt cam agitate.

– Nu-i nevoie să-mi spui mie asta. Am fost și eu mamă odată, explică Marilyn și face o pauză, dar Francie nu știe ce ar trebui să răspundă. Ce face copilul?

– Bine. În cea mai mare parte a timpului. Am probleme cu alăptarea. Nu pare să mănânce suficient.

– Păi, dă-i lapte praf. Pune în el și puține cereale pentru sugari.

– Oh, nu se mai folosește așa ceva. Și încerc să nu...

– Lumea de la biserică s-a rugat pentru tine. Cora Lee m-a întrebat cum a fost nașterea și mi-am dat seama că nu știu. Nu mi-ai spus niciodată.

– Nu? exclamă Francie și simte o ușurare. A fost perfect. Am putut să nasc natural, fără nici un analgezic.

Nu fusese deloc uşor. De vreo mie de ori, în timpul celor nouă ore de travaliu, voise să renunţe şi să ceară epiduralã, dar rezistase, dând ocol salonului de spital sau dansând în paşi lenţi cu Lowell, ca să-i treacă durerea. Nu poate să nu remarce expresia admirativă cu care o priveşte Lowell uneori – nu ca pe o soţie banală de un metru şaizeci, lată în bazin şi bucle ciufulite, prematur încărunţite la treizeci şi unu de ani, ci ca pe o luptătoare neobosită, plină de energie, care a dat naştere unui fiu sănătos de trei kilograme şi jumătate, chiar de Ziua Mamei, nici mai mult, nici mai puţin.

– Natural? Cum vine asta? Nu ţi-au făcut epiduralã?

– Nu. Nici măcar un Advil n-am luat.

Tăcere.

– Aşa ai vrut tu?

– Da.

– De ce-ai făcut una ca asta?

Francie închide ochii, simţindu-se iarăşi de zece ani. Răspunde, menţinând un ton egal:

– Fiindcă am vrut... eu şi Lowell am vrut să avem cea mai firească experienţă a naşterii. Astăzi, naşterile fără medicamente sunt...

Marilyn râde încet.

– Oh, Mary Frances, aşa eşti tu! Nu poţi face nimic la fel ca toţi ceilalţi.

Francie simte cu surprindere că o podidesc lacrimile.

– Oricum, reia mama ei, te-am sunat fiindcă am ceva pentru William. Un costumaş de botez. Şi, adaugă ea după o pauză, aş vrea să vin să vă vizitez.

– Să ne vizitezi?

N-ar fi crezut că mama ei va veni vreodată la New York. N-a ieşit niciodată din Tennessee.

– Nu trebuie, mamă. Eu şi Lowell punem bani deoparte pentru biletul de avion, ca să venim să-l vezi şi tu pe Will.

– Probabil că botezul va fi în curând. Aş putea să caut un zbor, poate pentru weekendul următor? Îmi închipui că ai nevoie de ajutor.

– Îmi pare rău, mamă. Weekendul viitor nu e bine, răspunde Francie, încercând să născocească o scuză plauzibilă. Lowell are un interviu important. Munceşte tot timpul şi s-ar simţi prost dacă n-ar putea să petreacă timp şi cu tine. În plus, mai sunt şi Mamele din Mai. O să...

– Mamele din Mai?

– E un grup de prietene. Un grup de mame. Nu poate decât să-şi închipuie cum le-ar judeca mama ei: Nell, cu ditamai tatuajul ţipător, care-i acoperă umărul; Yuko, care alăptează la cafenea fără să se acopere, în văzul soţilor celorlalte; Token, un tată homosexual, casnic. Şi s-a întâmplat ceva îngrozitor..., adaugă ea.

– Dar va avea nevoie de costumaş. A fost al tău şi, mai înainte, al meu. După ce a rostit cuvintele, mama ei aşteaptă. Ştie adevărul. Că Francie nu-l va boteza. Şi o sileşte să mintă. Când e botezul?

– Încă nu ştim sigur. Cum spuneam, Lowell munceşte mult în perioada asta.

În ciuda ventilatorului, transpiraţia i se prelinge pe spate. Se întoarce de la fereastră şi se uită la Will, pe covoraşul lui, apoi la televizorul cu volumul dat pe mut, încercând să găsească ceva de zis.

O clipă mai târziu, îi stă inima.

E Winnie. La televizor. Dar nu Winnie pe care o ştie ea. Cea pe care o vede e mult mai tânără – abia o adolescentă. Stă pe o scenă, purtând o rochie aurie fără bretele, cu părul strâns într-un coc lejer, şi ţine de

braț o femeie mai în vârstă, cu care seamănă leit, probabil mama ei. O altă imagine apare pe ecran: Winnie în costum de balerină roz, cu o fustă lungă din voal și cu balerini legați pe gambe. Francie ia telecomanda de pe blat și mărește sonorul televizorului.

„... Gwendolyn Ross este cunoscută îndeosebi pentru rolul deținut în serialul de televiziune *Bluebird*, difuzat la începutul anilor nouăzeci."

– Mary Frances?

– Îmi pare rău, mamă, trebuie să închid. S-a trezit Will.

Lasă telefonul pe masă. Reportera se află pe un trotuar străjuit de copaci, iar în spatele ei se vede banda galbenă cu care poliția a împrejmuit locul. Francie se trage mai aproape de televizor. Clădirea în fața căreia stă reportera... e a lui Winnie.

„Sursele din cadrul departamentului de poliție sunt zgârcite deocamdată cu informațiile, declarând doar că autoritățile tratează acest caz ca fiind unul de răpire și că nici o pistă nu este ignorată. Copilul a dispărut în urmă cu aproape nouă ore. A transmis Zara Secor în direct, din Brooklyn."

„Mulțumesc, Zara. Continuăm cu o altă veste neplăcută. Reuniunea pe tema schimbărilor climatice a ajuns la..."

Francie se duce spre laptopul de pe noptieră. *Bluebird*. Cineva, poate Gemma, a spus la un moment dat că Winnie ar fi actriță, dar jumătate din cei pe care i-a cunoscut ea de când s-a mutat la New York pretind că sunt actori; nu și-a dat seama până acum că la *asta* se referise Gemma. Winnie este o celebritate – vedeta unui serial de televiziune de la începutul anilor 1990, despre o tânără balerină care râvnește la un post de balerină începătoare în cadrul Baletului New York City. Winnie,

pe care o cheamă de fapt Gwendolyn, interpretase rolul balerinei; ea fusese fata pe nume Bluebird.

Francie nu știuse nimic despre asta. Ea avea unsprezece ani când se difuzase *Bluebird*, exact genul de serial – cu note de sexualitate adolescentină și relații interrasiale – pe care mama ei nu l-ar fi permis niciodată în casa lor. Deschide Wikipedia și găsește pagina dedicată lui Winnie. Absolventă a cursurilor Școlii de Balet American, cu o vară petrecută la Școala Regală de Balet. O fundație înființată de familia ei, în numele mamei, care oferea burse de studiu tinerilor dansatori.

N-ar fi trebuit să fie surprinsă. Din primul moment în care o văzuse la cea dintâi întâlnire a Mamelor din Mai, cu patru luni în urmă, știuse că Winnie are ceva special. Parcă o vede și acum. Gemma tocmai povestea că plătise pentru a păstra în banca de celule stem sânge din cordonul ombilical al fiului ei – un lucru despre care Francie nu auzise niciodată până atunci.

– E scump, dar le poate salva viața dacă la un moment dat, Doamne ferește, ar avea vreo boală incurabilă, spunea Gemma, când atenția tuturor se îndreptase spre latura opusă a peluzei, către o femeie care se îndrepta spre grupul lor.

Abdomenul ei mărit de sarcină era vizibil sub rochia turcoaz, scurtă; la încheieturile mâinilor purta câte o brățară din argint, lată. Toate s-au tras într-o parte ca să-i facă loc, mutând copiii, iar ea alesese locul de lângă Francie. Privind-o cum se așază, îndoindu-și sub ea picioarele lungi, Francie se trăsese de marginea pantalonilor și de bumbacul umed al bluzei care i se lipise de șale.

– Eu sunt Winnie, se prezentase, ținându-și o mână pe partea de sus a pântecului, chiar sub sâni. Îmi pare rău că am întârziat.

Lui Francie îi fusese greu să-şi ia ochii de la ea, impresionată de frumuseţea ei. Un chip demn de copertele revistelor şi de podiumurile de modă: câţiva pistrui la rădăcina nasului, piele măslinie impecabilă, care nu avea nevoie de fondul de ten de care ea nu se mai lipsea de vreo zece ani.

Venise apoi ziua în care discutaseră, la cafenea. Francie fusese teribil de jenată de izbucnirea neaşteptată a lui Will, conştientă de privirile dezaprobatoare ale celor doi tineri care lucrau pe laptop lângă geam şi de felul în care se încruntase vânzătoarea, aşteptând ca ea să decidă ce să comande. Winnie apăruse parcă din neant, netulburată de plânsetele lui Will, luându-i-l din braţe şi plimbându-l printre mese, bătându-l uşor pe spate, şoptindu-i la ureche şi liniştindu-l.

– Cum ai reuşit? o întrebase Francie după ce se aşezase lângă ea, la o masă din colţ. Am impresia că eu sunt singura care habar n-are ce face.

– Nu te prosti! Toate Mamele din Mai se străduiesc din răsputeri să dea impresia că e teribil de uşor, dar nu te lăsa păcălită, replicase Winnie cu o expresie mucalită, de parcă ar fi fost prietene de când lumea şi împărtăşeau un secret. Uşor nu e pentru *nici una* dintre ele. Crede-mă.

O oră mai târziu, după ce Will a adormit în coşuleţul lui în huruitul aspiratorului din apropiere, care e pornit ca să-l liniştească, Francie dă peste necrologul lui Audrey Ross, mama lui Winnie. Fusese ucisă în ziua în care Winnie împlinise optsprezece ani, în timp ce se ducea la magazin să cumpere îngheţată. Mai multe ziare din presa naţională titraseră despre decesul ei, fiindcă Audrey nu fusese doar mama lui Gwendolyn Ross, celebra tânără actriţă, ci şi moştenitoarea companiei de imobiliare deţinută de tatăl

ei, cotată la milioane de dolari, una dintre cele mai mari din țară.

Acum înțelege Francie totul. Casa lui Winnie... hainele ei... căruciorul scump, pe care-l invidiase la ea și pe care îl admirase cu jind la magazin, la Babies „R" Us, până când văzuse cât costă: aproape cât plăteau ea și Lowell pe chiria lunară a apartamentului lor. Găsește și o fotografie de la înmormântare: Winnie și tatăl ei intrând într-o biserică rurală, în apropierea casei lor de vacanță din nordul statului New York, nu departe de locul în care fusese ucisă Audrey Ross. Fusese un accident bizar. Frânele cedaseră, în mod inexplicabil. Mașina lui Audrey rulase la vale cu viteză, pe o coastă de deal, trecuse printr-un parapet și se prăbușise în gol, douăzeci și cinci de metri, în prăpastia de dedesubt. Câteva luni mai târziu, Winnie se retrăsese din serialul *Bluebird*, care fusese sistat la scurt timp după aceea.

Nici nu-i vine să creadă când aude în depărtare clopotele bisericii bătând miezul zilei și distrăgându-i atenția de la computer. Închide laptopul, crispându-se la vederea maldărului de rufe murdare, și se duce în bucătărie, ca să pregătească prânzul. Secătuită, cu ochii împăienjeniți, știe că trebuie să adopte starea de spirit potrivită pentru întoarcerea lui Lowell. Va fi istovit și înfometat, dornic s-o vadă. Dar nu are cum să ignore greutatea pe care o simte în piept când se gândește la pierderea lui Winnie, la reușitele ei – o carieră actoricească de succes, vedeta propriului show, o relație fericită cu un muzician despre care a pomenit în singurul interviu pe care l-a dat după moartea mamei sale.

„Mă bazez pe Daniel", răspunsese ea referindu-se la iubitul ei, atunci când reportera o întrebase cum se descurcă cu toată situația. „El este singurul meu sprijin în momente de suferință."

Și toate astea, până la vârsta de șaptesprezece ani.

Francie pune macaroanele la fiert și nu se poate abține să nu se gândească ce făcea ea la vârsta respectivă: cânta în corul bisericii, preda la școala de duminică, îi permitea domnului Colburn, profesorul de științe, să-i ridice fusta și să-i pună mâna între picioare în laborator. Cel puțin, așa începuse totul. Nu după mult timp, începuse s-o facă după ore, în mașina lui parcată în spatele fostului magazin de pantofi Payless, și apoi acasă la el, un apartament mizer cu un dormitor, plătit prin programul de voluntariat. Era o chestie catolică. Membri din Ivy League își petreceau anul de după absolvire predând la câte un liceu modest, în vreun colț uitat de lume din America, așa cum era și Our Lady of Perpetual Help, liceul lui Francie din Estherville, Tennessee. În apartamentul acela, gustase ea prima dată vin roșu; acolo prizase prima dată marijuana. Tot acolo, domnul Colburn – James, așa cum îndrăznea ea să-i spună când erau singuri – o imobilizase cu forța și-i scosese uniforma de volei, în ciuda protestelor ei.

Aude pașii grei ai lui Lowell pe scări în vreme ce răstoarnă ultimele bucățele de ton din conservă în bol. Își șterge mâinile pe pantalonii scurți și dă fuga la baie ca să se uite în oglindă, să-și pieptene cârlionții din păr și să-și pulverizeze câte un strop de apă de flori la încheieturile mâinilor. Înainte ca el să apuce să bage cheia în broască, îi deschide ea.

– N-o să-ți vină să crezi! Winnie a apărut la știri. E o actriță celebră...

Dar pe urmă observă barba nerasă de pe obrazul bărbatului, burta proeminentă și protuberanța armei la șoldul lui. Se oprește, și cuvintele îi rămân suspendate

în aer, iar ea privește drept în ochii necunoscutului, goi sub cozorocul șepcii pe care scrie NYPD.

- Nell!

Nell simte o mână pe brațul ei.

- Nell, trezește-te!

Nell, a venit poliția.

E cu cincisprezece ani în urmă, iar ea stă în apartamentul ei din DC, trage perdeaua și zărește mașina neagră parcată pe cealaltă parte a străzii și pe bărbatul cu tricou negru rezemat de ea, aprinzându-și o țigară, fără a-și lua privirea de la geamul ei.

- Nell!

Sebastian o scutură de umăr, alungându-i amintirea. Trezește-te!

Are un gust acru în gură și încearcă să se ridice, dar capul îi pulsează. Sebastian pune pe noptieră o cană cu cafea și îi dă la o parte părul din ochi.

- A venit poliția.

Nell se ridică în capul oaselor.

- Vorbești serios? De ce?

- Vor să discute cu tine. Despre seara trecută.

Seara trecută.

Un val de amintiri o copleșește. Winnie. Midas. Cum a venit acasă, l-a trezit pe Sebastian și i-a povestit ce s-a întâmplat, după care a căzut într-un somn agitat, mereu întrerupt.

- Așteaptă în camera de zi.

Se ridică din pat și își zărește reflexia în oglinda comodei; e încă în cămașa pe care a purtat-o azi-noapte. Rimelul i s-a întins sub ochi, iar buzele îi sunt ca niște stafide, cu o crustă crăpată de ruj uscat.

- Unde e copilul?

- Doarme.

Nell duce cana la buze. Cafeaua o arde pe gât.

– Bine. Vin acum.

Camera se rotește când ea intră în baia principală. Dă drumul la robinet, așteaptă ca apa să se răcească și se stropește pe față. Își apasă cu palmele pleoapele închise.

Ce s-a întâmplat?

Momentele de început ale serii trecute și le poate aminti. Cum a băut un pahar de vin în timp ce se pregătea să plece. Cum a ajuns și s-a așezat la masă, afară. Căldura emanată de trupurile din jurul ei, conversațiile. Simte aburul primului pahar, gustul ginului în gură. Billy Idol. Cum ia telefonul lui Winnie și-l pune în geanta ei. Și pe urmă... Nu-și mai amintește detaliile. Atât doar că Francie și Colette erau îngrijorate din cauza lui Winnie. Fiindcă nu știau unde e. Pe urmă, ea a căutat telefonul lui Winnie. Și nu l-a mai găsit.

Sebastian tocmai așază pe măsuța de cafea, în fața detectivului, un platou cu biscuiți digestivi cu ciocolată trimiși de mama lui din Anglia, când Nell intră în camera de zi, purtând pantalonii de yoga și o bluză de bumbac pe care a înșfăcat-o din coșul cu rufe murdare. Polițistul are puțin peste patruzeci de ani și e arătos, cu ochi căprui blânzi, umbra întunecată a bărbii abia ițite pe obraz, semănând vag cu Tom Criuse. Pe antebrațul drept are un tatuaj mare, cu un vultur și cu numărul 1775.

– Marină, spune el, întorcând brațul pentru ca ea să-l vadă mai bine. Anul în care a fost înființată. Am activat șase ani în cadrul ei. Un colibri? întreabă apoi, cu un semn din cap spre umărul ei.

– Da, răspunde ea, și vocea îi sună răgușită. Un colibri calliope, mai precis. Simbolizează evadarea. Și libertatea.

Palma lui e umedă când îi strânge mâna.

– Detectiv Mark Hoyt. Îmi pare rău că vă deranjez acasă.

În spatele lui stă un bărbat cu sprâncene cărunte și zburlite. Și în clipa aceea, ea își amintește. Stephen Schwartz. Cel care vorbea cu Alma, în apartamentul lui Winnie. Hoyt întinde mâna după un biscuit și apoi ridică platoul spre colegul lui, care ia trei.

– Scuze, spune Schwartz. Am avut o noapte agitată. Și n-am mâncat de dimineață.

– Încercăm să ne facem o idee despre ce s-a întâmplat aseară, explică Hoyt așezând platoul la loc pe masă și privind apoi spre Nell. Discutăm cu unele dintre persoanele care au fost împreună cu Winnie Ross.

Nell se așază pe canapea, simțind cum îi zvâcnește capul.

– Bine.

Observă camera video montată pe un trepied fusiform. Schwartz se duce în spatele ei și apasă un buton.

– Vă deranjează dacă înregistrăm discuția? întreabă Hoyt. Așa cere noul protocol al departamentului.

– Nici o problemă. Pot să-mi iau un pahar cu apă înainte să începem?

Detectivul o scrutează cu privirea și schițează o strâmbătură.

– Ați avut o noapte grea?

Ea nu-i întoarce zâmbetul.

– Cu un nou-născut, fiecare noapte e grea.

– Îți aduc eu apă, intervine Sebastian.

– Așa deci, continuă Hoyt. Grupul Mamelor din Mai... Îmi puteți spune câte ceva despre el?

Ea își drege glasul și încearcă să se concentreze.

– Este un grup al mamelor. Toate avem copii de aceeaşi vârstă. Ne întâlnim cam de patru luni, de când eram încă însărcinate.

– La barul acela? The Jolly Llama?

Nell nu-şi poate stăpâni un uşor râs sec.

– Nu. Ne întâlnim în parc.

– Şi cine a venit cu ideea asta? Să vă întâlniţi?

– Francie.

Schwartz se uită în agenda lui.

– Mary Frances Givens?

– Da. Dar nu a ei a fost ideea să înfiinţăm grupul. Ne-am înscris toate prin intermediul site-ului gazdă, The Village. Dar Francie a sugerat să ne întâlnim în mod regulat.

Îi trece prin minte ideea de a se duce la bucătărie şi a-şi turna un pahar cu vin roşu – e singurul lucru care i-ar putea alunga senzaţia că toată camera se roteşte cu ea –, dar strânge mai tare în palme cana de cafea.

– M-hm, replică Hoyt. Şi ce faceţi de obicei la aceste întâlniri?

– Ei, ştiţi dumneavoastră. Chestii de-ale mamelor tinere.

El ridică sprâncenele.

– Cum ar fi?

– Îndrugăm verzi şi uscate despre copii. Ne admirăm copiii. Şi iar turuim despre copii.

Hoyt zâmbeşte.

– Doamna Ross vine la toate aceste întâlniri?

– La multe dintre ele. Mai ales la început venea.

Nell şi-o aminteşte pe Winnie apropiindu-se de cercul lor, de obicei cu un sfert de oră întârziere, aşezându-se pe locul ei, învăluindu-le pe toate în mireasma delicată a parfumului ei scump – exact aşa cum ţi-ai imagina că miroase o femeie ca ea.

– Şi vorbea mult despre ea?

– Nu prea.

Hoyt zâmbeşte larg.

– Ştiaţi că a fost actriţă?

Nell încremeneşte cu cana de cafea la câţiva milimetri de gură.

– E actriţă?

– A fost. Vedeta unui popular serial de televiziune, de acum douăzeci şi ceva de ani. *Bluebird*.

– Habar n-aveam.

– L-aţi urmărit?

Îşi aminteşte de colegele din şcoală care vorbeau despre serial, extaziindu-se mereu de cât de avangardist era, de riscurile pe care şi le asuma – un personaj homosexual, o adolescentă însărcinată...

– Am auzit de el, dar nu m-am uitat niciodată la el. La vârsta aia, mă preocupam mai mult de matematică decât de televizor, sinceră să fiu.

Schwartz se apropie şi mai ia un biscuit.

– Dumneavoastră sunteţi cea care a angajat-o pe Alma Romero să stea cu copilul seara trecută.

Nu fusese o întrebare.

– Da.

Hoyt ia o înghiţitură din cafeaua lui şi schiţează un semn din cap spre Sebastian, care a venit cu paharul de apă pentru Nell.

– Foarte bună, mulţumesc. Şi tot dumneavoastră aţi insistat, reia el, adresându-i-se lui Nell fără a-şi lăsa cana din mână, ca doamna Romero să stea cu Midas pentru ca doamna Ross să poată ieşi?

– Nu ştiu dacă am insistat...

– Nu şi-ar fi putut găsi şi singură o bonă?

– Ba da, dar...

– De asemenea, într-un e-mail pe care i l-ați trimis, v-ați oferit s-o plătiți dumneavoastră pe Alma, dacă Winnie accepta să iasă în oraș?

Nell ia paharul cu apă și bea jumătate.

– Acum pare o prostie, răspunde ea, dar pe atunci nici una dintre noi nu știa câți bani are Winnie.

– M-hm. Cum ați găsit-o pe doamna Romero?

– I-am luat numele din secțiunea de mică publicitate de pe The Village.

– Și de cât timp o cunoșteați înainte să-i oferiți postul de bonă a copilului dumneavoastră?

Nell se gândea că interviul nu va dura mai mult de o oră; de fapt, Alma era a șasea potențială bonă cu care vorbise până atunci. Nici una dintre celelalte nu fusese potrivită, iar apoi apăruse Alma, toată numai zâmbet și lumină. Petrecuse cu ea aproape toată după-amiaza, în camera de zi, bând ceai, ronțăind din punga mare cu bomboane M&M pe care Alma o avea în geantă și trecând-o pe micuța Beatrice de la una la alta. Alma îi povestise despre satul ei din Honduras, unde fusese moașă și asistase la prima naștere pe când avea numai doisprezece ani. Apoi îi spusese cum venise în State, cu trei ani în urmă, trecând granița clandestin singură, traversând Rio Grande printr-un loc cu apă puțin adâncă, însărcinată în șase luni, gata să facă orice pentru a-i oferi fiului ei o viață mai bună. Înainte de a pleca, Alma se oferise să stea cu Beatrice cât timp Nell își făcea un duș, bucurându-se de câteva minute pentru ea însăși. Când se întinsese pe pat, cu picioarele epilate pentru prima dată de când născuse, o auzise pe Alma, în monitor, cântându-i fetiței în spaniolă. Se trezise tresărind două ore mai târziu și se repezise în hol, spre camera copilului. Beatrice dormea pe pieptul Almei,

cu degețelele încleștate pe degetul mare al bonei, în vreme ce romanul de dragoste al acesteia zăcea uitat pe genunchii ei.

– Cam de cinci ore, răspunde Nell la întrebarea detectivului.

– I-ați verificat referințele?

– Da.

– Și cazierul?

– Nu.

– Nu? E de mirare.

– Da?

– Soția mea se gândea la un moment dat să angajeze o bonă, spune Hoyt, aruncându-i lui Schwartz o privire înțepată. Atâta le-a verificat și le-a paraverificat pe femeile alea, încât i-am zis că ar trebui să se lase de serviciu și să lucreze pentru FBI. Dar, continuă el întorcându-și ochii spre Nell, cine ar putea s-o învinovățească? Citești atâtea grozăvii, de te sperii, nu alta!

– Eu nu mi-am făcut griji, replică ea. Nu cunosc nici un criminal care să știe să cânte „Nani nani" în două limbi. Dar poate că am eu o problemă.

– Și ce știți despre statutul ei de imigrant? reia Hoyt.

– Statutul ei de imigrant? repetă Nell, evitând cu grijă să se uite spre soțul ei. Despre asta n-am discutat.

Sebastian se așază alături de ea, pe canapea, și mișcarea pernelor îi stârnește un val de greață.

– Nu înțeleg, intervine el, aplecându-se în față cu coatele sprijinite pe genunchi, de ce ne puneți toate aceste întrebări. Doar nu credeți că Alma are vreo legătură cu ceea ce s-a întâmplat!

– Încercăm doar să punem lucrurile cap la cap, să nu ne scape nimic.

Hoyt își consultă amuzat carnețelul.

– Dar când ați ajuns la bar? Ați observat ceva neobișnuit? Oameni venind sau plecând, ceva ieșit din comun la ei?

– Nu, în general ne-am văzut de treburile noastre. Eram afară, pe terasă.

– Și Winnie a rămas tot timpul cu grupul?

Brusc, Nell se vede pe sine însăși. Stă la chiuveta din toaleta femeilor, trăgând în piept aerul fetid de urină și dezinfectant, și bea apă din căușul palmelor, cu privirea încețoșată. Imaginea din oglindă se întunecă în spatele ei.

– Doamnă Mackey?

– Eram la restaurant cam de vreo oră, cred, când Winnie s-a dus la bar. Token s-a dus și el cu ea. Atunci am văzut-o ultima dată.

– În grupul dumneavoastră există o mamă pe care o cheamă Token?

– Nu. E un bărbat. Un tată.

Simte mâinile cuiva pe ea, trăgând de fusta ei, niște degete înfigându-i-se în umăr. O răsuflare fierbinte pe ceafa ei.

Schwartz ridică iar din sprâncene.

– Un tată? În grupul de mame?

– Da. Cred că e homo.

Detectivul încuviințează cu o înclinare a capului, iar Hoyt notează ceva în carnețel.

– Token.

– Ce-i ăsta, un nume indian?

– Nu. Tipul e alb. E doar o poreclă. Eu i-am zis așa la una dintre primele noastre întâlniri, fiindcă era singurul tip... știți dumneavoastră, ca măgarul între oi. Și numele a prins. Sinceră să fiu, nici nu mai știu cum îl cheamă de fapt. Nu sunt sigură că vreuna dintre noi știe.

Sebastian râde cu oarecare nervozitate în glas şi îşi pune palma pe mâna soţiei lui.

– Niciodată nu ţine minte numele.

– Mă puteţi scuza un minut? Trebuie să mă duc la toaletă.

Nell se ridică, sprijinindu-se de umărul lui Sebastian, se duce spre dormitorul lor şi apoi în baie, închizând uşa în urma ei şi uitându-se în oglindă. A fost doar un vis. Nu se poate să fi fost altceva.

Se ghemuieşte pe podea, în faţa vasului de WC. Au trecut câţiva ani de când n-a mai avut coşmarurile acelea care o trezeau aproape noapte de noapte. Că e urmărită. Că o pândesc unii după colţ. Asta trebuie să fi fost. Şi-ar aminti dacă ar fi fost cineva cu ea în baie, pipăind-o.

O aude pe Beatrice plângând şi apoi cineva bate la uşă. E Sebastian.

– Nell, eşti bine?

Vede bluza pe care a purtat-o seara trecută, mototolită pe podea, acolo unde a lăsat-o.

– Nell!

– Ies imediat.

Ridică bluza de pe jos. E sfâşiată pe cusătură, la umărul drept.

Când se întoarce în camera de zi, îşi cere scuze.

– Nici o problemă, răspunde Hoyt. Mai avem doar câteva întrebări, şi pe urmă vă lăsăm în pace. Despre tată ce ştiţi?

– Tatăl lui Winnie? întreabă Nell, privind în camera video. Nimic.

– Nu, doamnă. Despre tatăl lui Midas.

– Oh! Nimic. Am aflat recent că e necăsătorită. Telefonul ei, continuă ea şi simte cum aerul devine tot mai fierbinte în jur, a fost la mine o vreme, dar pe

urmă nu l-am mai găsit. Cheia ei era în husa telefonului. L-a găsit cineva? Așa au intrat în casa ei? întreabă apoi, înghițind greu nodul din gât.

– Asta încercăm să aflăm, replică Hoyt.

– Cât ați băut seara trecută?

Se uită la Schwartz, cel care a pus întrebarea.

– Cât?

– Da.

– Nu știu. Două pahare, poate. Abia dacă m-am atins de al doilea.

– Erați beată?

Știe că ar trebui să le spună adevărul și gata. Știe ce riscă, mințind poliția.

– Nu, răspunde ea și stomacul i se strânge. Sigur că nu eram beată.

Sebastian vine în fața ei, ocolind măsuța de cafea, și umple cănile tuturor. Ea îi aruncă o privire fugară. Către creștetul cu cârlionți castanii, către corpul lui zvelt, de fost fotbalist, închipuindu-și-l așa cum îl văzuse prima dată: așezat la capătul opus al unui bar londonez, bând bere Guinness în lumina palidă a amiezii de duminică, schițând ceva într-un carnet, cu figura cuiva absorbit de propria-i artă. Avusese o privire blândă când o abordase, mai târziu, întrebând-o dacă locul de lângă ea era ocupat și dacă îi putea face cinste cu încă un rând.

Își încleștează mâinile în poală, încercând să se concentreze la următoarea întrebare a lui Hoyt, dar privirea îi este din nou atrasă spre Sebastian, care pășește încet prin camera de zi, cu fetița lor cuibărită în îndoitura brațului, și vede o figură cu totul diferită de cea pe care și-o amintește din ziua aceea, în urmă cu șase ani. Figura unui om speriat și îngrijorat.

Un om bântuit de același gând terifiant ca ea. *Te rog! Să nu fie asta! Nu din nou!*

5

ZIUA A DOUA

CĂTRE: Mamele din Mai
DE LA: Prietenele din The Village
DATA: 6 iulie
SUBIECTUL: Sfatul zilei
SUGARUL TĂU: ZIUA 53

Te gândești să dormiți împreună? Încă nu e prea târziu. Deși practica nu e pentru oricine, beneficiile ei sunt numeroase. Bebelușii care dorm împreună cu părinții lor dorm mai mult. Alăptatul la sân e mai ușor, contribuind la menținerea rezervei de lapte a mamei. Și, mai presus de orice, dormitul în pat cu părinții creează o legătură cu totul aparte. În plus, cui nu-i place o alintătură în miez de noapte?

E năduşeală pe peronul din staţia de metrou, şi aglomeraţie – lumea se apleacă deasupra şinelor, încercând să zărească luminile trenului care se apropie. Bărbatul din stânga lui Colette mestecă o bucată moale de carne de vită uscată, din aceea scumpă care a început să apară prin magazinele din cartier. Cele două femei din dreapta vorbesc prea tare; de antebraţe le atârnă genţi de designer supradimensionate, iar în mâini îşi ţin telefoanele mobile.

– Am o prietenă care înoată cu el. Tu ai face una ca asta?

– În ocean?

– Da.

– Niciodată.

Tânăra își privește degetele răsfirate ale mâinii stângi și își așază mai bine inelul cu diamant mare.

– Sincer, mie nu-mi place nici să fac duș cu al meu.

Colette se îndepărtează de ele și se oprește în fața chioșcului de ziare, unde un tip cu turban stă toată ziua inspirând aerul greu de la metrou, comercializând sticle cu apă și cutiuțe zornăitoare cu Tic Tac. De pe coperta *New York Post* privește chipul lui Winnie; e o fotografie făcută acum câțiva ani. Poartă un pardesiu lung și ochelari de soare și stă cu fața spre stradă. Colette își spune că, probabil, ar trebui să fie surprinsă s-o vadă, dar nu e. Povestea e pe punctul de a deveni știre de anvergură națională, după ce Winnie a difuzat, ieri, clipul video în care implora ca Midas să-i fie redat.

Colette l-a văzut de cel puțin douăsprezece ori noaptea trecută, în pat, în vreme ce Poppy dormea liniștită alături de ea. Charlie lucra, iar ea renunțase la ideea de a mai dormi după ce preț de o oră stătuse lungită în întuneric, cu gândurile captive într-un iureș de temeri și griji. În clipul video, Winnie stătea pe un fotoliu cenușiu, în fața ferestrelor dinspre terasă. Era foarte drăguță, cu părul strâns la spate, cu linia fermă a maxilarului, cu gâtul lung și subțire, pus în valoare de bluza simplă din crep negru.

„Te rog", spunea ea privind în cameră, cu glas tremurat. „Te rog să nu-i faci rău copilului meu! Te rog, oricine-ai fi, te rog să mi-l dai înapoi!"

Colette aude scârțâitul de frâne al unui tren apropiindu-se și pescuiește două monede de pe fundul genții. În vagonul ticsit, se străduiește să-și țină echilibrul

în marea de trupuri care se leagănă lipite de al ei, şi deschide ziarul la articolul cu pricina. E semnat de un jurnalist pe nume Elliott Falk.

OH, DOAMNE!

Lumea începe să fie nemulţumită de modul în care comisarul de poliţie Rohan Ghosh conduce ancheta în cazul lui Midas Ross, în vârstă de şapte săptămâni, care a dispărut în urmă cu două zile. Dispariţia copilului, în data de 4 iulie, a fost raportată iniţial de bona lui, Alma Romero. Publicaţia noastră a verificat informaţia conform căreia ofiţerii de poliţie au avut nevoie de mai bine de douăzeci şi trei de minute pentru a răspunde la apelul lui Romero, la 911, întârziere pe care ei o pun pe seama solicitării intense a departamentului, ocupat cu măsurile de securitate pentru ziua de 4 iulie, şi a unui accident survenit în apropiere de Podul Brooklyn, în care au fost implicate două autobuze şi au fost răniţi zeci de oameni, printre care doi copii şi o tânără mamă, toţi aflaţi acum în stare critică. După ce a ajuns la locuinţa doamnei Ross, echipajul de poliţie nu a asigurat în mod corespunzător scena infracţiunii, ceea ce a permis, eventual, ca persoane aflate în locuinţă să iasă printr-o uşă nepăzită.

Mama copilului, fosta actriţă Gwendolyn Ross, ieşise în seara aceea împreună cu membre ale aşa-numitului grup de mămici din care face parte.

Colette se opreşte din lectură şi revine la un fragment dintr-o frază anterioară: ... *persoane aflate în locuinţă să iasă printr-o uşă nepăzită.*

Să fie oare posibil? Persoana care l-a luat pe Midas să fi fost încă în casă când au ajuns poliţiştii? De aceea să fi fost deschisă uşa din partea laterală a clădirii?

Articolul este însoțit de câteva fotografii. Într-una din ele, Midas stă culcat cu fața în sus pe o blăniță, lângă o girafă mică din plastic, și privește în cameră; are pielea ca de porțelan, iar ochii căprui îi strălucesc. În fotografia de dedesubt, pe o pătură, în parc, Winnie îl ține pe Midas în brațe. Colette simte că i se taie răsuflarea când observă că e poza pe care ea i-a dat-o detectivului Mark Hoyt ieri după-amiază; se trezise cu el la ușă, în vreme ce Charlie ieșise la alergare împreună cu Poppy, iar ea pregătea cina.

– Ce știți despre doamna Ross? o întrebase Hoyt. Ce detalii v-a dat despre viața ei?

Atitudinea lui Winnie emana ceva vag familiar, Colette trebuia să recunoască asta. Dar trecuseră mai bine de douăzeci de ani de când apăruse la televizor, iar ea nu făcuse legătura între Winnie și Gwendolyn Ross, deși din când în când mai urmărise serialul. Uneori, când colegele ei de la școală se strângeau laolaltă, cu sticle de vin și țigări cu marijuana șterpelite de la părinții uneia dintre ele, Colette reușea s-o convingă pe mama ei – în rarele weekenduri în care Rosemary nu călătorea în interes de serviciu – să stea amândouă pe canapea, cu fețele lipicioase de la măștile cu miere și albuș de ou, despre care citise ea în revista *Seventeen*, cu un bol plin cu floricele de porumb între ele, și să se uite la *Bluebird*.

Trenul ajunge în stația ei, iar Colette urcă scara și traversează Parcul Primăriei, trecând pe lângă un grup de turiști care fac fotografii în fața artezienei. A existat o discuție cu Winnie, despre care nu i-a pomenit lui Mark Hoyt, una despre care și-a amintit abia noaptea trecută.

Fusese în după-amiaza în care plecaseră împreună spre casă, după prima întâlnire a Mamelor din Mai.

Nu se grăbeau, plimbându-se de-a lungul zidului împrejmuitor al parcului, rămânând în umbra lui. Colette simte şi acum aroma de nuci prăjite de la taraba din colţ, unde Winnie se oprise să cumpere o pungă de caju. Acolo recunoscuse ea, fără să premediteze cumva această mărturisire, cât de îngrozită fusese când aflase că e însărcinată.

– Luni la rând am spus că-i o greşeală, povestise ea. Acum sunt bucuroasă, dar mi-a luat mult până să ajung aici. Nu eram gata pentru ea.

Winnie o privise cu o expresie sumbră.

– Pot să înţeleg foarte bine.

– Da? întrebase Colette, copleşită de un val de uşurare.

De când se alăturase Mamelor din Mai, se simţise ca o intrusă – dacă nu chiar ca o impostoare – printre celelalte, care păreau că toată viaţa nu-şi doriseră altceva decât să devină mame. Femei care ani întregi îşi urmăriseră ciclul, îşi luaseră temperatura bazală, stătuseră cu picioarele ridicate pe perete după partida de sex, sperând că luna asta vor reuşi. Femei ca Yuko, care renunţase la anticoncepţionale în noaptea în care se logodise. Ca Scarlett, care devenise vegană, crezând că astfel îşi pregătea corpul mai bine pentru graviditate şi pentru naştere. Sau ca Francie, care le povestise încă de la primele întâlniri cât suferise după primele două sarcini pierdute, reuşind în sfârşit să rămână însărcinată după două încercări de fertilizare in vitro care îi lăsase înglodaţi în datorii de mii de dolari.

– Dar povestea ta care e? o întrebase Colette.

Winnie se mulţumise să fluture din mână.

– S-o lăsăm pentru altă dată, spusese în timp ce scormonea în portofel.

O femeie mai în vârstă, aflată în faţa lor, se întorsese, ţinând în mână un cornet de hârtie plin cu nuci

prăjite. Zâmbise, văzându-le abdomenele proeminente, și își pusese mâna liberă pe brațul lui Winnie.

– Nici nu aveți idee ce vă așteaptă, rostise ea, cu ochii umezi. Cel mai prețios dar din lume.

– Ce drăguț! exclamase Colette după ce femeia se îndepărtase.

– Așa crezi? replicase Winnie, fără s-o privească, uitându-se dincolo de zidul din piatră, spre parc. De ce toată lumea simte nevoia să ne spună nouă, viitoarelor mame, ce dar vom primi? De ce nimeni nu vrea să vorbească despre ce anume vom pierde?

În vreme ce urcă treptele Primăriei, gândurile îi zboară la rândurile scrise de sub fotografia cu Midas: *Odată cu copilul au dispărut Girafa Sophie, o jucărie din plastic franțuzească, îndrăgită de părinții americani, și o păturică albastră. Poliția îi roagă pe toți cei care dețin informații să apeleze numărul 1-800-NYPDTIP.*

Oare de ce să fi luat, cel care l-a răpit pe Midas, și lucrurile astea? Urcând în lift, Colette se gândește că asta e totuși o veste bună. La urma urmei, numai cineva care îl iubește – sau în cel mai bun caz, cineva care nu intenționează să-i facă rău – s-ar gândi să ia și păturica și jucăria lui preferată.

Întrebarea îi persistă încă în minte când ușile liftului se deschid, la etajul al patrulea. În hol domnește o liniște neobișnuită, iar Allison e la biroul ei, cu ochii ațintiți la computer. Ridică privirea la auzul tocurilor ei pe pardoseala din marmură.

– Bună ziua! o întâmpină ea, iar Colette zărește imaginea de pe ecranul computerului – un scaun înalt, de mașină, și o cădiță din plastic albastru în formă de balenă.

– Ia să ghicesc, spune ea. Lucrușoarele pentru copil?

Allison îi spusese cu o săptămână în urmă că e însărcinată, rugând-o să păstreze secretul. „Sunt abia

în opt săptămâni, aşa că să nu spui nimănui. Mai ales primarului Shepherd. Are şi aşa destule griji cu alegerile şi cu cartea lui."

– E o adevărată nebunie! şopteşte Allison acum, aplecându-se spre ea. Nu-mi vine să cred de câte lucruri ai nevoie când ai un copil.

Colette se uită la ecran.

– De fapt, n-ai nevoie chiar de toate. Copilul va supravieţui şi dacă-l ştergi cu şerveţele umede la temperatura camerei.

– Asta mi-a zis şi sora mea. Cred că aş face bine să am încredere în experţi. Mulţumesc. Şi ştii ce? Întârzie.

– Glumeşti! exclamă Colette, ridicând sprâncenele şi mimând surprinderea. Primarul Shepherd întârzie?

Allison începe să râdă.

– A zis să bei tu toată cafeaua lui. Drept pedeapsă. Am făcut o cană proaspătă şi au rămas şi câteva pateuri de la întâlnirea pe care a avut-o dimineaţă.

– Mulţumesc, răspunde Colette, conştientizând brusc că-i e foame.

A mâncat foarte puţin după cartofii prăjiţi de la Jolly Llama, cu două seri în urmă, prea îngrijorată pentru Midas ca să se mai poată gândi la mâncare.

În biroul primarului e cufundat în linişte când intră. Deşi vine aici de câteva luni bune, de fiecare dată se simte la fel de impresionată. Fereastra largă, cu panorama Podului Brooklyn, şemineul funcţional, biroul care i-a aparţinut odinioară lui James Baldwin[1] – un dar din partea familiei –, o discrepanţă ca de la cer la pământ faţă de biroul fără ferestre de la Şcoala

[1] Unul dintre cei mai prolifici autori şi editori de manuale şi cărţi pentru copii din Statele Unite, foarte activ în prima parte a secolului XX

Publică nr. 212 din Bronx, unde ea și Teb petrecuseră ore întregi împreună, în urmă cu patru ani, lucrând la prima lui carte de memorii, având alături burritos și bere de la locanda mexicană din apropiere. Cartea avusese un succes mai mare decât s-ar fi așteptat oricine, atrăgând recenzii publicate pe prima pagină a ziarelor, articole în reviste, un tur de lecturi la nivel național și apoi, un an mai târziu, candidatura și câștigarea alegerilor pentru funcția de primar al New Yorkului. Editorul îi oferise o avere pentru un al doilea volum axat pe relația lui Teb cu mama lui – o militantă pentru drepturile civile, care îl însoțise pe Martin Luther King Jr în marșul acestuia spre Selma, în Alabama.

Colette își umple o cană cu cafea, se așază la masa rotundă de la care are privelişte spre Parcul Primăriei și face eforturi să nu se enerveze fiindcă trebuie să-l aștepte – și de data asta. Ar trebui să profite de timpul ăsta în care e singură, să-l folosească pentru a face progrese cu noul material pe care trebuie să-l predea în răstimp de numai câteva zile. Își scoate laptopul din geantă și deschide fișierul cu manuscrisul, răsfoind capitolele pe care i le trimisese cu o după-amiază în urmă lui Aaron Neeley, șeful de personal al lui Teb. Simte cum o furnică pielea de rușine. Paginile sunt jalnice. Textul sună prețios și copilăresc, iar dialogurile, aproape neinteligibile.

Se aude telefonul piuind, cu un nou e-mail, și îl deschide, bucuroasă că o distrage de la manuscris. E Francie. În ultimele două zile a vorbit des cu Nell și cu Francie, trimițându-și una alteia articole despre „Bebe Midas", așa cum devenise cunoscut în presă, întrebând dacă primise careva vești de la Winnie.

Colette îi trimisese cu o zi înainte un e-mail lui Winnie și, câteva ore mai târziu, primise un răspuns.

Cine mi-a luat copilul? Cum voi mai trăi după asta?

Colette îi scrisese înapoi imediat, întrebând-o dacă vrea să vină să-i fie alături şi oferindu-se să-i facă unele cumpărături. Dar Winnie nu mai răspunsese nici la acel e-mail, nici la SMS-ul pe care i-l trimisese peste câteva ore.

Fetelor, aţi văzut asta? scrisese Francie. E-mailul ei avea ataşat un link către un blog de criminalistică – unul dintre multele care alcătuiau o lume on-line a detectivilor amatori, despre existenţa căreia Colette habar nu avusese: oameni care păreau să aloce surprinzător de mult timp încercării de a soluţiona infracţiuni neelucidate. Colette citeşte postarea de pe blog:

O vecină a declarat că a trecut pe lângă o femeie aflată în apropierea apartamentului lui Winnie, în acea seară, în jurul orei 21.30. Cobora panta şi ţinea în braţe un copil care plângea şi care ar fi putut avea vârsta lui Midas.

Un mesaj de la Nell vine aproape în aceeaşi clipă. *Oamenii ăştia sunt conştienţi că suntem în Brooklyn, da? Li se percep taxe femeilor care locuiesc aici şi care nu sunt văzute la un moment dat ducând în braţe un copil care plânge.*

– Hei, Colette! Scuze pentru că te-am făcut să aştepţi.

Colette închide fereastra e-mailului. Aaron Neeley stă în pragul uşii. Are cămaşa şifonată, iar pe bărbie are o dungă mai întunecată, acolo unde a uitat să se radă.

– Totul e-n regulă? întreabă ea.

Aaron ţine la piept un vraf de dosare, pe care le pune, unul câte unul, pe biroul lui Teb.

– Mda. Are o întâlnire cu Ghosh. Cazul ăla cu răpirea. Ce coşmar! Presupun că ai auzit de el.

Ea își drege glasul. Ar trebui să-i explice situația, ar trebui să-i spună că e prietenă cu Winnie, că era acolo în seara respectivă, dar ceva o face să mai aștepte, să vorbească despre asta cu Teb între patru ochi. Știe ce-ar putea însemna pentru el faptul că o persoană apropiată lui e implicată în cazul respectiv.

– Da, am auzit.

– Cât are Patty acum?

– Poppy. Aproape opt săptămâni.

Aaron clatină din cap.

– Gemenii au șapte. Nici nu-mi pot imagina prin ce trece mama.

– Care-s ultimele vești? întreabă Colette.

– Oh, nu știu. Ghosh are o atitudine defensivă. Unul dintre ofițeri – un tinerel, ieșit de o săptămână de pe băncile academiei de poliție – a rasolit lucrurile urât de tot. N-a folosit mănuși, a lăsat amprente peste tot. E un haos total. Oricum, oftează Aaron și ridică privirea spre Colette, primarul trebuie să sosească în curând. Vrea să discutați despre materialul pe care l-ai trimis ieri. Ne apropiem de final, nu?

– Ne apropiem.

Aaron iese, iar ea se întoarce spre ecranul laptopului. Întâlnire cu Rohan Ghosh. În colegiu, la SUNY Purchase, primarul și Ghosh erau prieteni, iar mai apoi, când Teb l-a avansat pe Ghosh, pe atunci adjunct al șefului poliției din Cleveland, toată lumea a opinat că e un caz clasic de nepotism. Ghosh era considerat cam de toată lumea cel mai puțin experimentat candidat pentru postul de conducere în cadrul NYPD.

Colette deschide din nou fișierul cu manuscrisul, străduindu-se să se concentreze. Văzând însă dosarele pe care le-a lăsat Aaron pe birou, se întreabă dacă nu cumva includ și adnotările lui pe marginea capitolelor

trimise de ea ieri. Se ridică și se duce la scrin să-și ia un croasant, privind teancul de dosare. Și se oprește, uitându-se de două ori pentru a se asigura că a citit corect numele scris de mână, cu litere negre, pe eticheta dosarului de deasupra.

ROSS, MIDAS.

Se apropie de ușă și o împinge, aproape închizând-o. Înapoi la biroul lui Teb, cu croasantul în mână, deschide dosarul. Înăuntru e fotografia unui bărbat. Înalt și zvelt. Poartă un hanorac și-i dă ceva vânzătorului de la un magazin. Și încă o imagine, captată de aceeași cameră de securitate, în momentul în care bărbatul se întoarce și fața îi e surprinsă din profil. Pe urmă, se îndreaptă spre ușă și ridică ochii, privind drept în cameră. Colette frunzărește hârtiile de dedesubt: câteva notițe scrise de mână, o fotografie cu pătuțul lui Midas, cu așternuturi de un verde-mentă și cu un autocolant cu păsări mici și delicate, în zbor, deasupra pe perete. Apoi încă un instantaneu cu același bărbat, mult mai clar și color. După trăsături, e din Orientul Mijlociu și se uită direct în cameră, cu ochelarii de soare ridicați pe creștet, cu un bebeluș în îndoitura antebrațului. Copilul e parțial acoperit cu o păturică.

Ridică fotografia ca s-o vadă mai de aproape, dar aude pași dincolo de ușă și o pune repede la loc, închide dosarul și se întoarce la masa de lucru. Pașii trec pe lângă biroul lui Teb, iar ea își pleacă privirea spre notițele ei – povestea în care Teb îi ține în sfârșit piept iubitului abuziv al mamei lui. Dar nu-și poate alunga din minte imaginea aceea. Zâmbetul bărbatului. Mâinile lui. Felul în care cuprindeau capul copilului.

Cine mi-a luat copilul? Cum voi mai trăi după asta?

Înainte să se gândească bine ce face, Colette își ia geanta de pe scaun, se duce la biroul lui Teb și strecoară

dosarul în geantă. Apoi iese în hol, străbate calmă coridorul spre sala copiatoarelor, închide ușa în urma ei și o încuie. Palmele ei transpirate întind tușul ștampilelor din partea de sus a fiecărui document - STRICT SECRET -, în vreme ce trece de la o hârtie la alta, conștientă că încalcă grav termenii contractului ei cu Teb. În temeiul clauzei de confidențialitate pe care a agreat-o, nu are voie să acceseze nici un fel de informații care nu i-au fost comunicate în mod direct. Nu-i este permis să discute cu nimeni despre ceea ce află în cadrul colaborării cu primarul. Nu are voie nici măcar să recunoască față de cineva - „rude, prieteni, persoane din public" - că ea este cea care scrie cartea.

Se aude o bătaie în ușă.

- Hei! Sunt Allison. E cineva înăuntru?

Clanța ușii se mișcă în sus și-n jos. Colette îndeasă hârtiile la loc în dosar și-l plasează sub o cutie, pe raftul de deasupra copiatorului. Își ia geanta de pe podea și caută înăuntru, după care își descheie primii patru nasturi de sus ai bluzei, lăsând să se vadă marginea sutienului de alăptare. Trage aer în piept, ca să se liniștească, și crapă puțin ușa.

- Scuze, spune ea cu un zâmbet jenat, și-i arată pompa pentru sân. Primarul încă n-a venit, și trebuia să mă mulg. Baia e puțin cam scârboasă, și mi-e mai greu acolo.

Allison încruntă din sprâncene, stânjenită.

- Oh, Doamne, îmi pare tare rău că te-am deranjat. Sigur. Am eu grijă să nu intre nimeni.

- Ești o drăguță.

Colette încuie ușa la loc și așteaptă câteva clipe înainte să scoată dosarul. Zece minute mai târziu, iese pe coridor și se îndreaptă încet spre Allison.

- Vezi? Asta te așteaptă și pe tine.

În biroul lui Teb, pune dosarul la locul lui, deasupra teancului. Abia s-a așezat și și-a deschis laptopul, când apare primarul. E doar în cămașă, cu mânecile suflecate până la coate; țesătura îi stă întinsă pe mușchii încordați ai spatelui.

– Mă urăști? întreabă el, aruncând o agendă pe birou.

Are un zâmbet larg, radios – zâmbetul care poate fi văzut acum pe panourile stradale din toată țara, ca parte a campaniei publicitare intitulate „Adevărații eroi", pentru Ralph Lauren; nu arată nici un semn că s-ar întoarce de la o întâlnire dificilă.

– Nu, domnule primar, sigur că nu.

El schițează o grimasă.

– De câte ori trebuie să-ți spun să nu-mi mai zici așa? Mi se pare prea ciudat, din partea ta.

– Scuze. Nu, nu te urăsc, Teb Marcus Amedeo Shepherd.

– Hei, nu-i nevoie s-o luăm razna!

Frunzărește dosarele pe care i le-a lăsat Aaron pe birou și apoi le pune pe scrinul de alături.

– Am vești proaste, îi spune apoi.

Colette își simte inima zvâcnind.

– Despre Midas?

– Midas?

Ea clatină din cap.

– Midas Ross. Bebelușul de la știri. Aaron spunea că te-ai întâlnit cu Ghosh. Credeam că te refereai...

– Mă gândeam eu că situația asta o să te afecteze. Copilul acela e de aceeași vârstă cu Poppy, spune el și se întoarce cu spatele, ca să-și umple cana de cafea. Cel fel de monstru ar răpi un bebeluș?

– Ai vreo...?

El flutură din mână, întrerupând-o.

– Nu, vestea proastă nu e despre el. E despre noi doi, continuă Teb, întorcându-se spre ea și trăgând adânc aer în piept. Trebuie să anulăm pe ziua de azi. N-am apucat să citesc ce mi-ai trimis ieri, iar acum am o altă întâlnire.

Încordarea din pieptul ei se transformă în ușurare. Nu mai e nevoită să petreacă încă o oră discutând despre cartea asta oribilă. Poate să plece de aici, să încerce să înțeleagă ceea ce tocmai a aflat.

– Teb...! exclamă ea, având grijă să pună în glas doza adecvată de iritare.

– Știu. Sunt un ticălos. Îmi pare rău. Poți să vii mâine?

Colette începe să-și strângă laptopul și carnetul.

– Sigur.

– Ba nu, stai puțin! O să fiu toată ziua în Long Island, pentru o strângere de fonduri. Poimâine?

Ea încuviințează.

– Când vrei tu.

– Îți mulțumesc, C., răspunde el și se așază la birou, începând să caute ceva în telefonul mobil. Ce face puiul meu?

– E adorabilă.

– Da? Îi face zile grele mămicii ei? Fiindcă dacă-i face, o să am eu o discuție cu ea.

– Nu sunt sigură că poți să fii destul de convingător, dar ești liber să-i spui că ar face bine să înceapă să doarmă toată noaptea.

Fără a-și ridica privirea din telefon, el întinde o mână.

– Dă-mi să văd! Vreau să văd o fotografie recentă, adaugă apoi, uitându-se la ea.

Telefonul ei e în geantă. Teb se ridică, iar Colette se întoarce cu spatele la el și deschide cu grijă fermoarul, în clipa în care Aaron apare în prag.

– Scuzați-mă, domnule, dar sunteți așteptat. Nu au mult timp la dispoziție.

– Bine, am înțeles, replică primarul luând câteva înghițituri de cafea și punând cana înapoi pe scrin, lângă dosare. Trimite-mi una prin SMS, îi spune apoi lui Colette, atingându-i ușor brațul în drum spre ușă.

Ea își ia la revedere de la Allison și, ajunsă afară, pășește grăbită prin mulțimea de trecători, în aerul parfumat cu izul teluric de ulei ars, spre metrou. Găsește un scaun gol spre capătul vagonului și se așază. Zece minute mai târziu, când trenul iese din tunel spre Podul Brooklyn, privește o clipă șirurile de pietoni care-și croiesc drum prin soarele arzător de iulie. Își scoate telefonul și, cu ochii înlăcrimați, tastează:

Fetelor, puteți veni mâine-dimineață la mine? Trebuie să vă spun ceva.

6

SEARA A DOUA

Nu știu ce să fac.

Repet întruna ce mi-a spus moașa: respiră adânc pentru a stimula sistemul nervos parasimpatic și starea de odihnă și relaxare. Dar nu funcționează. Pieptul îmi este prea încordat, și corpul meu nu poate primi suficient oxigen. Trebuie să ies de aici, să inspir aer proaspăt, dar ziariștii sunt strânși afară, dând ture și așteptând să mă bombardeze cu întrebări. Tipul ăla de la *Post*, Elliott și nu mai știu cum, îmbrăcat șleampăt, cu o tunsoare de doi bani și pielea unsuroasă, a cărui mamă e atât de mândră să-i vadă numele tipărit... tot timpul stă acolo, discutând cu vecinii. Unde ați fost în seara aceea? Ce credeți că s-a întâmplat? Ce-mi puteți spune despre *mamă?*

Merg de colo colo. În sus și-n jos prin hol, evitând instinctiv scândura a șasea din podea, care scârțâie - cea din fața camerei copilului. Țin perdelele trase. Nu vreau să știe cineva că sunt aici. Nu vreau să vină încă un detectiv, să mă întrebe dacă pot să vorbesc, dacă mai am ceva de adăugat.

Nu mai am nimic de adăugat. Cum aș putea avea, când îmi amintesc atât de puține - când detaliile acelei seri apar și dispar, ca o succesiune rapidă și neclară de evenimente statice.

Îmi amintesc că am citit e-mailul de la Nell, în care propunea o seară în oraș, câteva ore departe de copii.

Îmi amintesc cum mi-am zis că nu, sigur că nu m-aș duce. Dar pe urmă am tot recitit mesajul, gândindu-mă la el. Nell era foarte insistentă. *Toată lumea să vină, mai ales Winnie. Nu vom accepta un refuz.*

Bine, am hotărât în pripă. Nu voi refuza. Voi accepta! Și de ce nu? Meritam și eu o seară în oraș, la fel ca oricine. Meritam să mă simt bine. De ce trebuie să fiu eu mereu cea care stă acasă, cea care nu se gândește decât la copil, când toate celelalte mame din lume par să nu ezite să iasă din casă, să se distreze la o sărbătoare, să bea un pahar sau două? Într-un fel sau altul, ele izbutesc să se descurce cu ușurință în această lume nouă. Cu atâta calm! Cu atâta încredere! Cu atâta perfecțiune!

Eu de ce n-aș *putea* să fiu ca ele?

M-am îmbrăcat. Asta-mi amintesc. Îmi amintesc că am ales rochia care mă cuprinde în talie ca două mâini puternice. Îmi amintesc cum m-am dus la bar, cum le-am văzut, cu ochii obosiți conturați cu creion, cu cearcănele estompate de fondul de ten aplicat în exces, cu buzele lucioase de la rujul pe care nu l-au mai folosit de luni bune.

„Rebel Yell". Am cântat și eu la unison, am dansat, am făcut parte din grup – toate, membre ale aceleiași tagme exclusiviste. Îmi amintesc cum m-a cuprins brusc o stare de rău, simțeam că trebuie să ies de acolo. Dar pe urmă, tipul acela a apărut ca din neant. Oferindu-se să-mi facă cinste cu un pahar, cu ochii aceia adânci ca oceanul, cu buzele lui pline. Tipii ca el... din cauza lor am dat de necaz în tot rahatul meu de viață.

După asta, îmi mai amintesc foarte puține lucruri.

Uneori, când închid ochii şi încerc să adorm, mă văd mergând de-a lungul parcului, rămânând mereu în penumbră. M-am rugat.

Dragă Doamne, te rog să mi-l dai pe Joshua înapoi! Sunt gata să fac orice pentru asta.

– Te simţi bine?

Mă aşezasem pe o bancă, iar în faţa mea stătea un bărbat, cu un câine la picioare, cu faţa umbrită sub becul stradal din spatele lui. Nu ştiu nici acum dacă era real sau doar o altă halucinaţie a mea.

De ce m-a părăsit? voiam să-i strig. *Nu merit aşa ceva, nu după tot ce-am făcut pentru el!*

– Sunt bine, i-am răspuns bărbatului cu câinele după ce s-a aşezat pe bancă, alături de mine, cu coapsa lipită de coapsa mea, cu braţul pe spătar, în spatele meu. Mulţumesc. Vreau doar să vorbesc cu cineva.

Asta era tot ce voiam. Sincer. Doar să *vorbesc* cu Joshua. Să-i spun că singurul lucru care contează şi a contat pentru mine vreodată este să fiu împreună cu el. Să-i povestesc despre scrisorile pe care i le-am scris, poate chiar să mă ofer să-i citesc una sau două, ca să ştie exact ce simt şi cât de mult îl doresc încă. Şi cât de rău îmi pare pentru tot ce, poate, am greşit.

Nu, domnule detectiv, îmi pare rău. Nu pot să-ţi spun nimic din toate astea.

Regret, domnu' Elliott, ziarist rotofei. Nu am nimic altceva de adăugat.

Mâna îmi tremură în timp ce scriu asta. Mă simt slăbită şi confuză. Am încercat din răsputeri să fiu o mamă bună. Am făcut tot ce-am putut, sincer.

Dumnezeul meu, ce-am făcut?

7

ZIUA A TREIA

CĂTRE: Mamele din Mai
DE LA: Prietenele din The Village
DATA: 7 iulie
SUBIECTUL: Sfatul zilei
SUGARUL TĂU: ZIUA 54

Să vorbim despre statul pe burtică! Este esențial să-ți pui copilul să stea pe burtică, fie și numai pentru zece minute la fiecare câteva ore. Timpul petrecut în această poziție îi va întări mușchii abdomenului și ai gâtului, iar deja la această vârstă, cât stă pe burtică, ar trebui să întindă mâna după jucării, spre degetele tale sau chiar spre nasul tău. (Poate că tot acum e timpul să investești și într-o unghieră pentru bebeluși!)

Francie își zărește reflexia neclară în metalul de un argintiu patinat al ușilor liftului, evitând să se uite la felul în care bretelele portbebeului îi accentuează pieptul proeminent; și la cât de scundă e pe lângă Nell, care stă lângă ea și e cu cel puțin doisprezece centimetri mai înaltă, cu părul ei blond platinat și cu tatuajul ăla destul de mare. Francie își netezește buclele, dorindu-și să fi avut timp să se spele pe păr sau cel puțin să-și dea cu tuș pe pleoape și cu luciu de buze. Dar dimineața

asta a fost mai grea decât de obicei. Will s-a trezit la ora cinci şi a plâns o oră întreagă, refuzând să sugă.

Aplecându-se în faţă, Francie se uită în propriul decolteu, la feliile de cartof pe care şi le-a pus în sutien înainte să plece de acasă.

Nell îi aruncă o privire.

– Prepari vreun piure acolo?

– Nu, răspunde ea, aşezând mai bine feliile de cartof peste umflătura roşie şi fierbinte. Scarlett mi-a zis să le pun.

Convinsă că are un canal de lapte înfundat, îi ceruse sfatul lui Scarlett, una dintre mamele *înnăscute* – cele care par să ştie de la sine exact ce şi cum să facă, oferind întotdeauna grupului, pe e-mail, recomandări şi trucuri utile: douăsprezece pliculeţe de muşeţel în apa de baie pentru a vindeca eritemul bebeluşului lui Yuko; câteva păreri despre noile feşe pentru sugari vândute la magazinul cu articole pentru copii de lângă Starbucks.

Mă bucur că ai întrebat, fiindcă ştiu exact ce trebuie să faci, îi scrisese Scarlett seara trecută, drept răspuns la strigătul ei disperat de ajutor. *În primul rând, FĂRĂ COFEINĂ. În al doilea rând, un strat de felii de cartofi organici în sutien, câte trei ore în fiecare dimineaţă. Ştiu că pare bizar, dar ar trebui să-ţi uşureze imediat simptomele.* Ea stă însă de cinci ore cu cartofii, şi sânii tot o ustură. Se boscorodeşte de una singură fiindcă a făcut dimineaţă prostia să cumpere cartofi neorganici, doar aşa, ca să facă economie de trei dolari. Trebuia să fi urmat exact sfatul lui Scarlett şi să fi cheltuit puţin mai mult. Probabil că de asta n-are efect.

Uşa liftului se deschide, iar ele se îndreaptă spre apartamentul 3A, unde Colette le iese în întâmpinare înainte să apuce ele să ciocănească. Francie roşeşte văzând-o fără bluză, cu sânii plini revărsându-i-se din

sutienul roz de dantelă, cu brațele și abdomenul ca o constelație de pistrui în nuanța scorțișoarei.

– Scuze, spune Colette, prinzându-și părul la spate; niște fire de păr abia crescut i se văd la subraț. Bebe tocmai a regurgitat pe ultima mea bluză curată. Strângeam rufele în dimineața asta, continuă ea invitându-le în camera de zi, și când m-am dus să le pun în dulap, Charlie mi-a zis că tocmai împăturisem două coșuri pline cu rufe murdare. Eram în stare să omor pe cineva!

– Serios? exclamă Francie, dar e atât de absorbită de apartamentul lui Colette, încât n-a auzit mai nimic din ceea ce spusese.

Nu mai văzuse un apartament atât de frumos în New York, exceptându-l pe cel al lui Winnie. Podele din parchet lustruit. Camera de zi, suficient de mare cât să încapă două canapele *și* două fotolii. Masa de lângă peretele cu geamuri largi, mare cât să încapă în jurul ei zece persoane. Numai încăperea asta e mai vastă decât tot apartamentul ei, care-i atât de mic încât nu pot invita pe nimeni la masă; în care e nevoită să țină hainele copilului în coșuri din plastic, într-un colț din singurul lor dormitor; în care e nevoită să alăpteze în camera de zi, sub privirile celor care locuiesc în luxoasa clădire rezidențială construită recent de cealaltă parte a străzii. Lowell insistă să se mute într-o locuință mai mare, undeva mai departe în Brooklyn, poate chiar în Queens, dar Francie nici nu vrea să audă, datorită școlilor de aici. Trebuie să strângă din dinți și să suporte pentru copil, de dragul zonei și al oportunităților pentru o educație de calitate.

– Cum a mers? o întreabă Colette pe Nell, care se așază greu pe canapea.

– Oribil. Le trimisese cu o zi în urmă un e-mail în care le spunea că o concediase pe Alma și că o ducea

câteva ore pe Beatrice la creșa Happy Baby, ca să se obișnuiască înainte de a o lăsa cu program întreg, peste două zile, când avea să-și reia ea serviciul. Plânsete isterice. O scenă teribilă. Toate celelalte mame se uitau la noi.

– Și s-au priceput s-o liniștească? întreabă Francie.

– Nu pe Beatrice trebuiau s-o liniștească, ci pe mine, replică Nell, suflându-și nasul în batista de hârtie mototolită pe care o ține în mână. M-am făcut naibii de râs acolo.

Colette se așază lângă ea și o cuprinde cu brațul, dar Francie e încremenită. Cum poate Nell să facă una ca asta? Să-și lase copilul, toată ziua, în grija unor necunoscuți. Cel mai bun lucru pe care poți să-l faci, cel puțin în primele șase luni de viață, e să-l ții cât mai mult în brațe. O educatoare de la creșă sau o bonă n-o să facă așa ceva. Uneori, în timp ce-l alăptează pe Will, își ia telefonul și citește cele mai recente postări de pe forumul amvazutcefacebonata.com, pe care părinții postează imagini surprinse cu felul în care bonele angajate îi tratează pe copiii lor: îi ignoră, țipă la ei, vorbesc la telefon în timp ce copilul se joacă singur.

– O să fie bine, nu-i așa? întreabă Nell, căutând în geantă o altă batistă de hârtie. Nu-i vor face rău...

– Sigur că o să fie bine, o încurajează Colette. Milioane de femei procedează așa în fiecare zi.

– Știu. Și pentru cât plătim la creșa aia, mă aștept s-o găsesc, când o să mă duc s-o iau după-amiază, cu unghiile pilite, cu felii de castraveți pe pleoape și cu un pahar cu lapte alături. Își șterge ochii, întinzându-și pe obrazul drept o dâră de rimel. Mă simt oribil fiindcă am concediat-o pe Alma, dar ce era să fac? E vânată de ziariști. Și nu vreau ca Beatrice să treacă prin așa ceva.

– E dezgustător! exclamă Colette. Charlie a adus ziarul în dimineața asta. E publicată o fotografie cu ea pe terenul de joacă împreună cu fetița ei. Au gonit-o de acolo.

– Am ajuns o epavă, continuă Nell. Mă iau tot timpul de Sebastian. Tot ce spune mă scoate din sărite. Iar copilul se trezește iar după numai câteva ore de somn.

Colette se duce în bucătărie și ia o cutie de carton de pe blat.

– Știu că n-ajută prea mult, dar am cumpărat azi niște brioșe cu fulgi de ciocolată. Mi-am zis că o să vă prindă bine să luați câte una. Așază brioșele pe o farfurie, pe care o pune pe măsuța de cafea, apoi se îndepărtează prin holul care duce spre dormitoare. Trebuie să-mi găsesc o bluză. Cafeaua e gata, dacă vreți.

Nell se face mai comodă pe canapea.

– Eu nu. Am băut deja patru cești.

Francie se duce în bucătăria separată de camera de zi printr-o insulă spațioasă. Își trece palma peste lemnul lustruit și peste blatul alb, imaculat, care face corp comun cu chiuveta dublă. Se oprește o clipă înainte să deschidă frigiderul și admiră fotografiile Polaroid lipite pe ușă. Poppy, întinsă pe un pled roz-pal, rezemată de o pernuță pentru alăptat. Colette și un bărbat înalt, arătos, probabil Charlie, cuprinzându-se reciproc pe după talie cu brațe bronzate și musculoase, părul ei lung, arămiu, umflat de vânt și zburlit, încadrându-i fața pistruiată. Un bilețel cu un scris bărbătesc, îndoit și decolorat de lumina care pătrunde prin fereastra largă din apropiere:

Atenție, voi, ustensile de bucătărie, cărți necitite,
„nimicuri inutile din copilărie" și alte obiecte casnice:
aveți grijă! Colette își face cuib aici.
Nici una dintre voi nu e în siguranță.

Colette se întoarce. Poartă un tricou bărbătesc care parcă o înghite cu totul.

- O cunoşti? o întreabă Nell, care stă în faţa unui raft cu cărţi şi ţine în mână o fotografie înrămată.

Colette îi aruncă o privire şi apoi se duce în bucătărie să-şi pună o ceaşcă cu cafea.

- Da.

- De unde?

- E mama mea.

- Glumeşti!

- Cine? întreabă Francie.

Nell întoarce fotografia spre ea, iar Francie se apropie ca s-o vadă mai bine. În poză e o femeie în vârstă, cu părul complet alb tuns scurt; stă pe o placă de surf cu vâsle, cu braţele ridicate deasupra capului, într-un gest triumfător.

- Rosemary Carpenter.

După expresia uluită de pe chipul lui Nell, Francie îşi dă seama că ar fi trebuit să ştie cine e femeia.

- Îmi pare rău, dar n-o cunosc.

- Ea a fondat FPE, răspunde Nell.

Francie o priveşte şocată.

- Organizaţia aia a sportivilor de la lupte?

Celelalte două izbucnesc în râs, iar ea simte cum intră în pământ de ruşine.

- Nu, o corectează Nell. Femeile pentru Egalitate. Organizaţia feministă.

- De fapt, într-un fel, chiar e o organizaţie a luptătorilor, spune Colette.

Nell pune fotografia la loc pe raft.

- Mama mi-a dat un exemplar cu autograf al cărţii ei când am terminat liceul.

- Ce drăguţ! exclamă Colette. Şi a mea mi-a dat.

Francie nu ştie bine ce ar trebui să spună, întrebându-se cum se face că fiecare persoană din New York City pare ori să fie o celebritate, ori să cunoască una. Winnie. Mama lui Colette. Singura celebritate pe care a cunoscut-o ea înainte să se mute la New York fusese proprietarul celui mai mare lanţ de dealeri auto din vestul statului Tennessee; pe când lucra la studioul fotografic, contribuise şi ea la realizarea portretului de familie al acestuia.

– Cum era? o întreabă Nell pe Colette.

– Vrei să zici cum era să fiu fiica femeii care lansase deviza „Pentru o femeie, singurul lucru mai rău decât să fie dependentă de un bărbat...

– ... e să aibă un copil dependent de ea", sfârşeşte Nell fraza în locul ei.

– Ce oribil! exclamă Francie înainte de a se putea stăpâni.

– E complicat, dar n-avem timp să discutăm despre asta acum. Charlie se va întoarce curând, iar eu trebuie să vă arăt ceva.

– Despre Midas? întreabă Francie.

– Da.

– Bun. M-am gândit şi eu mult la toată situaţia asta. După ce îl scoate pe Will din portbebe şi-l aşază pe podea, Francie îşi scoate agenda din geanta cu scutece, se lasă în genunchi pe covorul moale şi o deschide la pagina pe care a schiţat un desfăşurător al evenimentelor din seara aceea, inclusiv cine a fost la petrecere şi ora la care a plecat fiecare. Am încercat să stabilesc clar şirul evenimentelor, să vedem dacă una dintre noi poate rezolva necunoscutele rămase. Unde a fost Winnie? La ce oră a plecat? Cu cine a plecat – dacă a plecat cu cineva.

Nell se aşază lângă ea, pe jos.

– Ancheta poliției în privința asta... Ceva nu e-n regulă aici, continuă Francie. Unchiul lui Lowell lucrează și el în domeniu. I-am citit ce-am aflat și s-a arătat uluit de câte greșeli a făcut poliția. Ați văzut asta? Scotocește în geantă și scoate articolul lui Elliott Falk, pe care l-a printat în dimineața asta de pe site-ul publicației *New York Post*. Se pare, adaugă ea, că cineva a deschis ferestrele în camera lui Midas și a mutat așternuturile din pătuț înainte ca locul să fie fotografiat.

– Dar articolul de ieri l-ați citit? întreabă Colette. Cel care sugerează că e posibil ca persoana care l-a luat pe Midas să fi fost încă *în casă* la sosirea poliției?

– Da, l-am citit și eu, răspunde Nell. De-aia o fi fost ușa deschisă când am ajuns noi acolo?

– Hai să începem încercând să ne dăm seama cum a putut cineva să intre în casă, propune Francie. Nell, trebuie să te mai întreb o dată. Te-ai mai gândit la telefonul și la cheia ei? Ai idee ce s-ar fi putut întâmpla? E imposibil să fi *dispărut* pur și simplu.

Nell nu-și ridică privirea din agenda lui Francie.

– Nu știu. Am pus telefonul în geantă. Știu că așa am făcut. Și voi m-ați văzut.

– Când ai scăpat geanta din mână și ți s-au împrăștiat lucrurile, crezi că o fi căzut și telefonul? O fi alunecat sub vreo masă din apropiere?

– Am scăpat geanta din mână?

– Nu-ți amintești? insistă Francie, străduindu-se să nu-și arate iritarea din glas. Când încercai să găsești telefonul lui Winnie?

– Da, replică Nell, însă Francie îi simte nesiguranța. Nu cred că telefonul a căzut.

– Povestește-mi tot ce-ți amintești.

Ea își apasă ochii cu podul palmelor.

– M-am dus la chelneriță ca să comand cartofi prăjiți. Puțin mai târziu, m-am dus la bar cu Scarlett, să iau ceva de băut. Ne-am întors...

– Nu, greșești, o întrerupe Francie; nu încape îndoială, Nell fusese mai beată decât crezuse ea. Scarlett n-a fost acolo.

– N-a fost?

Francie simte cum o cuprinde un nou val de remușcări. *De ce* îi dăduse ei telefonul lui Winnie? Fusese absolut convinsă că Nell băuse prea mult. De ce nu fusese mai prevăzătoare?

– Nu, n-a fost. Uite, îi explică ea, împingându-i agenda mai aproape și arătându-i lista de nume. Scarlett n-a venit la petrecere.

– În regulă, Francie, stai calmă. Am încurcat numele. V-am spus doar, am o memorie jalnică a numelor. Cine e tipa care a venit, dar a plecat după scurt timp? Cea cu Pilatesul. Ne-am dus să bem ceva împreună.

– Gemma? Cea cu tricou albastru fără mâneci și blugi?

– Da, Gemma. Ea era.

– Și pe urmă?

– Asta-i tot. Eu m-am dus la toaletă. M-am întors la masă, am mai discutat între noi o vreme și pe urmă a sunat Alma.

– Ești sigură? N-ai rugat pe nimeni să-ți țină geanta? N-ai scăpat-o din ochi nici un moment?

– Francie, răsuflă adânc, intervine Colette. O să te ia cu leșin.

– Pur și simplu, nu pricep nimic. Unde era Winnie când a sunat Alma? Și când s-a întors acasă în seara aia? Ați auzit ce-a zis Patricia Faith în emisiunea ei din dimineața asta?

Nell oftează enervată.

- Patricia Faith! O disprețuiesc pe femeia asta. Dacă ai fost cândva Miss California, asta te califică pentru postul de moderator al unui talk show de o oră la televiziunea prin cablu?

- Știi care a fost proba ei de talent în concurs? o întreabă Colette. Comentariul pe teme sociale.

- Haide! Și ce, a stat pe scenă în costum de baie și a pledat în favoarea înarmării copiilor de școală?

- S-o vezi numai ce vehementă e, spune Colette. Copil dintr-o familie bogată, răpit. Mama, o actriță frumoasă, cândva celebră, îl crește singură. O să aducă o avere, nu alta, postului la care lucrează.

- Știu, replică Francie, dar ați văzut ce-a zis în dimineața asta? Se știe deja despre noi. Că am intrat în casă.

Nell o prinde de încheietura mâinii.

- Cum adică? întreabă ea, dintr-odată palidă. A vorbit despre noi? Ne-a pomenit numele?

- Nu, răspunde Francie, ridicându-se și luându-l în brațe pe Will, care începuse să scâncească. S-a referit la „prietenele lui Gwendolyn Ross". A zis că ni s-a permis să pătrundem pe scena unei infracțiuni aflată în plină anchetă. Francie n-ar putea nega fiorul pe care-l simțise auzind cuvintele și știind că despre ea fusese vorba - Francie Givens din Estherville, Tennessee, oraș cu o populație de 6 360 de locuitori -, că la ea se referise (chiar dacă fără a da nume) Patricia Faith, ca la o prietenă a lui Winnie Ross. Alege un articol din teanc, împingându-l mai aproape de Nell. Informația a fost preluată și de presa scrisă.

Nell citește cu glas tare:

- „Așa cum a dezvăluit inițial vedeta TV Patricia Faith, trei prietene ale lui Gwendolyn Ross, ale căror nume nu au fost date publicității, ar fi ajuns la reședința Ross

şi ar fi intrat în casă, după care au fost îndepărtate cu forţa de la faţa locului de un ofiţer NYPD".

– Îndepărtate cu forţa?! se miră Colette. Cam mult spus.

– Ştiu, răspunde Francie, dar nu ăsta-i cel mai rău lucru. Cel mai rău lucru era ce afirmase în continuare Patricia Faith – aceeaşi informaţie pe care o citise Francie în altă sursă şi care acum o face să i se pună un nod în stomac: Când vine vorba despre şansele ca un copil răpit să fie găsit în viaţă, primele douăzeci şi patru de ore sunt *critice*. Vă daţi seama ce-ar însemna dacă poliţia chiar a rasolit lucrurile aşa de nasol cum sugerează articolele astea?

Nici nu se poate gândi la aşa ceva – la ideea că Midas ar fi într-un pericol şi mai mare din cauza unui poliţist incompetent.

Colette îşi pune ceaşca de cafea pe masă şi, văzându-i expresia, Francie încremeneşte, uitând să-l mai legene pe Will.

– Ce e?

– Păi, ascultaţi-mă puţin. Mă simt cam ciudat spunându-vă asta, dar am informaţii noi. Despre Midas.

– Cum adică? Eu am citit totul. Dacă s-a dat ceva publicităţii...

– Nu s-a dat publicităţii. Am aflat eu, la serviciu.

– La serviciu?

– Da. Ştiţi cartea de memorii pe care o scriu? E a lui Teb Shepherd.

– Glumeşti! exclamă Nell. *Primarul* Shepherd?

– Da. Sunt scriitoarea angajată a lui.

– Dar de ce are nevoie de o scriitoare angajată? Prima lui carte a fost extraordinară.

– *Eu* am scris-o şi pe aia.

– Tu? se miră Francie.

Până și ea știe despre cartea aceea. Numai despre ea s-a vorbit câteva luni bune – superb scrise, memoriile lui Teb Shepherd, tânărul și tulburător de atrăgătorul director al unui liceu din South Bronx. Lowell a stat treaz toată noaptea citind-o; membrii clubului de lectură al mamei lui au discutat despre ea. Vânzările explodaseră la localul cu specific grecesc din apropiere de apartamentul mamei lui Shepherd, în Washington Heights, unde – precizase el – obișnuia să mănânce; grupuri de femei trecute de-o anumită vârstă stăteau la coadă, sperând să-l zărească la o masă undeva în spate, luându-și micul dejun obișnuit de sâmbătă: o chiflă din porumb, prăjită, cu o porție de bacon.

– Cu asta mă ocup eu, răspunde Colette. Scriu cărți despre care alți oameni spun pe urmă că le-au scris ei. Nu am voie să dezvălui asta nimănui, așa că vă închipuiți că nu mi-e permis să vă spun nici ce-o să vă spun acum. Ieri am fost la biroul primarului și am găsit dosarul lui Midas. Dosarul din anchetă.

– Glumești! repetă Nell. Și? Te-ai uitat în el?

– Mai grav, spune Colette, lăsându-se în genunchi pe podea și scoțând de sub canapea un dosar gros. Am făcut copii.

– Oh, Doamne! Știe cineva despre asta?

– Nu. Aș putea avea probleme serioase. Nu i-am zis nici măcar lui Charlie. Sunt atât de în urmă cu cartea, încât n-am putut să-i spun cât timp am pierdut seara trecută citind ce-i aici, când el credea că de fapt lucrez.

– Primarul știe că ești prietenă cu Winnie?

– Nu. Voiam să-i spun, dar după ce am luat dosarul ăsta, mi s-a părut prea riscant. Iar acum nu mai pot s-o fac. S-ar întreba de ce nu i-am spus de la bun început.

Francie nu-și poate lua privirea de la dosar.

– Ce conține?

– Par a fi niște rapoarte recente, anumite lucruri pe care Teb ar trebui să le vadă. Dacă vă uitați...

E întreruptă de soneria de la intrare.

– Rahat! exclamă Colette și, după o clipă de ezitare, adaugă: O să mă fac că nu aud. Probabil că e vreun pachet pentru Charlie. O să-l lase ei jos.

– De fapt, cred că e Token, spune Francie.

Colette îi aruncă o privire enervată.

– L-ai invitat și pe Token?

În acea dimineață, Francie primise de la el un e-mail în care o întreba dacă ar vrea să vină cu el la Spot, la o cafea. Fusese ceva foarte ciudat. Niciodată până acum nu-i mai ceruse să facă ceva împreună, doar ei doi, iar ea știe prea puține despre el. N-o să uite în veci cât de uimită fusese, pe la începutul lui iunie, când cobora în grabă panta spre locul lor de sub salcie, deja cu zece minute întârziere la întâlnirea Mamelor din Mai, și observase un bărbat în cercul lor. Ședea lângă Winnie și-i șoptea ceva la ureche. Ea ascultase amuzată, după care izbucniseră amândoi în râs. Francie bănuise că era soțul ei (deși nu era nici pe departe atât de atrăgător cum și-ar fi închipuit că trebuie să fie partenerul de viață al lui Winnie). Purta o șapcă de baseball jerpelită, de un albastru-deschis exact în nuanța ochilor lui, și era îmbrăcat ca mai toți bărbații din Brooklyn – pantaloni scurți și tricou decolorat, pantofi sport tociți și ochelari de soare de tip aviator înfipți în gulerul tricoului. Abia când se așezase și ea, remarcase Francie portbebeul înfășurat pe piept și bebelușul ghemuit înăuntru. Nu era deci soțul lui Winnie. Era un tătic.

– Sunt un TRIST, spusese el puțin mai târziu, ca pentru a se prezenta.

– Eşti trist? întrebase Nell. Foarte bine. Ai nimerit în locul potrivit.

– Nu, replicase el. Nu sunt trist. Sunt un TRIST.

– Un trist? Există aşa ceva? se mirase Nell.

– Un Tată Rămas În Slujba Ţâncului. Un tată care stă acasă şi are grijă de copil. Ei, gluma asta funcţionează de obicei, explicase el zâmbind şi ridicase din umeri. Partenera mea lucrează în domeniul modei şi călătoreşte mult. Eu nu particip la achitarea facturilor, dar stau acasă cu Autumn. Şi-mi dau toată silinţa să nu dau greş.

Devenise aproape imediat un obişnuit al grupului, dar niciodată nu spusese prea multe despre sine însuşi – în nici un caz vreun detaliu semnificativ pe care Francie să şi-l poată aminti. Nici acum nu înţelege ea unde s-a dus Token în seara aceea, la Jolly Llama, după ce a plecat de la masă, aşa că în dimineaţa asta, când el i-a scris invitând-o să iasă împreună, i-a mărturisit adevărul: că ea şi Nell se duceau la Colette, şi-l invitase să vină cu ele, sperând să mai scoată ceva informaţii de la el.

– M-a întrebat dacă poate să vină cu noi, spune Francie acum, încet, auzindu-i paşii în hol. Nu ştiam că o să discutăm despre *asta*.

– Bună! le salută Token când Colette îi deschide uşa.

Arată jalnic: e neras, iar tricoul îi e umed de transpiraţie. Francie se miră văzând că nu poartă portbebeul-şal în care o ţine mereu pe Autumn.

– Fetiţa stă cu mama, spune el, până să apuce ea să întrebe.

– Şi atunci, de ce-ai venit?! exclamă Francie, dându-şi imediat seama de tonul acuzator. Adică, dacă eu aş fi avut liber de la copil, aş fi profitat ca să dorm mai mult.

Token se așază pe canapea.

– Voiam să vă văd, răspunde el și-și sprijină fruntea în palme, iar Francie îi observă firele de păr grizonant de la tâmple. Sunt teribil de îngrijorat pentru Midas. Tot ce s-a întâmplat... numai cu voi pot să vorbesc despre asta.

Colette îi întinde o ceașcă de cafea și se așază la loc, pe podea.

– Bun, în privința asta... Token, și voi, fetelor... Tot ce vă voi spune acum... trebuie să rămână *doar* între noi. Deschide dosarul și scoate din el trei fotografii, pe care le așază pe podea. Poliția are un potențial suspect.

Token ridică brusc ochii spre ea.

– Au un suspect?

– Da. Tipul ăsta. Îl cheamă Bodhi Mogaro. Poliția bănuiește că ar fi implicat.

Francie se lasă în genunchi, lângă Colette. Bărbatul din fotografie are ochi de un căprui-roșcat și ten măsliniu; părul lui negru e aproape ras.

– Și ce știu despre el? întreabă Token.

– A fost văzut de două ori pe lângă locuința lui Winnie. Pe 3 iulie și-a cumpărat bere și țigări de la magazinul de vizavi. A plătit cu un card de debit. Așa i-au aflat numele. Vânzătorul și-a amintit că părea ușor agitat. Zicea că s-a dus și s-a așezat pe o bancă din apropiere, uitându-se la clădirea în care stă Winnie. De parcă ar fi cercetat-o în amănunt în vederea unei spargeri. În seara următoare a fost văzut iar în fața clădirii, purtându-se bizar. Striga ceva în telefon.

– În seara în care a fost răpit Midas? întreabă Nell.

– Da.

– Tipul locuiește în Detroit, constată Token, citind o hârtie pe care o scosese din dosar.

Lumina soarelui pătrunde prin fereastră și cade pe partea de canapea pe care stă el, estompându-i trăsăturile, astfel că Francie nu-i poate descifra expresia.

– Așa e, confirmă Colette. A venit în New York pe 3 iulie. Avea zborul de întoarcere pe 5, dar nu s-a urcat în avion. Iar acum nu se știe unde e.

– Cum adică nu se știe unde e? se miră Francie.

– Adică poliția nu-l poate găsi. A dispărut.

– Dumnezeule! exclamă Nell.

– Și ce cred, că l-a luat pe Midas ca să ceară răscumpărare? întreabă Francie. Probabil că actrițele sunt puse mereu în asemenea situații, dar Lowell mi-a zis că, dacă ar fi fost vorba despre vreo răscumpărare, răpitorii ar fi cerut-o până acum.

Și totuși, își spune ea, e posibil ca Lowell să se înșele. La urma urmei, unchiul lui – singura lor sursă din poliție – e doar un șerif în Estherville. Ce să știe el în legătură cu un caz atât de răsunător, în care e implicată o actriță cândva celebră, o multimilionară, fiica unui dezvoltator cunoscut?

– Nu se pomenește nimic despre vreo răscumpărare. Cel puțin nu în dosarul ăsta.

– Ați văzut că tipul e originar din Yemen? întreabă Nell.

– Da, dar trăiește în State de doisprezece ani. L-am căutat pe internet, spune Colette, și n-am aflat prea multe. Are o pagină pe Facebook, dar nu e publică, și totul e scris în arabă. Am găsit însă pe cineva cu numele lui, mecanic la o companie în apropiere de Detroit, care închiriază avioane private clienților bogați. El trebuie să fie.

Francie izbucnește:

– *Avioane?* Tipul are acces la avioane?

De undeva din hol se aude plânsul lui Poppy.

– Am sunat-o iar pe Winnie, spune Colette şi se ridică de jos. A treia oară. Tot nu răspunde.

Nell se freacă la ochi.

– Şi ce se întâmplă în faţa apartamentului ei, cu toţi ziariştii ăia şi camerele video... Lucrurile au scăpat complet de sub control. Un idiot a încercat să mă oprească, atunci când am trecut pe acolo venind încoace, şi m-a întrebat dacă locuiesc prin apropiere şi dacă am ceva de declarat.

Mai mulţi dintre vecinii lui Winnie fuseseră deja intervievaţi, întrebaţi fiind ce ştiu despre ea şi dacă remarcaseră ceva suspect în seara aceea. Francie e siderată de numărul uriaş al celor dornici să se facă şi ei remarcaţi, să spună orice, numai ca să-şi vadă numele în vreun ziar: că Winnie pare tăcută şi retrasă, puţin cam distantă. Că nu au văzut-o niciodată cu un bărbat. Şi că s-au întrebat, de ce să nu recunoască, cine o fi „tatăl".

Token se ridică şi păşeşte încet spre fereastră, uitându-se peste stradă, spre parc.

– O să transforme toată situaţia asta într-un nenorocit de circ, spune el. E limpede.

Colette dispare în hol, spre locul din care se aud plânsetele lui Poppy, iar Francie continuă să studieze hârtiile din dosar, citind adnotările lui Mark Hoyt. Nu vrea să vorbească despre asta, dar a trecut şi ea de câteva ori pe lângă locuinţa lui Winnie în ultimele trei zile, seara, după plecarea ziariştilor. Will devine mereu foarte agitat în jur de ora şapte, înainte ca Lowell să se întoarcă acasă şi s-o ajute. Îi e greu să stea în apartament când el plânge atât de rău, în căldura sufocantă dinăuntru, aşa că a început să-l scoată la câte o plimbare.

Deseori se aşază cu el pe banca aflată pe trotuarul de vizavi de apartamentul lui Winnie. De fiecare

dată era întuneric înăuntru, dar seara trecută, când cerul începuse să se întunece şi ţânţarii bâzâiau în aer, în vreme ce-l strângea pe Will la piept, şoptindu-i la ureche şi rugându-se să se liniştească puţin, zărise pe cineva mişcându-se în apartament.

8

ZIUA A PATRA

CĂTRE: Mamele din Mai
DE LA: Prietenele din The Village
DATA: 8 iulie
SUBIECTUL: Sfatul zilei
SUGARUL TĂU: ZIUA 55

Ți se pare că zâmbetul partenerului tău îți topește inima? Așteaptă puțin! Primul surâs al unui bebeluș apare cam la aceeași vârstă în toate societățile și culturile, așa că dacă nu s-a întâmplat încă, fii pregătită să-ți vezi răsplătită dragostea printr-un zâmbet larg, știrb, numai și numai pentru tine. Momentul te va face, probabil, să sari în sus de bucurie (chiar dacă tocmai ai avut cea mai oribilă noapte din viața ta).

Nell studiază șirul de rochii care atârnă ca niște leșuri fără oase pe bara din oțel. Se uită la ceas - mai are încă două ore până s-o ia pe Beatrice de la creșă. O tânără se apropie de ea, cu un surâs rubiniu desenat deasupra dinților de un alb strălucitor.

- Doriți să vă ajut?

Fata poartă o floare din pânză roz prinsă în buclele blonde și o bluză atât de scurtă, încât i se văd coastele.

- Nu, m-am hotărât, răspunde Nell și o urmează spre partea din spate a magazinului, într-o cabină mică

de probă, separată de rafturile cu haine de o draperie cu flori, aceeași pe care se gândise și ea s-o cumpere de la IKEA.

– Să mă anunțați dacă vreți să vă aduc o altă mărime, îi spune fata, trăgând draperia.

Nell își scoate pantalonii și bluza, în vreme ce lacrimile o podidesc pentru a treia oară în dimineața asta. Nici nu-i vine să creadă că de mâine va trebui să se ducă la lucru și s-o lase pe Beatrice, timp de nouă ore pe zi, în grija unor necunoscuți. Fusese nevoită să-l implore pe Sebastian să-i telefoneze el Almei și s-o anunțe decizia lor, anume că, cel puțin deocamdată, era preferabil s-o ducă pe Beatrice la creșă. Alma fusese distrusă la primirea veștii. Nell ascultase lângă urechea lui Sebastian cum femeia îi spunea cât de rău îi pare, că nu reușise să mai pună geană pe geană, că ziariștii o sunau întruna și-i veneau la ușa apartamentului, că fusese interogată deja de trei ori de poliție. „Mă întreabă tot felul de lucruri, iar și iar. Ce-am văzut? Ce-am auzit? Cum se purta mama? Preotul e aici. Mă rog să fiu iertată."

Nell încearcă să tragă draperia până la marginea peretelui înainte să tragă pe ea o pereche de pantaloni. Sunt cu două numere mai mari decât ceea ce purta înainte să rămână însărcinată, și tot nu și-i poate ridica mai sus de coapse. Bluza pe care o probează pe urmă nu e nici ea bună. Îi oprește circulația sângelui în brațe și o strânge prea rău peste piept. Transpirația i se scurge pe spate în vreme ce își trage peste cap o rochie neagră, fără formă. Constată cu enervare că în cabina de probă nu există nici o oglindă, așa că trage încet draperia și zărește oglinda mare până în podea de lângă rafturi. În câteva secunde, tânăra se înființează în fața ei.

– Arată drăguț.

Nell nu răspunde, sperând că tăcerea ei o va face să se întoarcă în partea din față a magazinului, însă fata își lasă capul pe un umăr, iar trăsăturile ascuțite, ca de pasăre, i se încrețesc când își mușcă buza de jos, cufundată în gânduri.

– Știi ce-i trebuie rochiei ăsteia?

– O reducere de preț cu șaizeci la sută?

Fata râde.

– Un colier original. Ceva care să atragă atenția în partea de sus, spre gât. Departe de lucrurile pe care vrei să le ascunzi.

– Și dacă lucrul pe care vreau să-l ascund e gâtul?

Tânăra ridică un deget în aer și se răsucește pe tocul gros al botinei din picior.

– Mă duc să văd ce avem.

Nell intră înapoi în cabina de probă, frustrată și îngrijorată – în privința vânzătoarei, a felului în care arată în rochia aia –, întrebându-se de ce se simte atât de agitată după ce a văzut fotografiile acelea cu Bodhi Mogaro, ieri după-amiază. Își scoate rochia și o aruncă grămadă alături de celelalte haine pe care le-a probat, după care se furișează mai întâi afară din cabină, apoi din magazin, clinchetul clopoțelului de la ușă răsunând în urma ei. Se strecoară printre oamenii de pe trotuar, fără să știe bine încotro se îndreaptă, trecând pe lângă alte buticuri în care avea de gând să-și caute ceva de îmbrăcat pentru serviciu, ceva care să-i vină bine acum, când are șapte kilograme în plus. Dar nu e-n stare. Nu azi. Nu într-un alt magazin. Cu o altă rochie. Cu o altă vânzătoare ca o silfidă, mirosind a gel de păr și a gumă de mestecat cu scorțișoară.

El să fi fost?

Bodhi Mogaro să fi fost la bar în seara aceea?

Nu-și poate alunga întrebarea asta din minte.

El să fie cel care i-a rupt bluza? El să fie cel pe care-l vede când închide ochii, figura neclară din spatele ei, în toaletă, cu mâinile pe umerii ei?

A urmărit-o el oare și i-a smuls cheia lui Winnie, fără ca ea să-și amintească?

Nu.

Ideea e absurdă. Ocolește doi băieți pe un scuter și o mamă, în fața unui chioșc de înghețată, care-i cumpără fetiței sale cu părul prins în coadă un pahar de hârtie cu șerbet în nuanțele curcubeului. Și-ar fi amintit așa ceva; mintea îi joacă feste. E istovită de nesomn și de griji. Noaptea trecută a dat ore întregi ture camerei de zi, storcându-și creierul, străduindu-se să umple lacunele din amintirea acelei seri.

Măcar dacă presa ar scrie ceva care să-i fie de ajutor! Nimeni n-a pomenit de Bodhi Mogaro, nu s-a făcut nici cea mai vagă aluzie la existența vreunui suspect. Iar singurul lucru despre care vorbesc toți moderatorii și reporterii este multitudinea erorilor pe care le face poliția. În dimineața asta, Elliott Falk scrisese în *New York Post* că ofițerul James Cabrera, pe care Nell îl recunoscuse ca fiind cel care le ceruse să plece din locuința lui Winnie, fusese trimis în concediu de odihnă, acuzat că lăsase ușa neîncuiată și că permisese accesul în casă a unor persoane înainte ca specialiștii să poată preleva probele. Unele surse susțineau că probabil urma să fie concediat.

Foarte bine, scrisese Francie într-un e-mail. *Chiar ar trebui să-l concedieze. Cineva trebuie să răspundă pentru că a dat ancheta asta peste cap.*

Patricia Faith e pe cai mari, cerând demisia de îndată a comisarului Ghosh, considerându-l clar vinovat pentru toate pe primarul Shepherd, fiindcă și-a numit amicul incompetent în funcția de conducere

a departamentului de poliție și fiindcă a fost mai interesat să apară pe panourile publicitare ale designerilor vestimentari decât să se ocupe de protejarea copiilor nevinovați. „Mi-am pierdut eu mințile?" întreba Patricia Faith. „Sau chiar se pare că primarul nu vrea ca acest caz să fie soluționat?"

Nell se oprește în colțul străzii și așteaptă culoarea verde a semaforului, în vreme ce căldura îi învăluie trupul ca o pătură din lână, iar oamenii îi ating brațele, trecând în grabă pe lângă ea. Lumina soarelui se reflectă ca o suliță albă din peretele vitrat de vizavi, iar ea închide ochii.

O amintire îi răsare în minte. Stă la bar, cu o băutură rece în mână. *Mai mult, mai mult, mai mult.* Cineva îi cântă refrenul ăsta. Simte o bărbie pe ceafă, buze pe ureche.

Strânge pleoapele mai tare, simțind două mâini pe talia ei. Cineva îi înșfacă brațele.

Vreau mai mult, mai mult, mai mult.

Deschide ochii și o ia la fugă.

Bărbatul care stă la capătul barului are puțin peste treizeci de ani. Poartă un tricou negru, bermude cu imprimeu model de camuflaj, iar brațele îi sunt acoperite cu tatuaje în nuanțe de gri și negru. Bea dintr-o halbă de bere și urmărește meciul de fotbal difuzat la unul dintre televizoarele cu ecran mare de deasupra rafturilor cu sticle de băutură; careul de cuvinte încrucișate din *New York Times* așteaptă sub pixul pe care-l ține între degete. În afară de el, singura persoană prezentă este barmanul, care spală niște pahare, aplecat deasupra chiuvetei. La apropierea lui Nell, își scutură spuma de săpun de pe încheieturi.

– Ce pot să-ți ofer?

– O apă tonică.

Bea jumătate de pahar, apoi coboară de pe taburet şi îşi croieşte drum prin aburii de clor şi bere, spre terasa de afară. Îşi trage un scaun în locul pe care a stat în seara aceea şi încearcă să reconstituie scena în minte. Colette şi Francie stau vizavi de ea. Winnie e aşezată în dreapta. Token e şi el pe acolo – cel puţin până la un moment. Închide ochii şi o vede pe Winnie bând din ceaiul cu gheaţă şi aruncând priviri furişe spre telefonul din poală.

Când deschide ochii, observă că bărbatul de la bar o priveşte. Închide ochii iar, şi de data asta se vede pe sine însăşi. Simte căldura şi bubuitul muzicii. Mulţimea se strânge în jurul lor. Ia telefonul lui Winnie din mâna lui Francie.

Îi şterge aplicaţia.

De ce? De ce a făcut una ca asta? Nu-şi învăţase oare lecţia? O decizie impulsivă poate distruge o viaţă întreagă. Ea, mai mult decât oricine, ar trebui să ştie asta.

Se ridică de pe scaun şi dă ocol terasei goale.

Gândeşte, gândeşte, gândeşte!

Se întoarce înăuntru, trece pe lângă tonomat şi pe lângă terenul de pelotă, acum pustiu şi cufundat în întuneric, până la standul chelneriţelor, unde a comandat cartofii prăjiţi. S-a dus cu ei la masă, iar mai târziu a plecat cu Gemma, sau cu cine-o fi fost, ca să ia încă ceva de băut.

Nell deschide brusc ochii. *Ţigara.* Se uită în jur şi vede uşa de pe peretele îndepărtat, aproape de toalete. Uşa care dă în holul pentru fumat e descuiată, iar ea iese într-o curte mică acoperită cu pietriş, cu mese şi taburete de bar şubrede, înconjurată de un gard decorat cu luminiţe de Crăciun. *Linişte, vă rog! Să ne respectăm vecinii.* Îşi simte părul mirosind a fum şi limba

încărcată de nicotină și gudron. Vorbește cu cineva, cere o țigară, fără să uite să folosească termenul englezesc, și-l aude pe el râzând. De aia i-a fost atât de rău a doua zi, din cauza țigării. De mai bine de un an nu mai fumase, de când hotărâse împreună cu Sebastian să încerce să rămână însărcinată.

Se plimbă de colo colo, și în minte are imaginea, ușor vagă, a unui bărbat care-i întinde un pachet și aude clicul brichetei. Are ochii negri, iar ea i-a spus de ce a venit acolo. „Fac parte dintr-un grup al mămicilor", i-a explicat, lungind ultimele trei cuvinte, de parcă ar fi dezvăluit un secret prea absurd pentru a fi adevărat. „Eu! Într-un grup al mămicilor! Îți vine să crezi una ca asta?" Simte o mână pe brațul ei, un hohot de râs în păr, și căldura în jur crește.

– Încă o apă tonică? o întreabă barmanul când se întoarce înăuntru.

– Da. Și stropește-o de data asta cu puțină vodcă.

El îi împinge paharul pe tejghea, și acidul se face simțit de la prima înghițitură, înțepând-o la limbă.

– La naiba! exclamă barmanul privind la cel mai apropiat televizor, dat pe canalul local de știri, și întinde mâna după telecomandă. Iar același lucru!

Femeia din imagine poartă o bluză neagră fără mâneci și o fustă de un galben-aprins, iar cutele de pe frunte denotă îngrijorarea. Nell cercetează cu privirea locurile din jurul ei și o clipă mai târziu se ridică și se duce la geam. Iată-le acolo, de cealaltă parte a străzii: galbenul ca de bondar al hainelor femeii, luminile camerei de filmat, o mașină a postului de știri parcată alături.

Barmanul dă sonorul mai tare, iar glasul femeii se revarsă din difuzoarele instalate sub plafon:

Copilul a dispărut în urmă cu patru zile și, cum nu avem știri despre existența vreunui suspect, cazul pare tot

mai sumbru. Anumite surse ne-au spus că în dimineaţa aceasta, bona, Alma Romero, originară din Honduras, a fost adusă din nou la poliţie pentru un alt interogatoriu. Poliţia îi roagă pe toţi cei care deţin informaţii utile să apeleze numărul de pe ecran.

Femeia se întoarce şi schiţează un gest către intrarea în bar.

Aşa cum ştii şi tu, Jonah, atunci când copilul a fost răpit, mama lui, fosta actriţă Gwendolyn Ross, se afla la un bar împreună cu membrele grupului ei de mămici. Acest bar, Jolly Llama, este situat...

Ecranul se întunecă deodată. Barmanul a aruncat telecomanda lângă chiuvetă, doborând o halbă lăsată la uscat.

– Iar o luăm de la capăt! De fiecare dată când apărem la ştiri, alţi adolescenţi vin aici cu acte de identitate false, vrând să vadă „celebrul" bar Bebe Midas despre care a scris cineva pe Facebook! exclamă el, scufundându-şi iar mâinile în apa cu detergent. Şi mârlanii nu lasă bacşiş!

Prin geamul localului, Nell o vede pe reporteră traversând strada împreună cu cameramanul. Scoate din geantă o bancnotă de zece dolari, o pune pe bar şi iese în grabă pe uşa laterală, către zona pentru fumat, în clipa în care reportera intră şi i se prezintă barmanului.

– Sunt Kelly Marie Stenson de la canalul local CBS şi mă întrebam dacă v-aş putea ruga...

Nell ia un taburet şi-l duce lângă gard, urcă pe el, se agaţă de plasa din sârmă şi se caţără, trecându-şi un picior de partea cealaltă. Palmele îi sunt umede şi nu se poate ţine bine, iar sandalele îi alunecă. Se prăvăleşte dincolo de gard, pe asfaltul unei parcări. Simte în gură gustul sângelui, de la buza pe care şi-a muşcat-o, şi vede tăieturile din palme şi din genunchi,

dar se ridică și străbate în fugă parcarea, spre trotuar, unde umărul unui bărbat o izbește dur în coaste.

– Măgarule! îi strigă ea. Uită-te pe unde mergi!

Urcând panta înapoi spre parc, micșorează pasul. În timp ce traversează strada, simte pe cineva mergând aproape, în spatele ei, urmărind-o, și atunci își amintește. Oamenii care așteaptă după colț, privind-o, încercând să-i consemneze fiecare mișcare. Începe din nou să alerge cu greu, ignorând usturimea din locul operației de cezariană și durerea care i se întinde pe partea interioară a coapsei drepte; continuă să fugă traversând strada, mai departe pe trotuar, spre creșă. Mai are o oră până s-o ia pe Beatrice, și totuși se forțează să mențină ritmul, simțind cum îi ard tălpile în sandalele subțiri. În nici zece minute, e deja acolo. Se uită pe fereastră, printre fluturașii și firele de floarea-soarelui decupate și lipite pe geam. Două femei stau în genunchi în fața unui scăunel pe arcuri, aplecate spre copilul prins în el. Una din ele îl apasă pe piept. Amândouă îl privesc agitate. Copilul se sufocă. Nell își schimbă poziția, privind dintr-un alt unghi. Copilul în fața căreia stau îngenuncheate este Beatrice.

Nell se repede la intrare, apasă clanța, dar ușa e încuiată. Bate în geam, izbește cu pumnii, imaginându-și-o pe Beatrice înăuntru, sufocându-se, înecată cu vreun obiect care a fost lăsat din neglijență la îndemâna ei, cu fața învinețindu-i-se. Într-un târziu, ușa e descuiată. Nell aleargă pe coridor, dă cu ușa de perete și e întâmpinată de privirea speriată a unei tinere în blugi rupți și un tricou pe care sunt imprimate o brioșă roz și cuvintele CREȘA HAPPY BABY.

– Doamnă Mackey, ați ajuns...

Se năpustește pe lângă ea și se aruncă pe podea, lângă cele două femei. Întinde mâna spre Beatrice

și aude telefonul sunându-i în geantă, în momentul în care observă expresia de pe chipul fiicei sale.

Fetița zâmbește.

Nell se întoarce spre una dintre femei. Obiectul din mâna ei... e un telefon. Femeia făcea o fotografie.

– Ia te uită ce zâmbet strălucitor! exclamă ea, surâzând către Beatrice.

– Zâmbet?

– Da.

– Nu e din cauza gazelor?

Femeia râde, iar telefonul lui Nell se aude iar.

– Acum nu. Ăsta-i un zâmbet. N-ați mai văzut-o făcând așa până acum?

– Nu. Și am așteptat s-o văd zâmbind.

Se lasă în jos, pe călcâie, își scoate telefonul cu ochii umezi și răsuflarea tăiată și citește mesajul de la Francie.

L-au găsit.

Vreau la mama.

Colette face un ultim efort și ajunge în pas alergător pe coama colinei. E prea vârstnică pentru un asemenea gând, dar nu-și poate alunga imaginea din minte: stă împreună cu mama ei la masa mare din bucătărie, acasă în Colorado, cu câinii la picioarele lor, cu ușile din sticlă larg deschise spre curte, în timp ce tatăl ei le pregătește ceva de băut, iar ea îi povestește mamei totul. Despre cât de îngrijorată e că Midas nu va fi niciodată găsit. Despre faptul că a luat dosarul din biroul lui Teb, l-a copiat și l-a arătat lui Nell și lui Francie. Despre cât de rău îi pare că a hotărât să nu ascundă nimic de Token, pe care abia dacă-l cunoaște. Vrea să recunoască în fața mamei că materialul pe care l-a scris e jenant de slab și cum a plâns azi-dimineață în

cabinetul doctorului Bereck, la al doilea control postnatal, mărturisind cât e de neliniştită şi de copleşită, cât de greu îi e să doarmă.

– Ce te nelinişteşte cel mai mult? o întrebase dr. Bereck.

– Totul, dar în primul rând Poppy. Mă tem că e ceva în neregulă cu ea.

Încercase în zadar să-şi ignore temerile – că braţele şi picioarele fetiţei sunt slăbuţe, că încă nu reuşeşte să-şi ţină capul ridicat complet, că uneori îi e greu să stabilească contactul vizual.

– Când sunt în preajma celorlalţi copii din grupul mamelor... nu ştiu... Ei par altfel. Mai vânjoşi, explicase ea şi se lăsase pradă lacrimilor. Şi în fiecare zi primesc toate acele informaţii de pe forumul The Village. Poppy nu marchează toate etapele evolutive pe care spun ei că ar trebui să le fi atins.

– În primul rând, nu mai citi mesajele alea, i-a recomandat dr. Bereck. Cei care le scriu pleacă de la premisa că toţi copiii se dezvoltă în acelaşi ritm. Dar nu aşa stau lucrurile.

– Ştiu, dar... Nu suport ideea. Charlie zice că am înnebunit. Dar eu sunt mama ei. Simt lucrurile astea. Poate că ceva nu e în regulă.

Acum ar vrea să-i mărturisească mamei toate astea, dar nu poate. Nici măcar nu ştie unde e. Ultima dată când au vorbit, zece minute, cu o conexiune cumplită, cu mai bine de două săptămâni în urmă, Rosemary era în insulele San Blas, în largul coastelor din Panama, studiind una dintre ultimele comunităţi matriarhale. Tatăl ei, recent pensionat de la catedra de biologie a Universităţii din Boulder, o însoţise. („Ca membru al unei familii matriarhale, cred că mă integrez acolo", glumise el când o sunaseră să o anunţe că vor lipsi trei

luni, plecând amândoi la o săptămână după naşterea lui Poppy.)

Acum gâfâie cu răsuflarea tăiată când Alberto, portarul, îi deschide uşa, iar când coboară din lift, la etajul al treilea, şi se opreşte să-şi dezlege şireturile tenişilor, îl aude pe Charlie în apartament, în bucătărie, vorbind cu cineva la telefon.

La vederea ei, îşi îndepărtează telefonul de la ureche.

– Uau! exclamă el în şoaptă. Eşti înfierbântată!

Ea aruncă o privire în oglinda din hol. Părul îi e jilav, pistruii au o nuanţă stacojie, iar crema solară cu care s-a uns când a ieşit de la doctor i-a albit faţa de parcă ar fi dată cu var. E prima dată când a alergat după ce a născut, şi de câteva ori a fost nevoită să se oprească şi să meargă la pas.

– Vrei să zici că mi-e cald, presupun, replică ea, la care el şopteşte:

– Nu, vreau să zic că eşti fierbinte.

Îi sărută mâna şi se întoarce la convorbirea telefonică:

– E posibil. Dar nu pot să las ca lucrurile astea să împiedice finalizarea noii cărţi. Şi, adaugă în timp.ce umple o cană cu cafea şi i-o întinde lui Colette, probabil n-aş rata nici una dintre sărbătorile importante. Mă îndoiesc că fetiţa m-ar ierta pentru aşa ceva.

– Şi nici mama fetiţei, precizează Colette, presupunând că Charlie vorbeşte cu editorul, discutând despre o altă invitaţie de a ţine vreo prelegere în faţa publicului cine ştie pe unde.

Charlie îşi încheiase turneul de promovare a cărţii cu două luni în urmă, dar solicitările pentru noi oraşe continuau să vină. Îşi umple un pahar cu apă şi observă că masa – o piesă vintage, de fermă, pe care o cumpărase el Crăciunul trecut – e aranjată pentru

două persoane, cu vesela bunicii ei și șervete din pânză. Câteva fire de cicoare de un albastru intens, cu unele dintre petale pe jumătate ofilite, sunt așezate într-o cană de voiaj din inox, în mijlocul mesei.

Colette ia o boabă de strugure din bolul de lângă cotul lui și-i cuprinde mijlocul cu brațele, apăsându-și obrazul în adâncitura familiară dintre omoplații lui, inspirându-i mirosul - deodorant Speed și usturoi prăjit - și auzind acordurile din *Womb Noises* răsunând la monitorul de pe raft. Căldura corpului lui Charlie. Poppy dormind în camera ei. Ritmurile apartamentului. Ah, dacă ar putea rămâne în locul ăsta, exact în clipa asta, pentru totdeauna!

Se desprinde de el și vede cartea - *Cum să deveniți o familie* - pe blat, lângă cafetieră. Își ia cafeaua și cartea și se așază pe un taburet la insula din mijloc, în timp ce el toacă o legătură de pătrunjel cu mișcări rapide și sigure, cu telefonul prins între ureche și umăr. Deschide cartea la primul capitol despre sarcină, parcurgând cu privirea adnotările lui Charlie de pe margine și colțurile pe care el le-a întors ca să marcheze anumite pagini.

Nouă săptămâni: fătul e cât o boabă de strugure.

Cum să-ți pregătești partenerul de naștere.

Lucruri pe care să le eviți: peștele crud și carnea în sânge, exercițiul fizic excesiv, băile fierbinți.

Colette simte nodul din gât în timp ce citește cuvintele, amintindu-și de acele prime săptămâni. Durerea de sâni când urca scările. Mirosul gretos al săpunului și al parfumului călătorilor din metrou. Cum vomitase

în toaleta editorului, în toiul unei întâlniri când discuta aspectele generale ale celei de-a doua cărți.

Șocul înnebunitor la vederea celor două liniuțe roz pe plasticul testului de sarcină.

Corpul ei dăduse eroare. O lună altfel. Își cunoștea corpul suficient de bine pentru a evita contraceptivele care, în cele câteva luni în care luase pilula, îi dăduseră o stare de furie și deprimare. (Charlie glumise spunând că dacă toate femeile reacționează la anticoncepționale ca ea, eficacitatea lor e evidentă: femeile devin atât de nesuferite, încât nimeni nu mai vrea să facă sex cu ele.) Se dusese la dr. Bereck, având nevoie de o confirmare. Corpul se schimbă, îi spusese medicul. Ciclurile își schimbă durata. Ea ajunsese la aproape treizeci și cinci de ani, și lucrurile începuseră să se schimbe.

Cinci săptămâni: fătul e cât o sămânță de mac.

Cinci săptămâni: seara de septembrie în care îi spusese lui Charlie că e însărcinată. Făcuseră dragoste pe urmă, iar el stătuse întins lângă ea, cu pieptul lipit de spatele ei, cu mâna pe curbura taliei.

–Tu. Un copil. Cartea mea, spusese el. Asta e tot ce mi-am dorit vreodată.

Ea stătuse nemișcată, încercând să-și închipuie viitorul. Sarcina. Copilul. Maternitatea.

Dar nu putuse. Nu putuse să-și închipuie nimic. Mintea ei era deja invadată de alte lucruri. Călătoria de două luni în Asia de Sud-Est, pe care plănuiau s-o facă după ce își finaliza el a doua carte. Maratonul pentru care tocmai începuse să se antreneze. Renunțarea în cele din urmă la munca de scriitor angajat și publicarea unei alte cărți sub adevăratul ei nume. Lucrurile astea și le putea închipui. Dar... un copil!

Îi telefonase mamei a doua zi dimineaţă, întrebând cum avea să se descurce, cum avea să rămână ea însăşi, recunoscând că băuse trei pahare de whisky cu o seară înainte de a afla că e însărcinată şi că alergase de mai multe ori dincolo de limită.

- Dacă i-am făcut deja rău copilului?

- Colette, replicase mama ei, când avorturile erau ilegale, femeile erau nevoite să se arunce pe scări în jos ca să scape de sarcină. N-o să-ţi omori copilul dintr-un accident.

Amintirea se disipează când Charlie închide telefonul şi vine s-o sărute pe frunte. Ea închide cartea.

- Mi-ai făcut omletă? Cu ce ocazie?

- Cu ocazia programării la doctor, răspunde el şi adaugă, arătând spre carte: I-am consultat pe experţi şi, după spusele lor, putem răsufla uşuraţi.

- Putem?

Charlie se duce la frigiderul de vinuri de lângă maşina de spălat vase şi ia o sticlă de şampanie, scoţându-i dopul cu un gest scurt.

- Da. Bebe va începe în curând să zâmbească. Îşi va forma un program pe măsură ce va înţelege deosebirea dintre zi şi noapte. Ah, şi... Se întrerupe ca să toarne puţină şampanie într-un pahar de apă şi s-o ridice pe ea în picioare. ... putem să facem din nou sex. Ia şi bea, femeie!

Trupul i se încordează când Charlie îi cuprinde mijlocul cu braţele, lipindu-şi şoldurile de şoldurile ei, împingând-o în spate, presând-o de frigider. Sex? Gândul îi provoacă repulsie. E istovită, secătuită; spatele şi sânii o dor. Noaptea trecută abia dacă închisese ochii, ascultându-l pe Charlie agitându-se în camera de zi după ce se trezise Poppy, pe la miezul nopţii, şi punându-i câteva discuri cu jazz ca s-o liniştească,

citindu-i din romanul lui capitolul în care tânărul soldat își părăsește mama și pleacă la război. Fusese conștientă că ar fi trebuit să se ridice din pat și să se ducă să-i dea lui Poppy să sugă, ceea ce ar fi adormit-o imediat, dar se simțise prea obosită ca s-o facă, prea obosită ca să se smulgă de sub greutatea păturilor în dormitorul cu aer condiționat și din gândurile la Midas. La Winnie. La Bodhi Mogaro. La el era oare Midas? Și era încă în viață?

Încet, îl împinge pe Charlie de lângă ea.

– Ești conștient că trebuie să plec peste puțin timp, da? Mă întâlnesc cu Teb.

Charlie încremenește și închide ochii înainte de a-și lipi fruntea de a ei.

– Te întâlnești cu Teb.

– Ai uitat.

– Am uitat.

– Azi e rândul tău să stai cu copilul. Al meu a fost ieri. Ți-am spus, Teb a trebuit să reprogrameze întâlnirea de data trecută...

– Da, știu. Uitasem, asta e. Poppy s-a trezit de trei ori azi-noapte. Sunt extenuat.

– Îmi pare rău. Dar noaptea asta e rândul meu să stau cu ea, iar tu vei lua pauză mâine aproape toată ziua.

El oftează și îi dă drumul.

– Trebuie să te mai mulgi. Am folosit tot laptele din frigider.

– M-am muls. De dimineață. E la rece.

– Și trebuie să vorbim despre toate astea.

– Care toate astea?

– Tot ce facem noi, împărțind jumate-jumate timpul alocat copilului. Nu merge așa.

Imediat, ea simte un val de iritare.

– Eu nu pot să-i aloc mai mult timp, replică ea, încercând să păstreze un ton calm în vreme ce duce la gură o bucată de omletă. Am rămas cam în urmă cu cartea lui Teb.

Nu i-a spus cât de în urmă; cât de sigură e că nu va putea respecta termenul de predare și nici cât de jalnic sună textul. E prea copleșită pentru a recunoaște cât de greu îi este încercând să gestioneze totul, să știe că au rămas fără detergent de rufe și para de duș curge, iar picuratul acela o scoate din minți, sau că i-a făcut lui Poppy o programare la pediatru pentru a doua zi, la sugestia doctorului Bereck.

– Colette, nu-ți cer să te ocupi tu de îngrijirea copilului. Spun doar că trebuie să angajăm o bonă. Știu că ți-e teamă, adaugă el, și expresia i se îmblânzește. Chestia asta cu Midas e oribilă. Dar nu le putem face pe toate. Nu putem lucra amândoi cu normă întreagă și să avem grijă de un nou-născut, fără să ne ajute cineva. Plus că ne permitem, insistă el, luându-i mâinile într-ale lui. Putem folosi o parte din banii de la părinții mei.

– Nu vreau să angajăm o bonă, Charlie, ripostează ea, trăgându-și mâna.

Nu poate suporta o asemenea idee, să-și lase copilul cu o necunoscută. Trece pe lângă el spre dormitor, dezbrăcându-și tricoul ud.

– Bun, și atunci ce-ar trebui să facem? întreabă el, venind după ea în baie. Dacă nu accepți să angajăm o bonă, va trebui să te ocupi tu de tot.

Colette dă drumul apei la duș și ridică din cadă cădița din plastic roz, ocolind cu privirea smocul gros de fire de păr de la scurgere, care i-au căzut ieri când s-a spălat.

– Dar nu așa ne-am înțeles.

– De acord. Se pare însă că viața cu un copil e puțin mai dificilă decât ne-am așteptat noi. Trebuie să reevaluăm situația. Eu trebuie să predau cartea peste două luni.

– Iar eu, peste o lună.

– Știu, iubito. Maxilarul lui se încleștează. Dar și tu știi ce depinde de a mea.

– Trebuie să mă pregătesc de plecare.

Colette închide ușa și își face duș fără să se grăbească, fricționându-și corpul cu noua sare de baie pe care a cumpărat-o ieri dintr-un impuls de moment, încercând să-și alunge frustrarea și oboseala. Douăzeci de minute mai târziu, când iese din dormitor îmbrăcată cu o bluză și o fustă curate, Charlie e la el în birou, cu ușa închisă. Se furișează încet în camera copilului, unde din întuneric se aud balenele de pe CD-ul *Womb Noises*, iar în aer plutește mirosul fiicei sale. Nu-și poate stăpâni impulsul de a se apleca deasupra pătuțului, de a atinge obrazul lui Poppy și a-i îndepărta firișoarele de păr de pe frunte, blond-roșcate ca plăcinta cu dovleac. O fetișoară care seamănă atât de bine cu cea a mamei sale.

Hotărând să nu-l mai deranjeze pe Charlie, iese din apartament fără zgomot și se îndreaptă spre metrou, unde se oprește în capătul peronului, departe de chioșcul cu ziare, dornică de câteva ore lipsite de ultimele știri despre Midas. În vagon, închide ochii, gândindu-se cât de ridicolă e disputa asta cu Charlie. El e la apogeul carierei. Romanul lui de debut a fost receptat extrem de bine, recenziile laudative considerându-l cel mai promițător nou condei al ultimelor decenii, exact acum, când se apropie de finalizarea celei de-a doua cărți, atât de așteptate.

Ea, pe de altă parte...

E în drum spre biroul primarului, unde o să-l aştepte ca să scrie o carte despre care Teb va spune că a scris-o el însuşi, aducându-i lui o avere din drepturi de autor, prea temătoare să încerce să scrie o altă carte în nume propriu. Pe cea de debut, o biografie a Victoriei Woodhull, prima femeie care a candidat la preşedinţie, a publicat-o cu şase ani în urmă. Petrecuse ani întregi documentându-se pentru ea şi fusese extraordinar de mândră de rezultat. Dar vânzările fuseseră dezamăgitoare şi nici un editor nu fusese interesat de cele două propuneri de titlu pe care le înaintase ea ulterior editurilor. Prea temătoare ca să mai încerce încă o dată, acceptase, la sfatul agentului ei, să scrie în numele altora. Doar pentru o vreme, îi spusese agentul. Doar până când îţi vine o idee mai bună pentru o altă carte. Asta se întâmpla acum patru ani.

Telefonul îi piuie anunţând un nou mesaj, în timp ce urca scările de la metrou spre primărie. E de la Charlie.

M-am gândit la ceva, scria el.

La ce anume?

La încălzirea globală. Ce nasol, nu?

Ea aşteaptă. Apoi:

Şi m-am mai gândit la ceva. Ce-ai zice de o cină romantică în seara asta, acasă? După ce adoarme Poppy.

O idee bună.

O să te las chiar să găteşti tu.

Colette se opreşte la toneta ambulantă cu cafea de la intrarea în Parcul Primăriei.

– O cafea neagră, mare, cu gheaţă, cere ea. Şi o gogoaşă glazurată, vă rog.

Ce generos din partea ta! tastează ea la telefon.

Aşa mi-am spus şi eu. Ce ai de gând să pregăteşti?

Un sufleu.

Grozav. De care?
Din cel invizibil.
Dar asta ai făcut şi ieri.

Mai are încă zece minute înainte de ora stabilită pentru întâlnirea cu Teb şi decide să-şi bea cafeaua pe o bancă în parc, lângă o tufă cu nişte flori mov-aprins. I-ar fi mult mai uşor dacă i-ar putea spune lui Charlie adevărul. Vrea să renunţe la serviciu. Vrea să îşi concentreze toată atenţia asupra lui Poppy. Rupe gogoaşa, imaginându-şi viaţa pe care şi-o doreşte: să fie doar mamă şi atât, acum. Să se asigure că Poppy e bine. Că e iubită şi sănătoasă, că are tot ce-i trebuie.

Dar alungă ideea. Nu-i poate spune lui Charlie aşa ceva.

Nu poate *face* aşa ceva.

Colette Yates, fiica lui Rosemary Carpenter, arhicunoscuta Rosemary Carpenter, care şi-a clădit cariera pe cărţile scrise despre povara maternităţii, despre conflictul inerent din intimitatea cuplurilor, despre nevoia femeilor de a nu fi dependente de un bărbat. *Tocmai ea* să aleagă statutul de mamă casnică?!

Termină de mâncat gogoaşa şi deschide e-mailul, ştiind că trebuie să-şi adune gândurile şi să se pregătească pentru întâlnirea cu Teb. A primit un mesaj nou de la Aaron Neeley, cu adnotări pe marginea capitolului despre care urmează să discute azi.

> Partea asta nu ţi-a reuşit prea bine – impactul emoţional pe care moartea lui Margeaux l-a avut asupra primarului. Iar cronologia e complet dată peste cap. Întoarce-te şi caută articolul din Esquire. Tipul ăla l-a scris cum trebuie.

Colette își ridică fața spre cer, simțind căldura soarelui pe piele, și aude piuitul unui mesaj nou. Încearcă să nu se gândească la cuvintele lui Aaron, nici la ora pe care va trebui s-o petreacă discutând despre carte, și nici la imaginea lui Winnie singură, în apartamentul ei, cu pătuțul lui Midas gol, asaltată de rememorări ale dispariției lui. Singurele lucruri la care vrea să se gândească acum, cel puțin preț de încă cinci minute, e senzația soarelui pe fața ei, cina cu Charlie și programarea de a doua zi la pediatru, când i se va spune că totul e în regulă. Că Poppy e normală. Că temerile ei sunt nefondate.

Deschide telefonul, să vadă ce i-a mai scris Charlie. Dar mesajul nu e de la el.

E de la Francie.

Colette se străduiește să pară stăpână pe sine când o salută pe Allison.

– Intră și fă-te comodă, îi spune secretara. Se pregătește să încheie o altă întâlnire.

În biroul lui Teb, se așază la masa rotundă și își deschide laptopul.

L-au găsit. Asta e tot ce a scris Francie.

Tastează la laptop adresa website-ului *New York Post*, îmbărbătându-se în așteptarea unor vești cumplite. Articolul este pe prima pagină.

SUSPECTUL ÎN RĂPIREA LUI MIDAS ROSS
GĂSIT ÎN PENNSYLVANIA

Colette răsuflă, sprijinindu-și fruntea în palmă. Deci nu la Midas se referise Francie în mesaj. Ci la Bodhi Mogaro.

Un bărbat din Yemen, în vârstă de 24 de ani, despre care se crede că ar avea legătură cu răpirea lui Midas Ross, a fost arestat în această dimineață în orașul Tobyhanna din Pennsylvania, aflat la două ore spre vest de New York City.

Poliția l-a oprit pentru încălcarea proprietății, după ce i-a observat mașina parcată în incinta Tobyhanna Army Depot, unde sunt depozitate echipamente de supraveghere a locuințelor folosite de Ministerul Apărării. Poliția confirmă că Mogaro era căutat de două zile, după ce martori oculari l-au observat în apropierea casei lui Gwendolyn Ross în seara de 4 iulie, în jurul orei la care a fost răpit fiul ei. O geantă cu aproape 25 000 de dolari, bani lichizi, a fost descoperită în portbagajul mașinii lui Mogaro, un Ford Focus din 2015 închiriat de la aeroportul JF Kennedy în dimineața zilei de 5 iulie.

25 000 de dolari, bani lichizi.

Colette citește fraza din nou. De ce ar fi avut individul atâția bani la el?

Ministerul de Interne s-a implicat, investigând motivul pentru care Mogaro ar fi încercat să pătrundă în depozitul armatei, depunând eforturi totodată să determine dacă Mogaro a avut complici în rândul personalului militar. Soția lui, profesor de economie la Universitatea de Stat din Wayne, a refuzat să comenteze la mai multe solicitări în acest sens.

Telefonul lui Colette piuie din nou. E Nell.

Ce înseamnă asta?

– Colette! spune Allison din pragul uşii. Îmi pare rău că te întrerup din scris, dar primarul întârzie câteva minute.

Ea încuviinţează cu o înclinare din cap şi răspunde, abia reuşind să rostească cuvintele:

– Bine. Mulţumesc.

– Şi cred că ar trebui să-ţi spun ceva: copiatorul s-a defectat. Depanatorul, adaugă Allison coborând glasul, vine abia peste o oră – în caz că mai ai nevoie să foloseşti încăperea. Pot să pun eu o plăcuţă cu „Defect". N-o să te deranjeze nimeni.

Colette coboară privirea spre articol.

– Ai venit exact la ţanc, comentează ea. Tocmai voiam să văd dacă toaleta e liberă.

Allison îi oferă un zâmbet larg.

– Aşteaptă-mă doar un minut.

Colette îşi ia geanta de sub scaun şi se duce spre scrinul de lângă biroul primarului. Dosarul e încă acolo, dar îl simte mai greu în mâini decât era cu două zile în urmă. De la biroul ei, Allison îi face un semn cu degetele mari ridicate când o vede îndreptându-se spre sala copiatorului. Colette încuie uşa şi, când scoate dosarul din geantă, ceva sare din el, aterizându-i la picioare. O dischetă. Pune dosarul pe copiator şi parcurge rapid hârtiile dinăuntru, căutând numele lui Bodhi Mogaro. Din grabă, se taie la degetul mare şi la arătător, lăsând o dâră de sânge pe prima pagină.

– Rahat! şopteşte ea, şi încearcă să şteargă, întinzând sângele peste cuvintele „Lista membrilor: Mamele din Mai".

Răsfoieşte copiile chestionarului pe care a trebuit să-l completeze când s-a înscris în grupul Mamelor din Mai, prin intermediul site-ului The Village. Găseşte

apoi profilul lui Nell. Al lui Yuko. Al lui Scarlett. Al lui Francie. Cum a avut poliția acces la datele astea?

Îl vede și pe al ei.

Îl ia din teanc, uitându-se la fotografia atașată, cea din excursia pe insula Sanibel, pe care a făcut-o împreună cu Charlie înainte de nașterea lui Poppy. Seara în care a cerut-o el în căsătorie, aniversarea primei lor întâlniri, cea dintâi noapte petrecută împreună, trezindu-se a doua zi dimineață în apartamentul lui din Brooklyn Heights și văzând primul avion care a lovit blocul turn. „Voi rămâne alături de tine pentru totdeauna", promisese ea în ziua aceea, pe plaja din Florida, cu părul îngreunat de nisip și apă sărată, ținând inelul în mână. „Dar tu mă cunoști, Charlie. Nu sunt genul care se căsătorește." Abia dacă se recunoaște în fotografia aceea. Era cu numai doi ani în urmă, și totuși pare atât de tânără!

Pe urmă își dă seama: Teb va vedea materialele astea. Va afla că o cunoaște pe Winnie. Va ști – dacă nu cumva știe deja – că a fost și ea acolo în seara aceea. Și o va întreba de ce nu i-a spus.

Se uită la tocătorul de documente de lângă copiator și fără să mai stea pe gânduri, împinge hârtia prin fanta de sus. Imediat, fâșii subțiri ies prin celălalt capăt al tocătorului.

Revine la dosar și frunzărește restul hârtiilor. Fotografii de pe terasa de la Jolly Llama. Fotografii ale casei lui Winnie. Ale bucătăriei sale. Rezultatul unei analize de laborator, pe care ea nu-l poate descifra. Se oprește cu privirea asupra transcrierii unui interviu lung de câteva pagini.

HOYT: Poți să-ți spui numele pe litere, te rog?
MERAUD SPOOL: M-E-R-A-U-D S-P-O-O-L.

HOYT: Şi eşti prieten cu doamna Ross?

SPOOL: Fost prieten. N-am mai vorbit de câţiva ani, dar în tinereţe eram apropiaţi.

HOYT: Ştiu că vrem să discutăm despre incidentul cu Daniel, la care ai fost martor, dar înainte de asta, vorbeşte-mi despre relaţia ta cu doamna Ross.

SPOOL: Ne-am cunoscut la audiţiile pentru *Bluebird*. Aveam multe în comun, aşa că ne-am înţeles bine de la bun început. Când m-am mutat aici cu mama, pentru serial, doamna Ross ne-a invitat să stăm la ea cât timp se renova apartamentul nostru. Ne petreceam weekendurile la casa lor de la ţară. Eu stăteam cu Winnie în cameră. Eram ca două surori.

HOYT: Bine.

SPOOL: Până la urmă, am fost amândouă distribuite în film. Evident, Winnie a obţinut rolul principal.

(Râde)

HOYT: Cum te-ai simţit din cauza asta?

SPOOL: Cum m-am simţit? Ca să fiu sinceră, m-a durut. Nu numai pentru mine, ci pentru toate fetele. Nu era ea cea mai bună dansatoare. Dar era cea mai frumoasă.

HOYT: Se înţelegea bine cu celelalte fete?

SPOOL: Nu, nu prea. Era stângace.

HOYT: Stângace?

SPOOL: Da, de parcă niciodată nu ştia cum anume să fie ea însăşi. Era nestatornică, încercând să fie aşa cum credea că voiau alţii să fie. Încercând să adopte acea imagine care se potrivea

în situația respectivă, oricare ar fi fost ea. Dar după ce l-a întâlnit pe Daniel a devenit mai încrezătoare.

HOYT: Și unde s-au cunoscut?

SPOOL: Sinceră să fiu, n-am idee. Era slăbănog, plin de coșuri. Toate celelalte fete au fost șocate aflând că au o relație, nu și eu, mai ales după ce i-am văzut împreună. Se potriveau. Semăna mult cu ea. Era studios. Avea înclinații artistice. Chiar se iubeau. *(Râde)* Adică, așa cum se iubesc tinerii la șaptesprezece ani. Copilărește. Deși acum, la treizeci și nouă de ani, cu trei copii și doisprezece ani de căsnicie, încep să cred că aceea e de fapt iubirea adevărată. Asta? Asta e muncă. Vorbesc cumva prea mult? Nu sunt sigură că v-am răspuns la întrebări.

HOYT: E perfect.

SPOOL: Bun, în regulă. Serialul avea succes. Winnie îl avea pe Daniel. Și pe mine. Dar pe urmă a murit mama ei. Și...

HOYT: Da?

SPOOL: Și pe urmă lucrurile... Uite ce e, voi ați luat legătura cu mine și m-ați întrebat dacă îmi puteți pune niște întrebări, și mă bucur să fiu de ajutor. Eu am trei copii. Nici nu-mi pot închipui prin ce trece ea. Dar mă tem să nu spun ceea ce nu trebuie.

HOYT: Încearcă să nu-ți faci griji din pricina asta. Doar adunăm niște informații.

SPOOL: A luat-o razna. Dar cine n-ar fi pățit la fel în locul ei? Să-și piardă mama la o vârstă atât de fragedă... A fost cumplit. Un accident bizar, pe care nimeni nu și-l poate explica.

Îi cedează frânele tocmai când coboară coasta unui deal? A fost foarte ciudat. Şi pe deasupra, se întorsese şi tipul acela. Archie Andersen.

Colette se întrerupe o clipă. Într-un e-mail din urmă cu o zi, Francie scrisese că Winnie fusese urmărită o vreme de un tip şi se întrebase dacă nu cumva individul mai luase legătura cu ea din perioada filmărilor la *Bluebird*.

SPOOL: Dispăruse câteva luni, după ce fusese emis ordin de restricţie, dar pe urmă a apărut la înmormântarea mamei sale şi a făcut o scenă teribilă, jeluindu-se în faţa bisericii. A fost prea mult pentru ea.

HOYT: Te simţi bine?

SPOOL: E foarte trist. Winnie era tare apropiată de mama ei. Aveau genul acela de relaţie pe care fiecare fată şi-ar dori să o aibă cu mama ei. Şi deodată – paf! – s-a dus. Winnie a început să aibă atacuri de panică. Şi accese cumplite de plâns. Îmi amintea de mama mea vitregă.

HOYT: Mama ta vitregă?

SPOOL: Tocmai o născuse atunci pe sora mea vitregă. E cu nişte ani, ca să zicem aşa, mai tânără decât tata. Şi după aia s-a scrântit. Plângea întruna. Nu putea să doarmă. Până la urmă, a fost internată o vreme. Psihoză postpartum.

HOYT: Şi de ce anume îţi amintea asta de Winnie?

SPOOL: Păi, Winnie... nu mai era ea însăşi. Iar pe urmă s-a petrecut incidentul.

HOYT: Povesteşte-mi!

O bătaie în uşă. Colette îndeasă hârtiile la loc în dosar, pe care îl bagă în grabă la loc în geantă, împreună cu discheta.

– Imediat! anunţă ea spre fanta subţire de lumină care pătrunde printre uşă şi toc. Ultimul sân, sunt aproape gata.

Îşi scoate pompa manuală, îşi descheie bluza până sub sutien şi deschide uşa.

E Aaron Neely.

– Totul e-n regulă? întreabă el şi îşi coboară privirea spre sutienul ei.

Colette îşi încheie nasturii bâjbâind, cu obrajii roşii de stânjeneală.

– Da, sigur.

– Te aşteptăm.

– Bun, excelent, răspunde ea, punând pompa înapoi în geantă. Sunt gata.

În vreme ce păşeşte în urma lui Aaron spre biroul lui Teb, Allison îi aruncă o privire plină de remuşcare.

Aşezat pe scaun, primarul citeşte un exemplar printat al manuscrisului. Stă cu picioarele ridicate pe birou, lăsând la vedere şosetele cu buline albe şi roşii. Aaron îi face semn spre unul dintre scaunele libere din faţa lui.

– Lasă-mă numai o clipă, îi cere Teb.

Colette îşi ţine geanta pe genunchi. Priveşte scurt spre Aaron şi apoi spre peretele din spatele lui Teb, unde se află un dispozitiv rotativ de fotografii înrămate, cu el alături de diverse celebrităţi. Recent au fost adăugate câteva noi. Teb cu Bette Midler. Cu un tânăr de curând cooptat în echipa New York Mets. Cu fostul secretar de stat Lachlan Raine care, aşa cum s-a anunţat puţin mai devreme în acea dimineaţă, va fi probabil nominalizat la Premiul Nobel pentru Pace, pentru activitatea fundaţiei sale în Siria.

– Frumos, nu? întreabă Teb, uitându-se la ea.

– Foarte.

– L-am întâlnit pe Raine acum două săptămâni, la chestia aia a mea organizată la Cipriani's. Omul strânge milioane pentru campania mea, dar zău că e nebun. Fără glumă, cred că n-a existat o chelneriță la care să nu se fi dat el.

Colette încearcă să mențină un ton degajat.

– Sunt șocată.

– Da, sigur, râde Teb și pune pe birou ultima foaie de hârtie. Bine, C. Uite, trebuie să fiu sincer. Cred că sunt câteva puncte în care mergem într-o direcție greșită.

Ea își dă părul pe după urechi, străduindu-se să pară indiferentă, în timp ce Aaron așteaptă cu un amestec de plictiseală și dezgust.

– Înțeleg. Poți fi mai explicit?

Teb se lasă pe spate în scaun și studiază tavanul.

– La prima carte... Cu cine mi-a comparat recenzentul ăla stilul de a scrie? îl întreabă pe Aaron.

– Proză ca a lui Hemingway. Umor ca al lui Sedaris.

Colette pufnește ușor.

– Sinceră să fiu, Teb, mi se pare cam mult.

– Bun, dar asta? Asta n-o să impresioneze pe nimeni. Așa e? se întoarce el către Aaron.

Neeley oftează adânc.

– Da, domnule. Nu pot să nu fiu de acord. Îmi dau seama că-ți cerem să scrii repede, Colette, dar nu putem accepta ceva mediocru. Mai ales ținând seama de așteptările pe care primarul le-a stârnit cu prima carte.

– Bine, încuviințează Colette. Hai să vedem.

Timp de o oră, încearcă să se concentreze pe ceea ce i se cere, însă greutatea dosarului din geantă îi distrage atenția – dacă Teb l-a citit deja? Dacă i-a văzut

formularul de înscriere în grup? Și televizorul din colț, deschis pe canalul NY1, cu sonorul oprit, îi atrage mereu atenția. În cele din urmă, vede pe ecran o fotografie a lui Bodhi Mogaro, cea pe care poliția a dat-o probabil presei, aceeași pe care o are și ea acasă, în dosarul de sub canapea. *Bărbat din Yemen reținut pentru încălcarea proprietății, posibil implicat în răpirea lui Midas Ross.* Simte un val de ușurare când Allison bate încet la ușă și apoi își strecoară capul înăuntru.

– Domnule primar, au sosit cei cu care aveți programată următoarea întâlnire. Așteaptă în sala 6B. V-am rezervat prânzul.

– Grozav, mulțumesc, Allison.

Teb strânge hârtiile de pe birou și le împinge spre Aaron, după care își verifică telefonul.

– A fost o discuție utilă, nu-i așa? Vom reveni pe calea cea bună?

– Categoric, răspunde Aaron.

Colette își ia laptopul și agenda și le pune în geantă, lângă dosar. Se duce în hol, unde unul dintre tinerii asistenți de la biroul pentru relația cu presa conduce publicul într-un tur de vizitare, arătând operele de artă de pe pereți și îndrumându-i pe oaspeți spre fereastra largă ce oferă panoramă către Podul Brooklyn. Colette se strecoară printre ei spre toaletă și, dinăuntru, de lângă ușă, ține sub observație biroul lui Teb. Când îl vede plecând împreună cu Aaron spre întâlnirea programată, se duce la Allison, care vorbește la telefon.

– Cred că mi-am uitat portofelul în birou, îi șoptește.

Allison îi face semn să se ducă să-l caute. Colette se preface că se uită pe podea, în jurul scaunului pe care a stat și apoi pe lângă biroul lui Teb, punând dosarul înapoi la locul lui.

Își ia la revedere de la Allison și cheamă liftul. Două femei pășesc în cabină chiar înainte să se închidă ușile, cu brichete și cafele în mâini.

– Au zis că-i din Yemen. Musulman, îi spune una celeilalte, cu glasul răguşit al unei fumătoare înrăite. Chestia asta nu-i a bună.

Cealaltă clatină din cap.

– Un lucru vreau eu să știu: unde e mama. De ce nu dă interviuri? Numai o femeie care are ceva de ascuns ar refuza să discute cu presa.

Ambele se uită la Colette. Ea zâmbește și apasă butonul pentru parter, cu inima bubuindu-i, cu geanta strânsă la piept și discheta înăuntru.

9

SEARA A PATRA

Mă simt mai bine aici. Ascunsă de copaci şi de umbră, de borul unei pălării. Deşi la numai două ore de oraş, mă simt de parcă aş fi la o lume întreagă distanţă. Slavă Domnului! Nu eram sigură că voi fi în stare să plec, dar mi-am cărat lucrurile în maşină în miez de noapte şi am pornit înainte de răsăritul soarelui, fără să spun un cuvânt cuiva, şi am intrat înainte ca vecinii să se trezească, folosind cheia lăsată în ghiveci.

A fost cea mai bună alegere, să plec din oraş şi să vin aici. Mă simt mai pe picioarele mele, mai lucidă. Chiar euforică. Sincer să spun, nu m-am mai simţit aşa de luni întregi. Probabil că datorită aerului de ţară şi pastilelor ălora pe care mi le-a dat doctorul înainte să ies din spital, ceva care să mă mai liniştească puţin.

Bun, trebuie să trec la treabă, şi nu ştiu de ce ezit să scriu despre asta, dar...

Eu şi Joshua. Suntem din nou împreună.

E prea frumos ca să fie adevărat, şi numai Dumnezeu ştie cât n-aş vrea să stric totul, dar asta e. Am făcut-o. M-am dus să-l văd. Am crezut că o să fie furios fiindcă am apărut aşa şi i-am zis că trebuie doar să-i spun ce simt, o dată pentru totdeauna. Dar nu s-a înfuriat. Mi-am ţinut firea şi i-am explicat cât de greu mi-a

fost fără el, cât de disperată și de deprimată am fost, amintindu-i cât de fericiți eram la început, în nopțile acelea lungi petrecute în baie. Zăbovind în pat duminica dimineața, citind cu glas tare. Shakespeare. Maya Angelou. *Un pom crește în Brooklyn*. Și știi ce? M-a lăsat să vorbesc. Ba nu, *a vrut* să audă ce am de spus.

– O să am eu grijă de tot, i-am zis. Pentru tine. Pentru noi.

El a zâmbit.

– Dacă o să am grijă de tot, vii acasă cu mine? M-am apropiat mai mult de el, l-am tras spre mine, m-am pierdut în senzația pielii lui, a părului, a trupului său lipit de al meu. Ai nevoie de mine tot atât cât am și eu nevoie de tine. Știi asta.

Nu pot să mint. Sunt emoționată. Mi-e greu să am încredere în deciziile mele, și nici cu asta nu mi-e ușor. Dar mă tot gândesc la citatul acela de pe perete, din sala de așteptare a doctorului H.

Unii vor ca un lucru să se întâmple. Alții își doresc ca lucrul să se întâmple. Iar alții îl fac să se întâmple.

Îmi vine să râd acum, când îmi amintesc prima ședință cu dr. H., cum am luat tăblița aia prăpădită de pe perete și am intrat cu ea în cabinetul lui. Încăperea mirosea a detergent de covor și în aer plutea parfumul cu note lemnoase al coloniei ultimului său pacient.

– Glumești! i-am spus, scoțându-mi picioarele din papuci și așezându-mă cu ele sub mine pe canapea, cu tăblița încă în mână.

– În legătură cu ce? m-a întrebat el cu mâinile împreunate în poală și cu o expresie binevoitoare în ochi. (Tipul e din Milwaukee.) În legătură cu ce glumesc?

– Cu tăbliţa asta. Ce? Se vânduseră toate posterele cu pisici şi cu mesajul REZISTĂ?

Dar citatul avea dreptate. Nu puteam să stau tot restul vieţii şi să mă *gândesc* cum ar fi fost să fiu împreună cu Joshua. Nu puteam doar să-mi *doresc* să fiu cu el. Trebuia ca eu să fac asta să se întâmple, indiferent ce ar însemna asta.

Uşor nu va fi. Cred că ştim asta amândoi. O să stăm aici atât timp cât o să putem, până când o să ne dăm seama încotro să mergem mai departe. Eu mă gândesc la Indonezia, ca în cartea aia pe placul tuturor. O să-mi tai părul. O să închiriem o casă pe un teren cultivat cu orez, o să facem yoga, o să ne regăsim. O să învăţ să gătesc.

Dar detaliile mai pot aştepta. Acum, în clipa asta, vreau doar să fiu aici, să mă bucur de aerul proaspăt şi de adierea caldă, împreună cu Joshua. În seara asta, am făcut friptură la grătar pentru cină şi am deschis cea mai scumpă sticlă de vin pe care am găsit-o în pivniţă. Pe urmă, ne-am întins în pat şi, când a adormit, nu mi-am mai putut lua ochii de la el. Ştiu că se va trezi şi se va întreba unde sunt, dar mulţumirea mă inundă, aşa cum stau, înfăşurată în halatul lui de mătase, ascultând greierii şi uitându-mă la câmpurile înstelate, lăsate în urmă de oamenii care nu-şi mai permit să le cultive.

Şi voi spune asta: Trebuie să încetez să mai citesc ştirile. Presa – toată presa – e obsedată de întreaga poveste. Fosta actriţă care avea totul.

Bani!

Frumuseţe!

Un nou-născut superb!

Patricia Faith şi-a pus chiar în minte să profite de acea dată din calendar – *coincidenţa* faptului că un copil a dispărut pe 4 iulie, mama lui scăpând de povara

maternității în Ziua Independenței. Data a căpătat conotații simbolice, la fel ca numele. Midas. Regele grec care transforma în aur tot ce atingea și care, cel puțin după spusele lui Aristotel, a murit de foame din cauza „rugăciunii lui stupide". (În alte versiuni ale mitului, firește, regele a fost salvat de la o moarte sigură în ultimul moment.)

Dar la ce m-aș fi putut aștepta? Sigur că sunt obsedați. Cariere întregi au fost clădite pe povești ca asta. Pe Joshua îl deranjează că citesc știrile, dar mi-e foarte greu să mă detașez. Trebuie să știu ce vorbesc oamenii. Încotro arată cu degetul. Mai ales acum, că Mogaro a fost găsit. Lumea se înghesuie care mai de care să facă diverse comentarii pe forumuri, ca o gloată febrilă. *Un tip prins cu 25 000 de dolari bani gheață? Cineva tocmai și-a rezervat un loc pe scaunul electric.*

Copiii sunt răpiți mereu în Africa și în orașele mici din America, dar nimănui nu pare să-i pese de asta. Poveștile lor nu ajung pe prima pagină a publicației New York Times.

De ce ziarul ăsta nu scrie nimic despre relatările martorilor oculari cu privire la un bărbat caucazian de vârstă mijlocie zărit în seara de 4 iulie pe o bancă din fața locuinței sale? Informația apare pe toate blogurile specializate și e confirmată de cel puțin două surse anonime din cadrul NYPD. Tipul e cunoscut pentru infracțiuni sexuale, fiind liberat condiționat după ce a molestat un băiețel.

Recunosc. Ultima informație m-a făcut să zâmbesc. Eu însămi am lansat-o. De ce? Fiindcă cineva trebuie să plătească pentru ceea ce s-a întâmplat, și o să am al naibii de mare grijă să nu fiu eu aceea.

Oricum, ar fi cazul să-mi las mintea să se relaxeze, să mă bucur că mă simt atât de liniștită. Sau de cât de liniștită m-aș simți dacă n-aș fi atât de încordată, dacă nu mi-aș imagina în fiecare clipă că-mi aud copilașul plângând.

10

ZIUA A CINCEA

CĂTRE: Mamele din Mai
DE LA: Prietenele din The Village
DATA: 9 iulie
SUBIECTUL: Sfatul zilei
SUGARUL TĂU: ZIUA 56

La mulți ani, bebe! Micuțul tău împlinește azi opt săptămâni. Ai reușit! (Nici nu-ți mai amintești cum era înainte să fii mamă, nu-i așa?) E timpul să celebrezi aceste ultime săptămâni de îngrijiri, alăptări, alintări și dovezi de iubire pentru micuța ta minune. Și, hai, mănâncă felia aceea de tort! Ți-ai câștigat dreptul.

Au găsit un băiețel în New Jersey. Întregul departament de poliție dintr-un orășel de coastă a fost convocat, însă un membru din echipa de voluntari a fost cel care l-a descoperit. Era la peste un kilometru și jumătate distanță pe plajă; mergea prin stufăriș căutând scoici, la două ore după ce se depărtase de părinți, în cele câteva secunde în care mama lui a despachetat sendvișurile.

O fată din Maine a fost văzută pentru ultima dată când a coborât din autobuzul școlii în apropiere de casa ei. Poliția a căutat-o toată noaptea și a instituit un post de comandă pe Route 8; a fost adus și un câine

salvator. A doua zi dimineață, fata a fost găsită în viață, în locuința unchiului ei.

Tot timpul se întâmplă așa: câte un copil dispare, dar e găsit la scurt timp, teafăr și nevătămat. Dar, așa cum remarcă Francie încă o dată, în vreme ce parcurge articolele de pe site-ul Centrului pentru Copiii Dispăruți, toți copiii aceia au fost găsiți în răstimp de douăzeci și patru de ore.

Cinci zile.

Cinci zile încheiate, iar poliția tot nu spune *nimic*. Nici dacă au dat de urma lui Midas, nici dacă e sau nu în siguranță. N-au divulgat nici măcar vreo informație care să-l pună în legătură pe Bodhi Mogaro – încă reținut pentru acuzația de încălcare a proprietății – cu răpirea.

Francie ia biberonul din vasul cu apă fierbinte de pe aragaz și se așază cu Will pe balansoar, la câțiva centimetri de ventilatorul din fereastră. Ferindu-l de soarele care pătrunde prin perdele, îl culcă în îndoitura brațului și-i duce biberonul la gură, sperând (trebuie să recunoască asta) că va refuza laptele praf, că nu va accepta altceva decât laptele ei, că va plânge dezgustat de mirosul acela chimic. Îi atinge buzele cu tetina portocalie a biberonului, iar el deschide gura; lichidul cenușiu i se scurge pe buza de jos, și el suge cu înghițituri rapide, aproape disperate.

Francie ignoră fiorul de dezamăgire și întinde mâna după telecomandă. Pe CNN e intervievat Oliver Hood, un avocat specializat pe drepturi civile, care a căpătat notorietate susținând eliberarea celor șase prizonieri de la Guantanamo. Ieri a anunțat că a preluat *pro bono* cazul lui Bodhi Mogaro.

– Din câte înțeleg eu, spune moderatorul – un bărbat de vârstă mijlocie, cu ochelari cu ramă neagră și

o cămașă în carouri mari –, Mogaro este reținut în prezent sub acuzația de încălcare a proprietății. Dar principala problemă este aceea de a-i elucida rolul în răpirea lui Bebe Midas. Oliver Hood, ce-mi poți spune în acest sens?

Hood e un tip mărunțel, cu ochi mari și rotunzi.

– Păi, ți-aș putea spune o mulțime de lucruri, dar ceea ce vreau să precizez în primul rând este faptul că clientul meu e nevinovat. Nu știa că încalcă o proprietate și în mod cert nu a avut de-a face cu dispariția lui Bebe Midas. Cazul este unul clasic de prejudecată rasistă. Ce dovezi există împotriva lui? Că a fost văzut în preajma locuinței lui Winnie Ross și că este originar din Orientul Mijlociu. Atât și nimic mai mult.

– Ei, dacă vorbești...

– Iar lucrurile sunt chiar mai grave. Am discutat cu doi polițiști care susțin că omul identificat de un martor ocular ca fiind Bodhi Mogaro, în seara de 4 iulie, cel despre care se spune că se afla lângă clădirea doamnei Ross la ora presupusă a răpirii, strigând într-un telefon și purtându-se ciudat – Oliver Hood se întrerupe o clipă, pentru efect dramatic –, *nu* era Bodhi Mogaro.

– Ce vrei să spui?

Hood ridică spre cameră o fotografie a unui bărbat în halat medical alb.

– Acesta este doctorul Raj Chopra, șeful secției de chirurgie de la spitalul Brooklyn Methodist. În seara sa liberă, se grăbea spre spital ca să dea o mână de ajutor victimelor unui accident de autobuz în care fuseseră răniți doi copii mici și mama lor.

Francie închide ochii, lăsând informația să se așeze în mintea ei. Adică Bodhi Mogaro nu fusese acolo în

seara aceea? Dacă așa stau lucrurile, e posibil ca poliția să nu aibă nici o pistă credibilă.

– Ei bine, replică moderatorul, unii ar putea susține că nu trebuie să dăm crezare fără discernământ tuturor spuselor unui *ofițer de poliție*. Mai ales ținând cont de haosul pe care l-au creat în acest caz. Iar declarația dumneavoastră nu elucidează motivele pentru care Mogaro avea în mașină suma aceea de bani lichizi.

– Am purtat lungi discuții cu Bodhi, cu soția și cu părinții lui. El se afla în Brooklyn ca să strângă bani de la prietenii și rudele din zonă, pentru a acoperi cheltuielile cu înmormântarea unei mătuși care decedase acasă, în Yemen. Așa procedează ei, în cultura musulmană.

Moderatorul schițează o grimasă.

– Și totodată beau bere și fumează țigări, așa cum se pare că făcea Bodhi Mogaro în seara de 3 iulie, când stătea pe o bancă și privea locuința lui Winnie? Și *asta* fac ei în cultura musulmană?

Oliver Hood râde.

– Uite ce e. Doamna și domnul Mogaro au un copil mic, adaugă el luând o altă fotografie de pe pupitrul la care stă și ridicând-o în fața camerelor.

Francie icnește, surprinsă. E fotografia pe care a văzut-o acasă la Colette, cea în care Mogaro zâmbește larg, cu ochelarii de soare în creștetul capului și cu un bebeluș în brațe.

– Acesta este așa-zisul răpitor, cu fiul lui în vârstă de șase săptămâni. Dacă a băut și a fumat într-o seară? Da, dar să fim serioși! E un proaspăt tătic. Dați-i pace omului!

– Și avionul în care n-a mai urcat?

– A pierdut zborul. Nu s-a trezit la timp dimineața. A fost o greșeală nevinovată. Nu și-a permis să-și

cumpere un alt bilet de avion, aşa că a închiriat o maşină ca să se întoarcă acasă.

Moderatorul îşi priveşte invitatul cu ochi îngustaţi.

– A fost ridicat de poliţie la trei zile după ce a pierdut avionul. Nu cred că e nevoie de trei zile ca să ajungi cu maşina din Brooklyn în Detroit. Chiar şi bunica de optzeci şi patru de ani a soţiei mele poate să facă drumul acela într-o zi.

– S-a oprit să-şi vadă un unchi în New Jersey. Şi pe urmă a rătăcit drumul. N-a ştiut că a intrat pe proprietatea armatei. Ascultă-mă pe mine, Chris, omul ăsta e nevinovat. Şi ceea ce i se întâmplă e tragic. Poliţia ar face bine să aducă nişte dovezi solide şi să-l acuze sau să-i dea drumul.

– Bun, trebuie să recunosc că argumentaţia ta este interesantă. Va fi fascinant să urmărim derularea evenimentelor. Îţi mulţumesc, Oliver Hood. Iar acum, în dialog cu mine prin satelit din Santa Monica, următorul meu invitat, scriitoarea Antonia Framingham...

Francie se apleacă în faţă. Îi place de femeia asta. A făcut o avere de pe urma unei serii de cărţi poliţiste pentru tineri – ea le citise pe nerăsuflate pe toate –, iar cu o zi în urmă a anunţat că donează 150 000 de dolari către NYPD, pentru a-i folosi în investigarea cazului. Fiica ei fusese răpită cu cincisprezece ani în urmă, iar poliţia nu reuşise să găsească nici măcar o singură pistă plauzibilă.

– Antonia, de ce ai decis să donezi aceşti bani? întreabă moderatorul.

– Fiindcă ştiu că nu există lucru mai cumplit decât acela ca o mamă să-şi piardă copilul.

Francie îşi coboară privirea spre Will, spre ochii lui scânteietori ridicaţi spre ai ei în timp ce suge din biberon.

– Orice mamă care a pierdut un copil ştie..., continuă Antonia, însă Francie opreşte volumul televizorului şi pune telecomanda pe masă.

Frânele unui autobuz scârţâie în stradă, iar mirosul de motorină pluteşte până în cameră, aşternându-i-se pe buze. Nu vrea să se gândească la pierderea suferită de Antonia Framingham. Sau la cea a lui Winnie. De fapt, nu vrea să se mai gândească deloc, aşa cum s-a tot gândit în aceste trei zile, fără încetare – la pierderea celor trei copii ai ei.

Prima, o fetiţă. Vede totul cu claritate în minte, atunci când e singură. Încăperea cu faianţă albă, mirosul de antiseptic, chipurile speriate ale celorlalte fete care aşteptau pe scaunele din plastic tare, în zona de recepţie. Ele, cel puţin, erau acolo cu cineva – cu băieţi la fel de îngroziţi ca ele; cu vreo prietenă care şedea neliniştită lângă ele, mestecând jumătatea de gumă pe care o împărţiseră pe din două. Una dintre fete era însoţită chiar de mama ei, care purta la urechi nişte toarte largi şi se ţinea de mâna fetei, spunându-i asistentei că indiferent de reguli, ea tot avea să meargă cu fiica ei în cabinet. Mama lui Francie aştepta în maşină, dând ture prin parcarea de la Big Lots, magazinul de lângă clinică, temându-se să nu fie văzută de careva de la biserică.

– Înţelegi care sunt riscurile pentru organismul tău? o întrebase o asistentă când Francie fusese condusă în sfârşit într-un cabinet steril şi rece, unde primise un halat albastru de unică folosinţă.

– Da.

– Şi ai permisiunea tatălui?

– Nu ştiu unde-i tata. Ne-a părăsit când eram mică.

– Nu tatăl *tău*. Tatăl copilului.

– Oh! exclamase Francie, cuprinsă de panică. Am nevoie de permisiunea lui?

Asistenta ridicase ochii spre ea.

– Legea n-o impune. Dar aşa ar fi moral. Îmi poţi spune numele lui? o întrebase apoi, când Francie rămăsese cu privirea în podea.

– Numele lui?

Cu pixul pregătit deasupra formularului, asistenta oftase enervată.

– Da, numele lui. Bănuiesc că-l ştii.

Sigur că-i ştia numele. James Christopher Colburn. Douăzeci şi doi de ani. Absolvent al universităţii St. James, voluntar în cadrul organizaţiei Catholic Volunteers, profesor de ştiinţe la liceul Our Lady of Perpetual Help. Francie rămăsese după ora de laborator şi-i vorbise despre greţurile de dimineaţă şi despre testul de sarcină pozitiv. El îşi strânsese lucrurile şi-i spusese că trebuie să plece şi că o s-o sune el mai pe seară. A doua zi, în locul lui apăruse profesorul de sport. Pe el nu-l mai văzuse niciodată de atunci.

– Nu. Nu-i ştiu numele.

Asistenta clătinase din cap, şi buclele ei blonde, ţepene, se legănaseră deasupra umerilor; apoi rostise câteva cuvinte neinteligibile şi notase ceva pe formular.

– Semnează aici, că eşti de acord cu procedura. Tre'be să ne asigurăm că n-o să regreţi.

Mâna îi tremurase când îşi scrisese numele. Ar fi vrut să-i spună femeii că *nu* fusese de acord cu procedura. Că şi-ar fi dorit să păstreze copilul. Încă ar mai fi putut s-o facă, se gândise. Abia în vară ar fi născut, după ce ar fi terminat liceul, când ar fi putut să-şi găsească de lucru ca să se întreţină.

Dar mama ei îi interzisese. „Nu, Mary Frances. Nu accept. În viaţa mea nu e loc pentru aşa ceva", spusese

Marilyn în timp ce frământa un boț de aluat. „Mi-e și așa destul de greu să cresc două fete de una singură. Nu mai am nevoie și de un copil mic căruia să-i dau să mănânce."

– Te simți bine? o întrebase mama ei când, la o oră după chiuretaj, Francie se așezase pe scaunul din față al mașinii.

– Foarte. A durat puțin.

Nu mai deschiseseră subiectul niciodată după aceea.

La ceilalți doi copii pe care i-a pierdut, cele două avorturi, durerea fusese la fel de sfâșietoare. Primul, la numai patru luni după căsătorie, se dusese atât de rapid, încât parcă nici nu se întâmplase aievea. Asta, cel puțin, îi spusese ginecologul ei din Knoxville. „E foarte mic, doar un mănunchi de celule. Nu-ți face griji. Continuă să încerci."

Ce anume nu se întâmplase aievea? ar fi vrut ea să întrebe în vreme ce Lowell o ținea de mână în cabinetul doctorului, iar gelul albăstrui pentru ecografie i se usca pe abdomen. Numele la care se gândise? Viața pe care și-o imaginase?

Cel de-al doilea, doi ani mai târziu, după șaptesprezece luni chinuitoare în care încercaseră în zadar să rămână însărcinată și după o inseminare in vitro la sfatul medicului ei, fusese rezultatul unei anomalii embrionare. „E ceva ce nu ne putem explica", spusese doctorul de data asta. „Rareori se întâmplă ca o femeie la nici treizeci de ani să aibă probleme de fertilitate. Dar mai încercați o dată. Poate a doua oară va fi cu succes."

Ea își putea explica. Exact cu privire la asta o avertizase asistenta de la clinică atunci, că e posibil ca la un moment dat să regrete decizia aceea. Că aveau să existe consecințe. În zilele premergătoare chiuretajului, Francie stătuse întinsă în pat, convinsă că bebelușul

era fetiță, imaginându-și cum ar arăta și dorindu-și să fi fost suficient de puternică pentru a-i ține piept mamei sale și pentru a face tot ce putea pentru copilul ei. Pentru a-l crește așa cum voia *ea*. Însă nu făcuse nimic. Nu avusese nici o putere.

Acum își șterge lacrimile din colțul ochilor și, când se uită din nou, la televizor e chipul lui Midas – o fotografie cu el culcat cu fața în sus, cu pumnișorii lângă obraji, privind în cameră. Întinde mâna după telecomandă și mărește sonorul. Antonia Framingham ține o batistă la nas.

– Nu pot să nu mă gândesc la Midas, așa cum stăteam în pat și mă gândeam la fiica mea, după ce a dispărut. Parcă îl văd aievea, suspină ea. E singur undeva, fără mama lui, și îl doare inimioara, întrebându-se unde e ea. Întrebându-se când vine să-l ia.

Francie închide televizorul și azvârle telecomanda pe canapea. I-a ajuns pe ziua de azi. Se duce în bucătărie și pune biberonul în chiuvetă. Will e liniștit și somnoros după laptele praf, iar ea îl așază încet în cărucior, coboară cele patru etaje până în hol și iese cu el în dogoarea zilei, pornind apoi spre parc, șase străzi mai departe. Se oprește să-și ia o Diet Coke – prima înghițitură de cafeină de mai bine de o săptămână încoace. Când se așază pe bancă, pe banca *ei*, în fața clădirii lui Winnie, tricoul i s-a lipit deja de spate. Trage căruciorul la umbră și scoate camera video din geanta cu scutece, suflând praful de pe obiectiv, după care se ridică în picioare pe bancă pentru a vedea peste zidul de piatră, în parc, acolo unde Mamele din Mai se vor întâlni peste o jumătate de oră.

E nerăbdătoare să se vadă iar cu toată lumea. A trecut mai mult de o săptămână de când grupul s-a reunit ultima dată sub copacul lor, iar ea le-a dus lipsa.

Emoția dinaintea întâlnirilor. Locul ei în cerc printre celelalte mame, făcând schimb de sfaturi, înconjurate de copii. Coboară de pe bancă și îndreaptă camera spre partea cealaltă a străzii, de la cei câțiva ziariști care stau în fața locuinței lui Winnie la mașina postului de știri parcată alături și apoi spre o fereastră, câteva clădiri mai departe, în interiorul cărora zărește o serie de portrete de familie în alb și negru atârnate pe perete deasupra unei canapele și câteva ghivece cu palmieri în colț. Acționează zoomul camerei până când poate să citească titlurile cărților aranjate ordonat pe un raft.

Un câine începe să latre, iar ea întoarce camera spre trotuar, către bărbatul cu ochelari cu lentile groase. Are spre cincizeci de ani și nu l-a mai văzut până acum; merge încolo și-ncoace prin fața clădirii lui Winnie, cu un câine mic, maroniu, în lesă. Se uită tot timpul atent spre ferestre, de parcă ar încerca să distingă ceva înăuntru.

Fără să vrea, Francie se întreabă dacă o fi el, Theodore Odgard. Obsedatul sexual cu cazier, care locuiește pe undeva prin apropiere. I-a găsit numele seara trecută în timp ce-i dădea lui Will să sugă, parcurgând pe telefon lista persoanelor cunoscute pentru abuzuri sexuale. Poate că e *același* individ despre care a citit ea pe un blog specializat – cel care fusese văzut stând pe banca de vizavi de locuința lui Winnie în seara de 4 iulie.

Îl urmărește prin obiectivul camerei în timp ce el pășește, cu câinele în urma lui. În momentul în care trece prin fața clădirii lui Winnie, ușa se deschide. Francie simte cum inima îi bate mai repede: Winnie e acasă!

Focalizează ușa și constată dezamăgită că nu e ea, ci un bărbat. Omul închide ușa în urma lui și coboară

treptele. E mai în vârstă, spre șaptezeci de ani probabil, și poartă o cămașă de golf de un galben-pal, pe al cărei buzunar e brodat numele HECTOR. Când ajunge pe trotuar, cățelul se repede spre el și izbucnește într-o rafală de lătrături. Hector se apleacă să-l mângâie și-l salută pe bărbatul de la capătul lesei, apoi pe cei trei ziariști așezați pe bordură, nu departe. După aceea începe să se plimbe de colo colo în fața ușii lui Winnie, cu mâinile la spate, oprindu-se să cerceteze tufișul înflorit de la marginea aleii și smulgând câteva petale uscate. Francie continuă să stea nemișcată, privind scena. S-au scris foarte puține despre tatăl lui Winnie, iar ea se întreabă dacă bărbatul acela o fi el. Nu, decide ea apoi; după felul în care se mișcă de colo colo, trebuie să fie vreun paznic. Un polițist ieșit la pensie, poate, pe care l-a angajat Winnie ca să-i apere casa, să se asigure că nu încearcă nimeni să intre, că nici un ziarist nu sună la ușă, făcându-le semn să-și vadă de drum persoanelor bine intenționate care vin să lase un buchet de trandafiri care se ofilesc imediat în căldura soarelui sau să adauge încă o girafă Sophie la șirul lung de girafe așezate una lângă alta pe trotuar, de la un capăt la altul al străzii.

Până la urmă, a sunat-o pe Winnie. De trei ori. N-a răspuns nimeni, așa că a lăsat de fiecare dată câte un mesaj, spunându-i că se gândește la ea, oferindu-se să-i cumpere cele necesare și să-i prepare ceva de mâncare pentru câteva zile, ceva ce poate să păstreze în congelator. Ar vrea de asemenea să-i spună cât de mult i-a plăcut *Bluebird*. A găsit setul de DVD-uri pe eBay, toate cele trei sezoane la numai șaizeci de dolari – o sumă pe care se roagă ca Lowell să n-o remarce pe extrasul de cont de luna viitoare. Îi place grozav

serialul. Winnie e atât de amuzantă, atât de firească, o dansatoare excepțională.

Francie e încă necăjită din cauza felului în care reacționase Lowell dimineață, când îi spusese că a sunat la Winnie.

– Nu cred că a fost un lucru înțelept, France.

– De ce nu?

– Probabil că acum vrea să fie lăsată în pace. Și în plus...

– În plus ce?

– Păi, niciodată nu poți să știi.

– Asta ce vrea să însemne? Ce nu poți să știi niciodată?

El oftase, dând impresia că nu vrea să mai spună nimic, însă ea insistase.

– Ea unde era când Midas a fost răpit? Și cum de nu sunt semne de pătrundere prin efracție? Nu vreau să spun altceva decât că nu cred că e o idee bună să te apropii prea mult de ea. Și în mod cert n-aș vrea ca Will să stea vreun moment în preajma ei.

Francie se înfuriase.

– Nu-mi plac deloc insinuările tale.

Acum, îl vede pe Hector dispărând pe după colțul clădirii și vrea să uite discuția aceea cu Lowell. Aude telefonul vibrând în geanta cu scutece și își atârnă camera video de gât. E un SMS de la Lowell. Ca să-și ceară scuze, bănuiește ea.

Veşti rele. N-am primit lucrarea de renovare. I-au ales pe ceilalți.

Pune telefonul la loc în geantă, cuprinsă de îngrijorare. Contractul acela era singura lor speranță la un venit. Chiria trebuie plătită în trei săptămâni. Will se foiește în cărucior, iar ea închide camera în husa ei și pornește spre intrarea în parc, sperând că Will

va adormi la loc. Gânduri negre îi roiesc în minte și încearcă să și le alunge.

Îl iubește pe Lowell. E un soț bun, un om de treabă.

Și totuși... De ce nu și-a ales și ea un bărbat ca aceia pe care-i au multe dintre Mamele din Mai? Un bărbat cum e Charlie, care a putut să cumpere un asemenea apartament elegant lângă parc și care postează mereu pe Facebook poze cu Colette și Poppy, însoțite de mesaje drăguțe despre cât de frumoase sunt amândouă și ce norocos e el. Sau cum e soțul lui Scarlett, un profesor cu normă întreagă, care își permite o casă mare în suburbii și are suficienți bani pentru ca ea să stea acasă fără să-și facă griji. Odată, Scarlett a spus chiar că soțul ei se grăbește să ajungă acasă înainte de ora șase în fiecare seară, ca să mănânce împreună cu ea și s-o ajute la băița copilului și la culcare. Un bărbat cu totul altfel decât Lowell, care muncește tot timpul; care niciodată, nici măcar o singură dată, nu i-a făcut baie lui Will; care are probleme la serviciu și care a început să-i spună tot mai des că trebuie să găsească și ea o modalitate de a aduce bani în casă. A lui fusese ideea ca ea să organizeze întâlnirea de azi și să se ofere să-i fotografieze pe copiii Mamelor din Mai, ca să-și încropească un portofoliu și să înceapă o afacere cu portrete foto pentru copii – un lucru despre care ea menționase o dată, în treacăt, că i-ar plăcea.

Când ajunge la salcie, un sfert de oră mai târziu, cocoșată sub greutatea genții cu scutece și a camerei video, buclele din păr i s-au încrețit de umezeală. Colette e deja acolo și își întinde pledul. Poartă o rochie scurtă albastru-deschis, și părul îi e împletit într-o coadă pe spate. Francie chiar nu pricepe cum reușește, cum de pare întotdeauna atât de odihnită și de

aranjată. Ea una nu e sigură nici măcar că s-a spălat pe dinți de dimineață.

– Ai vreo veste de la Nell? o întreabă după ce așază căruciorul la umbră.

– Încă nu, răspunde Colette, deschizând cutia cu minibrioșe și oferindu-i una. Ar fi trebuit să mă sune ea în pauza de prânz. Sper că prima ei zi de lucru decurge bine.

Token se apropie și el. Își scoate ochelarii de soare și, sub ei, ochii îi sunt roșii.

– Ai pățit ceva? îl întreabă Colette.

– Nu, replică el, întorcând privirea. Mi s-a acutizat alergia pe căldura asta. E cumplit.

Încep să vină și alte persoane, dar Francie nu recunoaște pe nimeni. Femei pe care nu le-a mai văzut niciodată până acum, care nu s-au sinchisit să vină la întâlniri atunci când nu se punea problema fotografiilor gratuite, se apropie precaute de salcie, întrebând dacă aici se întâlnesc Mamele din Mai. Pe de altă parte, nu se zărește nici una dintre fetele pe care spera ea să le vadă – Yuko, Scarlett, Gemma. Se străduiește să-și tempereze dezamăgirea în vreme ce aranjează recuzita pe care a adus-o pentru ședința foto, invitându-i în cele din urmă pe cei din jur să se apropie. N-a mai fotografiat până acum copii mici și se concentrează pe ceea ce are de făcut, dornică să-și distragă atenția de la grijile financiare, de la Lowell și de la imaginea pe care a descris-o Antonia Framingham: Midas singur, speriat, jinduind după mama lui.

– Bun, știu că pare morbid, dar putem vorbi despre Midas? întreabă cineva de pe unul dintre pledurile din spatele ei.

– Am fost la pediatru în dimineața asta, spune altcineva. Am așteptat *nouăzeci* de minute ca să intru în

cabinet şi mi s-a descărcat telefonul. Vi se pare ceva ieşit din comun?

Francie încearcă să nu le dea atenţie, concentrându-se pe lumini şi pe umbre, străduindu-se să-l facă pe ţâncul smiorcăit şi încăpăţânat din faţa ei să stea frumos.

– Azi-dimineaţă au dat un interviu cu doctorul ăla de la spitalul Methodist – cel pe care l-au confundat cu Bodhi Mogaro pe 4 iulie. A absolvit şef de promoţie la Harvard. Nu se „comporta bizar". Şi răcnea în telefon instrucţiuni către o echipă medicală de urgenţă. Cât despre tânăra mamă în stare critică... a murit noaptea trecută.

– Oh, ce trist!

– Chestia asta cu Bodhi Mogaro e la fel de îngrijorătoare, spune altcineva. Soţia lui a dat un interviu. A lăsat de înţeles că abia au venit din Yemen, dar de fapt sunt cetăţeni americani. Ea e din Connecticut.

– Mama nu crede o vorbă din ce zice soţia lui, intervine cineva şi izbucneşte în râs. Mă rog, mama nu ascultă decât ştirile de la *Ora lui Faith*, aşa că nu ştiu dacă trebuie să mă încred în ce spune.

– Mie tot nu-mi vine să cred, comentează altcineva, cu un oftat prelung. Că i s-a întâmplat aşa ceva uneia dintre *noi*.

Ace de pin uscate o înţeapă pe Francie când se aşază în genunchi pe jos, ţinându-şi respiraţia din cauza duhorii care vine de la un coş de gunoi din apropiere, plin-ochi cu pahare de cafea şi pungi de plastic aruncate, deasupra cărora roiesc muştele. Se apleacă spre copil, dorindu-şi să stea nemişcat, aşa cum crezuse ea că vor sta toţi, aşa cum stau bebeluşii pentru femeia aceea, cum o fi chemând-o, care îi fotografiază,

adormiți pe petalele unei flori uriașe, cu câte o foaie de varză pe cap drept beretă.

– Poți să-l muți puțin, te rog? E în umbră.

– Nu pot să-mi scot gândul ăsta din minte – ideea că primesc un telefon și aud că mi-a dispărut copilul. Seara trecută ar fi trebuit să ies prima dată cu soțul meu în oraș, dar n-am putut. N-am putut s-o las cu o bonă. Am citit undeva că bona aia, Alma, face parte dintr-o bandă de traficanți de copii.

Francie citise ieri același lucru și îi trimisese imediat un SMS lui Nell.

Alma? Face parte dintr-o bandă de traficanți de copii? E adevărat?

Un singur cuvânt primise drept răspuns: *Da.*

Îi telefonase imediat.

– Nell, dar e îngrozitor! Cum ai...?

– Scria negru pe alb în CV-ul ei. „Bonă timp de trei ani. Mamă a doi copii. Membru într-o bandă de traficanți de copii"! exclamă Nell, după care scoate un sunet de enervare și continuă: Ce altceva puteam să fac decât s-o angajez? Trebuia să mă întorc la serviciu, și ai idee câte bone sunt în Brooklyn în ziua de azi? Foarte puține.

Pe Francie o irită faptul că interlocutoarea ei poate glumi cu așa ceva.

– Nimic din toată chestia asta nu e amuzant, Nell.

– Știu, Francie. Dar felul în care o implică pe Alma în toată mizeria creată, și frica pe care le-o inspiră tuturor femeilor care au angajat o bonă... E enervant. Alma n-ar face niciodată rău nimănui. Așa că *trebuie* să fac haz de toată grozăvia. Altfel, m-aș duce și aș ucide pe cineva.

– Bravo, amice! îi spune Francie băieţelului întins pe pătură în faţa ei. Aşa! Stai în poziţia asta încă un minut.

– Aţi văzut *Us Weekly* de ieri? întreabă cineva, dar Francie stă cu spatele la ele şi nu ştie cine a vorbit; nu le distinge bine glasurile. Într-un articol, scria că Patricia Faith i-a oferit lui Winnie două milioane de dolari pentru un interviu.

Aude din nou piuitul unui alt SMS şi aruncă o privire la telefonul pe care l-a lăsat pe jos, lângă husa camerei. E tot de la Lowell.

Insistă pe ideea asta de afacere. Încearcă să programezi ceva chiar azi.

– Ei, eu am auzit că o companie s-a oferit s-o plătească pentru un clip video cu gimnastică pentru proaspetele mămici. Dezgustător!

Francie îşi aude telefonul piuind din nou, dar de data asta îl ignoră – nu poate să discute acum cu Lowell.

Se întoarce spre celelalte din grup; o doare capul din cauza soarelui şi a căldurii.

– Cine urmează? întreabă şi o vede pe Colette uitându-se la telefon, încruntată.

O clipă mai târziu, Colette ridică ochii spre ea, cu o privire îngrijorată, şi-i şopteşte:

– Uită-te la telefon.

Francie lasă imediat camera pe pled. E un mesaj de la Nell.

Uită-te la emisiunea Patriciei Faith. Acum.

Nell stă cu braţele ridicate deasupra capului, lăsând la vedere pielea încreţită a abdomenului care se revarsă peste elasticul lat al blugilor de gravidă. Într-o mână are ceva de băut, iar cu cealaltă strânge încheietura lui Winnie. Nell îşi aminteşte de momentul în care

a fost făcută fotografia. Era seara devreme. Se plângeau că în State nu beneficiază de concediu de maternitate plătit. Ea stătea în picioare, cântând versurile din „Rebel Yell", și o trăgea pe Winnie de mână să se ridice. Apoi dansaseră. Ceilalți cântaseră alături de ea. Toată lumea râsese.

Cine să fi făcut una ca asta? Care dintre ele să-i fi dat fotografia Patriciei Faith, a cărei figură îngâmfată a luat acum locul lui Nell pe ecranul televizorului? E îmbrăcată cu o rochie neagră, elegantă, fără mâneci, și pare să fi avut răgazul necesar să-și împrospăteze machiajul. Se uită în obiectivul camerei cu o privire atât de intensă, încât Nell are impresia că poate s-o vadă pe ea aici, stând singură la o masă în cafeneaua companiei Simon French, cu palmele umede și cu amăreala fierii urcându-i în gât.

– Deci, ca să recapitulăm, spune ea pe ecran, sprijinindu-și bărbia pe degetele împletite ale mâinilor, în această dimineață ne-a fost trimisă tulburătoarea fotografie pe care tocmai v-am arătat-o, care o surprinde pe Gwendolyn Ross în seara – poate chiar în clipa – în care bebelușul ei în vârstă de șapte săptămâni a fost răpit din pătuțul lui.

Camera focalizează iar fotografia și chipul lui Winnie. Ea privește drept în obiectiv, cu ochii pe jumătate închiși, cu o privire goală și o expresie năucă pe față.

– Priviți aici. E beată, declară Patricia Faith. Și cu regret trebuie să pun această întrebare. Ce sugerează o asemenea fotografie? Schimbă oare, sau ar trebui să schimbe situația în vreun fel? Știu că până acum ne-am concentrat asupra altor lucruri. Incompetența primarului și bâjbâielile teribile ale organelor de anchetă. Bodhi. Întrebări cu privire la bonă. Dar ce să zic... E o proaspătă mămică, la numai câteva săptămâni după

naştere, şi îşi lasă copilul acasă ca să se poarte *aşa? Asta* să fie oare imaginea emblematică a maternităţii moderne?

Camera se mută asupra unuia dintre invitaţii Patriciei Faith, un bărbat mai vârstnic, cu ochi negri care nu clipesc şi cu un barbişon cărunt.

– Mă bucur să-i am alături de mine pe Malcolm Jeders, liderul Bisericii din Calgary şi membru în consiliul asociaţiei Family America, şi pe Elliott Falk de la *New York Post*. Vă mulţumesc, domnilor, pentru prezenţa dumneavoastră aici. Malcolm, aş vrea să începem cu tine. Cum vezi tu această situaţie?

– Patricia, un copil a dispărut. E tragic. Dar dacă vrei să-ţi spun părerea mea, acum se văd consecinţele acelei concepţii că femeile trebuie să „le aibă pe toate". Ce-a ajuns să însemne asta, mai exact? Că la câteva săptămâni după ce au născut, ies în baruri, se îmbată, se poartă ca nişte adolescente într-o gaşcă la colegiu?

– Jolly Llama, precizează Patricia. Sau mai degrabă Jolly *Mama*, zâmbeşte ea tendenţios în cameră, ridicând înadins o sprânceană deasupra ramei de un portocaliu-aprins a ochelarilor. Sunt de acord cu tine. Nimeni nu vrea să spună că femeia trebuie să stea acasă şi să toace zarzavaturi toată ziua. Dar dacă eu aş avea un copil – un *nou-născut*, nici mai mult, nici mai puţin –, l-aş lăsa acasă ca să mă duc într-un bar? Nu, domnule. Când mama a născut primul copil, unica ei prioritate a fost copilul acela, şi aşa au stat lucrurile până când mezinul a început grădiniţa. În nici un caz n-ar fi...

Patru tinere care ţin în mâini boluri din plastic pline ochi cu salată se aşează zgomotoase la masa de lângă Nell, glasurile lor acoperind sonorul televizorului. Nell îşi ia tava şi se mută într-un separeu din colţ, aflat sub

un televizor cu ecran mai mare, pe care dialogul este şi titrat. Patricia se întoarce spre cel de-al doilea invitat.

– Elliott Falk, mă bucur să te întâlnesc din nou. Femeile aflate în această fotografie alături de Winnie Ross – să le spunem, pentru comoditate, Mamele Vesele[1]. Ce ştim noi despre ele şi despre rolul lor în seara aceea?

– Ei bine, Patricia, deocamdată numele acestor femei nu au fost făcute publice. Dar aşa cum ştim, Winnie ieşise împreună cu membrele din grupul de mame din care făcea parte – un fenomen cultural destul de recent. Dă-mi voie să vă explic. Istoric vorbind, femeile s-au bazat întotdeauna pe alte femei care să le ajute după ce nasc. Firește însă, *nu se înscriau* în vreun grup. Totul se întâmpla de la sine, în mod firesc. Grupul era format din mamele, mătuşile, surorile lor. Aşa se petrec încă lucrurile în ţările în curs de dezvoltare. Dar astăzi...

– Nell?

O femeie s-a oprit lângă masa ei, cu o tavă în mână. Are părul prins la spate într-o coadă, iar ecusonul îi este întors, astfel că ea nu-i poate vedea numele. Se gândeşte intens. Au participat la aceeaşi conferinţă, au băut împreună o sticlă de vin la o cină în Los Angeles?

– Nu te-am mai văzut după ce te-ai întors din concediul de maternitate. Când ai revenit?

– Azi.

– Oh, frate! Şi cât are copilul?

– Opt săptămâni, răspunde Nell şi ridică privirea spre televizor.

Femeia face o grimasă.

---

[1] *Jolly Mothers*, în limba engleză, joc de cuvinte în care *jolly* are sensul de vesel, voios, petrecăreț

– Și cum merge?

– Grozav.

– Serios? E grozav să-ți lași nou-născutul ca să vii la muncă? Nu te cred. Puștiul meu, continuă ea așezându-se pe scaunul de vizavi de Nell, are opt luni. Și încă nu m-am vindecat de sentimentul de vinovăție.

Nell încuviințează și înghite cu greu nodul din gât. N-o să plângă, nu în cafeneaua companiei, nu în fața femeii ăsteia. Speră să limiteze episoadele de plâns la cele cincisprezece minute, de trei ori pe zi, cât va sta pe closetul din toaleta pentru persoane cu dizabilități, uitându-se la pozele cu Beatrice în timp ce se mulge.

Femeia își dă seama.

– Oh, Nell, îmi pare rău! O să fie mai ușor cu timpul, o asigură ea, agitând o sticlă cu un lichid proteic vâscos. Ar trebui să ne asigure o cameră pentru alăptare...

În acel moment îl vede Nell. Chipul fostului secretar de stat Lachlan Raine. Răspunde la întrebările reporterilor, în fața casei sale de pe malul lacului, în Vermont, și afișează o expresie mohorâtă. Nell cunoaște foarte bine privirea aceea, clătinatul lent din cap, aerul de remușcare, atent exersat.

– Trebuie să plec, spune ea și își ia tava, cu mâncarea încă neatinsă. Am o ședință peste câteva minute.

– Bine. Ar trebui să știi că există în companie un grup de proaspete mămici care se întâlnesc...

Nell se simte ametită când pune tava alături de celelalte, pe stativul metalic de lângă coșurile de gunoi. Câteva persoane s-au strâns în fața lifturilor, ținând în mână pahare cu cafea cu gheață și cutii cu mâncare la pachet. Trece pe lângă ele, spre scară, și urcă treptele câte două, până la etajul șase. Telefonul mobil îi sună în momentul în care închide ușa biroului.

Vede numărul, şi un val de uşurare o străbate. E Francie.

– Sunt aici împreună cu Colette, îi spune ea. Am fugit acasă la Colette. Stai puţin, să pun telefonul pe difuzor.

Nell se aşază pe scaunul de la birou, cu răsuflarea tăiată.

– Fotografia aia cu mine... Aţi văzut-o?

– Da.

Ea închide ochii, având fotografia în minte. Petele de transpiraţie de la subraţ. Centura de maternitate în talie. Colacii de grăsime de pe burta ei.

– Cine i-o fi trimis-o?

– O javră oportunistă! răspunde Colette. Nu cred că a fost una dintre noi. Poţi să-ţi dai seama după unghiul în care te-a surprins. Cel care a făcut-o trebuie să se fi aflat în capătul îndepărtat al terasei. Şi, sincer, Nell, nimeni n-o să-şi dea seama că eşti tu. E prea neclară. Nu ţi se distinge faţa.

– Şi atunci, de ce-i iau interviu lui Lachlan Raine?

– Cum adică?

– L-am văzut, pe CNN sau în altă parte, nu mai ştiu. Răspundea la întrebări.

– Ziceau că e nominalizat la Premiul Nobel pentru Pace. Credeai că vorbea despre fotografia ta? râde Colette. Ştiu că în opinia unor persoane imaginea unei mame care consumă alcool e o chestiune de siguranţă naţională, dar totuşi, implicarea unui fost secretar de stat mi se pare un pic cam exagerat, chiar şi pentru Patricia Faith şi amicii ei de la posturile de ştiri.

Nell îşi sprijină fruntea în palme, simţindu-se cuprinsă de uşurare. Se aude o bătaie uşoară în geamul biroului. Ian e pe culoar şi îi face semn spre ceasul de

la încheietura mâinii. Nell ridică un deget, dându-i de înțeles că vine imediat.

La telefon, Francie e în pragul lacrimilor.

– Situația e din ce în ce mai urâtă. Ce-o să creadă lumea?

– Cui îi pasă ce crede lumea? ripostează Colette. Doar n-am făcut nimic *rău*!

Telefonul fix de pe biroul lui Nell începe să sune.

– La naiba! Stați puțin, că mă sună Sebastian. Fetița s-a trezit azi cu febră, iar el a rămas acasă cu ea.

Probabil că a văzut și el emisiunea Patriciei Faith și e foarte îngrijorat.

– Slavă Domnului că ai răspuns! exclamă el, cu glas încordat. Știu că ai o ședință și mi-era teamă că nu te prind.

– Știu. Acum trebuie să mă duc. Ai văzut?

– Ce să văd?

– Fotografia. La Patricia Faith.

– Nu, dar...

– Nu de asta m-ai sunat?

– Nu, draga mea. Ascultă, continuă el coborând vocea, de parcă cineva ar fi tras cu urechea. A venit poliția și vrea să vorbească cu tine. Cred că trebuie să vii acasă.

În camera de zi a lui Nell, Mark Hoyt studiază cărțile din bibliotecă. S-a tuns de la ultima lui vizită, în urmă cu patru zile.

– Doamnă Mackey, spune el și se întoarce când ea intră și închide ușa, lăsându-și geanta pe podea, lângă canapea.

Nu poate desluși nimic în expresia de pe chipul lui. În taxiul pe care l-a luat în drum spre casă, după ce-i spusese lui Ian că lui Beatrice îi crescuse febra și că

trebuie să plece imediat, Nell încercase să se convingă singură că totul e în regulă, repetându-și întruna că nu făcuse nimic rău. Sau cel puțin nimic ilegal. Și totuși, nu poate ignora sentimentul crescând de teamă pe care îl simte. Oare știe Mark Hoyt ceva despre seara aceea? O fi descoperit ce s-a întâmplat în momentele despre care ea nu-și amintește?

Zgomotul unor pași în hol o ia prin surprindere, iar când se întoarce îl vede pe Sebastian.

– Ah, bun, ai venit, spune el și așază pe masă o cană cu cafea. Ești bine?

Șoptise cuvintele, însă ea îi sesizase nesiguranța din glas.

– Da. Ce face Beatrice?

– Bine, i-a scăzut febra. Doarme acum.

– Luați loc, doamnă Mackey, sugerează Hoyt.

Nell întinde mâna după cafeaua pe care a adus-o Sebastian, știind că probabil o pregătise pentru detectiv, și se așază pe canapea.

– Ce vă aduce aici, domnule ofițer?

Hoyt se îndreaptă fără grabă spre fotoliul de lângă fereastră și încalecă pe unul din brațele lui. Ea își stăpânește impulsul de a-i cere să se așeze cum trebuie, fiindcă altfel o să-l strice; fotoliul e primit ca dar de nuntă de la mama ei, și știe câte ore suplimentare a fost nevoită să muncească la spital ca să i-l cumpere.

– Am doar câteva întrebări, răspunde Hoyt, suflecându-și mânecile tricoului gri. Câteva neclarități pe care sper că ne veți putea ajuta să le lămurim.

– Înțeleg.

– Mai întâi, cum vă simțiți?

– Bine.

El se ridică și se duce iar în fața bibliotecii.

– Da? Sunteți în regulă?

Ia de pe raft o fotografie înrămată, una de la nunta ei, și-i șterge praful de pe geam cu degetul mare.

- E tatăl dumneavoastră?

- Tatăl vitreg.

- Drăguță rochie.

Nell îi face semn spre raftul de jos, unde printre cărțile de artă ale lui Sebastian e îndesat un album fotografic de mari dimensiuni.

- Acolo e tot albumul. Scrie pe cotor „Ziua nunții". Dacă de asta ați venit - ca să vă uitați la fotografiile de la nunta mea.

El râde.

- Nu, nu de asta am venit.

- Păcat. A fost o nuntă extraordinară. Doar șaisprezece invitați. Soacra mea a pregătit preparate haitiene.

Hoyt pune fotografia la loc pe raft. Tăcerea lui devine apăsătoare.

- Deci, domnule detectiv, astăzi a fost prima mea zi de lucru la birou, după concediul de maternitate. Nu tocmai cel mai potrivit moment în care să-i spun șefului că trebuie să plec acasă mai devreme. În plus, fetița mea a răcit, după patru ore petrecute la creșă. Sunt cam frântă. Putem discuta despre motivele pentru care ați venit aici?

- Îmi pare rău să aud asta, răspunde el clătinând din cap, pe un ton marcat de compasiunea polițistului cumsecade. Mi-am zis că e mai bine să discutăm problemele aici decât, știți dumneavoastră, să fi venit eu la birou, unde lucrați.

- Ce probleme?

- Încă încercăm să clarificăm unele nelămuriri din seara aceea.

Sebastian intră aducând o altă cană cu cafea, dar Hoyt flutură din mână.

– Nu, mulțumesc. Am făcut exces deja, explică el, apoi se întoarce spre Nell. Va trebui să mă iertați dacă am mai discutat despre asta. Mintea mea nu mai e la fel de ageră cum era. Dar din câte am înțeles, dumneavoastră sunteți cea care a organizat întâlnirea din seara aceea, la Jolly Llama. Așa e?

– Nu chiar. Toate am...

– Și ați insistat ca Winnie Ross să vi se alăture.

– Toate voiam să vină ca și ea.

– Dar dumneavoastră le-ați trimis e-mailul tuturor. Ați scris ceva... cum suna...? „Toată lumea să vină, mai ales Winnie. Nu vom accepta un refuz." Sau ceva de genul ăsta. Am dreptate?

– Nu-mi amintesc exact.

– Nu?

Scoate un carnețel din buzunar și-l deschide.

– Da, adaugă apoi. Așa e. Poate totuși memoria mea nu e atât de jalnică pe cât credeam.

Nell încuviințează din cap.

– Eu nu pot să spun același lucru. Zilele astea, abia dacă-mi amintesc să-mi iau chiloți pe mine. Lipsă de somn suficient.

Hoyt zâmbește larg, cu un aer strengar, pe care probabil că soția lui – se gândește Nell – îl găsește irezistibil.

– Ia să vedem... Ce mai avem aici? Ah, da. Aplicația de monitor video de pe telefonul doamnei Ross. Dumneavoastră ați șters-o?

– De ce-aș fi...

– Cucu-bau parcă se numește. Îi permite mamei să urmărească de la distanță imaginile de pe monitorul video. Dumneavoastră ați șters aplicația de pe telefonul dumneaei?

Nell simte privirea lui Sebastian ațintită asupra ei. Îi fusese prea rușine și nu-i mărturisise ce făcuse.

– A fost o prostie, sincer. Făceam și noi puțin haz.

– Făceați puțin haz?

– Făceam o glumă. Winnie se uita mai tot timpul la telefon, să vadă ce face copilul. Ideea cu ieșitul în oraș a fost tocmai să ne detașăm puțin de copii. Așa că atunci când ea s-a ridicat de la masă ca să-și ia ceva de băut, iar Colette a observat că-și lăsase telefonul pe masă..., explică Nell încercând să-și controleze tremurul din voce. Sigur că acum îmi pare teribil de rău. Mă gândesc că poate lucrurile ar fi stat cu totul altfel dacă n-aș fi șters aplicația.

Sebastian îi ia mâna și își împletește degetele cu ale ei.

– Și serios acum, continuă Nell, putea să-și descarce foarte ușor aplicația din nou. Nu i-ar fi luat mai mult de un minut.

Hoyt aprobă din cap, cu un scurt râs sec.

– Chiar așa? Trebuie să recunosc că eu habar nu am cum funcționează toate șmecheriile astea tehnice. Fetița mea de unsprezece ani mă ironizează întotdeauna, îmi zice că trăiesc încă în Evul Mediu. Sincer să fiu, fiica mea crede că Evul Mediu a început cândva prin 1995. Dar se descurcă pe laptopul soției chiar și cu ochii închiși.

Nell nu vrea să știe nimic despre fetița și despre soția polițistului, vrea doar ca el să plece.

– De ce ați sunat pe numărul de mobil al doamnei Ross de două ori în seara aceea, doamnă Mackey?

– De ce am...

– Desfășurătorul mobilului dumneaei arată că între orele 22.32 și 22.34 – cam atunci când a avut loc răpirea, bănuim noi – ați apelat numărul ei de două

ori. Sau, poate că ar trebui să spun, l-a apelat cineva care v-a folosit telefonul.

Simte cum palma i se umezește în strânsoarea mâinii lui Sebastian. Hoyt stă cu sprâncenele ridicate, în așteptarea unei explicații, însă ea nu are nici una. Nu-și amintește să fi sunat.

– De ce ați apelat numărul ei?

– Eram... Trebuie să fi fost...

– Cât ați băut în seara aceea, doamnă Mackey?

– V-am spus deja. Două pahare.

– Așa e. Dar doamna Ross... Știți cât a băut dumneaei în seara aceea?

– M-ați întrebat asta și data trecută, răspunde ea, străduindu-se să mențină un ton calm. Și, sincer, cui îi pasă?

– Cui îi pasă?

– Da, ce relevanță are asta? Nu cred că a băut ceva în seara aia. Își luase ceai cu gheață. Și în ciuda a tot ce îndrugă gloata de la televizor, mamelor le este permis să bea câte ceva, dacă vor.

– Alcoolul poate face ca povestea ei să fie mai puțin credibilă, replică Hoyt, cu o expresie imobilă. La fel și în cazul dumneavoastră.

Beatrice scâncește în camera ei, iar mintea lui Nell se întunecă o clipă, încercând să descifreze motivul. I-a revenit oare febra? Își dă seama că Hoyt o țintuiește cu privirea, așteptând un răspuns din partea ei.

– Am uitat. Care era întrebarea?

– Era cineva lângă ea atunci când și-a comandat de băut? Cineva care ar fi putut avea intenții rele? Care ar fi putut să-i strecoare ceva în pahar?

– Nu, din câte am văzut eu, nu.

Beatrice scânceşte mai tare, iar Sebastian o ia la fugă prin hol, spre camera ei. Închide uşa în urma lui, iar Nell se întoarce spre Hoyt.

– Dacă tot suntem la capitolul întrebări, domnule detectiv, aş putea să vă pun şi eu câteva?

Nell remarcă o uşoară schimbare pe chipul detectivului, dar expresia acestuia redevine imediat imperturbabilă.

– Spuneţi.

– Cine vorbeşte cu presa despre Alma?

– Cine...?

– Da, chestia aia, cum că ar face parte dintr-o reţea de traficanţi de copii. Zvonurile că ar putea fi implicată.

Ştie că ar trebui să se stăpânească, dar furia şi nerăbdarea o biruie.

– Dacă nu aveţi ceva cât se poate de concret să-mi spuneţi, jur pe capul copilului meu că Alma nu are nici o legătură cu aşa ceva. Trebuie să încetaţi, dumneavoastră şi colegii dumneavoastră, să mai insinuaţi asemenea lucruri. Îi puteţi distruge viaţa. O fi o imigrantă, zâmbeşte Nell, dar e şi ea om.

– Eu n-am insinuat nimic...

Sebastian iese în hol, părând îngrijorat.

– I-a crescut febra din nou, spune el. Cred că ar trebui să te duci s-o alăptezi.

Nell oftează şi-şi apasă palmele pe ochi, ca pentru a opri durerea de cap care pulsează în spatele orbitelor.

– Uite ce e, domnule detectiv, a fost grozav să mai stăm de vorbă, dar copilul meu are nevoie de mine. Presupun că am dreptul să vă cer să plecaţi.

Hoyt încuviinţează.

– Sigur că aveţi dreptul. Mă voi întoarce într-un moment mai convenabil. Ştiu cum e cu copiii. Am trei, precizează el, dându-şi ochii peste cap.

Nell se ridică, simțindu-și picioarele grele, și se apropie de ușă, având grijă s-o deschidă larg.

– Atunci știți cât de greu e când sunt bolnavi.

Replica lui Hoyt întârzie o fracțiune de secundă.

– Sigur, doamnă Mackey. Nu e ușor. Meseria de părinte poate fi istovitoare. Mai ales când copiii sunt mici. Nu sunteți de acord cu mine? întreabă el, țintuind-o intens cu privirea.

Ea tace în timp ce el se ridică din fotoliu și se îndreaptă cu pași rari spre ușă. Se oprește în fața ei și scoate din buzunarul de la spate o carte de vizită, pe care i-o întinde.

– Aveți aici numărul meu direct. Sunați-mă dacă aveți vreo idee care ne-ar putea fi de ajutor. Bine, doamnă Mackey?

Nell ia cartea de vizită.

– Da, bine.

Înainte să poată închide ușa, el o blochează cu vârful pantofului, își strecoară capul înăuntru și-i aruncă o privire ciudată.

– Acesta *este* numele dumneavoastră real, da? Nell Mackey?

11

ZIUA A ŞASEA

CĂTRE: Mamele din Mai
DE LA: Prietenele din The Village
DATA: 10 iulie
SUBIECTUL: Sfatul zilei
SUGARUL TĂU: ZIUA 57

Dacă n-ai pus încă în practică o rutină pentru ora de culcare, îţi adresăm o întrebare: ce mai aştepţi? O rutină îl va ajuta pe cel mic să ştie că e timpul pentru somn, aşa că nu ezita să petreci cât mai mult timp legănându-l, cântându-i, îmbăindu-l, citindu-i şi/sau alintându-l. După aceea, veţi fi amândoi gata pentru o noapte de somn straşnic!

Sângele curge din tăietura de la încheietura lui Francie, şiroindu-i în jos pe antebraţ şi strângându-se în îndoitura cotului. Se sprijină de chiuvetă, iar Lowell se repede spre ea, ţinând în mână prosopul de vase bun, cel galben, cu floarea-soarelui. Sângele o să-l păteze. Va trebui să-l arunce pe urmă.

– Dumnezeule! exclamă el, apăsându-i prosopul pe încheietură.

– Îmi pare rău.

– E-n regulă. Ţine-l mai strâns.

– Dar farfuria... Era una de la bunica ta.

– Nu-ți face griji pentru asta.

Lowell șterge sângele de pe linoleumul scorojit de la picioarele ei și apoi strânge cioburile din chiuvetă. Când termină, se sprijină de blat.

– Ești bine?

– Da. Arată mai rău decât e de fapt. A fost ceva foarte ciudat. Farfuria mi-a alunecat printre degete.

El încuviințează.

– Te-am auzit aici noaptea trecută. Ce făceai?

– Mi s-a părut că plânge Will, iar pe urmă n-am mai putut să adorm la loc. Citeam câte ceva...

Lowell clatină din cap.

– Sunt oameni care lucrează la cazul ăsta, Francie. Specialiști. Dacă Midas mai e pe undeva, ei îl vor găsi.

Ea rămâne cu privirea în jos, apăsând prosopul pe încheietură.

– Știu.

– Ești prea agitată și prea tulburată. Nu-i face bine lui Will.

Ea se întoarce spre el.

– *Asta* ce vrea să-nsemne? Că nu-i face bine lui Will?

– Tu trebuie să te gândești la el acum. La...

– Vorbești serios? Copilul nostru e *singurul* lucru la care mă mai gândesc acum.

– Haide, Francie! Liniștește-te!

– Să mă liniștesc? Nu, Lowell, tu să te liniștești! Sunt *oameni* care lucrează la cazul ăsta? Sunt doar o șleahtă de caraghioși incompetenți. Chiar tu ai spus-o. Și ce? Ar trebui să uit totul și gata? Toată chestia asta cu Bodhi Mogaro? adaugă ea, trântind prosopul pe blat. Ai citit ce scrie despre el? Sunt unii care-i iau apărarea. Care zic că e doar o prejudecată rasistă. Uniunea Americană pentru Libertăți Civile a început să se sesizeze. Poliția nu are *nimic* împotriva lui. Nici cazier.

Nici mobil. Soția lui a zis că a pierdut avionul fiindcă nu s-a trezit la timp dimineață! Zice că *el* nu doarme suficient, fiindcă stă treaz noaptea cu copilul lor. Ca să se odihnească *ea*.

Lowell tace, cu o expresie impasibilă.

– Chiar și Patricia Faith spune că poliția exagerează ținându-l în arest. Omul s-a rătăcit. De aia intrase pe proprietatea guvernului. Dacă ar fi avut ceva împotriva lui, până acum l-ar fi pus sub acuzare.

– Eu nu m-aș încrede atât de mult în ce spune femeia aia, replică el cu un zâmbet afectat, ridicând o sprânceană.

– Nu e nimic amuzant aici, Lowell.

– Știu că nu e, dar, Francie, tu nu poți să faci nimic în privința asta. Vorbesc serios. Nu dormi suficient, abia dacă mai mănânci, insistă el și își pune palmele pe umerii ei. Știu că n-am voie să sugerez că Midas ar fi mort...

– Lowell, termină!

– ... dar știi ce? E posibil să fie.

Ea se trage înapoi.

– Lowell, *termină*! Nu fi atât de nepăsător. Vorbim despre viața unui...

– Francie, ascultă-mă! Da, poate că e mort. E cumplit, dar poate că ar trebui să te pregătești pentru o asemenea veste.

– NU e mort! exclamă ea, dar își amintește că Will e în apropiere, legănându-se în scaunul pe arcuri din camera de zi, și coboară glasul. Știu eu.

– De unde? De unde știi? France, pe lume se întâmplă și nenorociri.

Ea închide ochii, și amintirea îi revine: cum ședea sub salcie printre celelalte Mame din Mai, cu numai zece zile în urmă, când soarele îi bătea în ceafă, și auzise

cuvintele lui Nell: *Nenorocirile se întâmplă pe o căldură ca asta.*

Camera pare să se încline în jurul ei.

– Cel mai bun lucru pe care poți să-l faci e să ai grijă de tine, continuă Lowell, și glasul lui răsună slab și îndepărtat în urechile ei. Nu face bine nimănui dacă tragi de tine în halul ăsta. O să-mi iau o zi liberă. Pot să-mi anulez o întâlnire.

Francie ridică privirea spre el.

– De ce?

– Ca să poți să te odihnești.

Se delectează cu acea propunere preț de câteva clipe: să se întindă în pat, să-și ofere câteva ore de singurătate. De luni întregi nu și-a mai oferit mai mult de cincisprezece minute doar pentru ea – când a stat Lowell cu copilul pentru ca ea să dea fuga la magazin să cumpere un borcan cu sos. Ar trebui s-o facă. Ar trebui să-și permită să ia o pauză de la Will și de la plânsetele lui, de la gândurile la Midas și de la website-ul Patriciei Faith, cu comentariile lui oribile și cu întrebările care răsar pe buzele oamenilor despre Winnie. Unde a fost în seara aceea? De ce nu vorbește cu presa, de ce nu dă interviuri și nu cere ca Midas să-i fie înapoiat?

Dar nu poate s-o facă. Nu-și permit ca Lowell să rateze o întâlnire, mai ales acum, că a pierdut contractul pe care se bizuiau atât.

– Nu, e-n regulă, spune ea. M-am gândit să ies cu bebe la o plimbare. Trebuie să încep să fac mișcare.

– Ești sigură?

– Da. Ai dreptate. Trebuie să am mai multă grijă de mine. O plimbare în pas alert o să-mi facă bine.

Lowell pare să se mai înmoaie.

– Eu m-am oferit. E ultima ta șansă să spui da.

– Tu trebuie să lucrezi. Mă descurc eu.

– Bine, dacă ești sigură, conchide el și o sărută pe frunte. Mă duc să fac un duș.

Așteaptă până când aude apa curgând și se duce în dormitor, închizând ușa în urma ei. Scoate carnetul pe care l-a ascuns în sertarul de sus, sub chiloții de dantelă pe care nu i-a mai purtat de luni întregi, și-l deschide la lista cu persoanele care se aflau la bar în seara aceea, după care trece la noua listă pe care a început-o, cea cu numele tuturor suspecților posibili. Pune un semn de întrebare în fața primului nume de pe listă.

Bodhi Mogaro.

Dacă avocatul lui are dreptate? Dacă nu el e vinovatul? Trece în revistă celelalte posibilități.

Cineva care are legătură cu afacerea bunicului lui Winnie.

Alma. Nell susține sus și tare că Alma nu e amestecată în nici un fel, dar ea nu știe ce să mai creadă. E oare posibil să fi intrat cineva în casa lui Winnie, să-l fi luat pe Midas din leagăn, și Alma să nu fi auzit *nimic?* Chiar ieri citea că fratele Almei, din Tucson, fusese arestat cu câțiva ani în urmă pentru furt de mașini. Și că un unchi de acasă din Honduras ucisese pe cineva.

Dar cel care începe s-o îngrijoreze cu adevărat e hărțuitorul lui Winnie. Archie Andersen. Îi încercuiește numele apăsat, de câteva ori. Nu există prea multe informații despre el, iar online n-a găsit nici măcar o fotografie cu el. S-a întâmplat cu mult timp în urmă, înainte să existe internet, Facebook și știri douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru; singura informație concretă pe care a reușit s-o găsească e un articol din revista *People*, în care scria că Archie Andersen intrase în studiourile unde se filma *Bluebird*, ajungând chiar,

de câteva ori, până pe platou, lucru care o determinase pe mama lui Winnie să apeleze în repetate rânduri la autorități și să ceară în cele din urmă un ordin de restricție. Pe atunci, el avea șaisprezece ani și nutrea convingerea că el și Winnie erau meniți să fie împreună. Pe urmă, își făcuse apariția la înmormântarea mamei sale, jeluindu-se de parcă murise mama lui, până când fusese îndepărtat cu forța de iubitul de la acea vreme al lui Winnie.

Acum probabil că are treizeci și ceva de ani. Exact ca tipul de la Jolly Llama, cel care o abordase pe Winnie așa, tam-nesam, imediat ce o văzuse singură la bar. Ultima persoană împreună cu care fusese zărită.

Francie le-a trimis, cu câteva ore în urmă, câte un e-mail lui Nell și lui Colette, întrebându-le ce părere au despre faptul că poliția nu face investigații în legătură cu Archie Andersen.

Aș zice că nu l-au ignorat, îi răspunsese Colette. *Deși presa sugerează altceva, polițiștii nu sunt chiar atât de proști.*

Dar cum putea ea să știe sigur? Dacă Mark Hoyt și colegii lui se aflau într-adevăr în eroare în privința lui Bodhi Mogaro, cine știe ce altceva le mai scăpa?

Francie aude apa oprindu-se și perdeaua de la duș alunecând pe bara de care e prinsă și închide carnetul, îndesându-l grăbită la loc în sertar. În camera de zi, îl ia pe Will din scăunelul pe arcuri, înșfacă geanta cu scutece și portbebeul și strigă un „la revedere" către Lowell.

El iese din baie în boxeri, ștergându-și părul cu prosopul, și o vede ieșind pe ușă.

– Unde te duci?

– La Mamele din Mai, răspunde ea, dregându-și glasul. O întâlnire de ultim moment la Spot. Tocmai ce-am primit un e-mail.

– Mă bucur să aud asta, iubito. E exact ce-ți trebuie, decide el și intră înapoi în baie.

Francie încearcă să ignore zumzetul neonului din tavan în vreme ce-l leagănă pe Will în brațe, în sala de așteptare goală și rece, oprindu-se o clipă ca să se uite la teancurile de broșuri înșirate pe o masă. Stăvilirea terorismului prin transmiterea informațiilor. Deschiderea către LGBTQ. *Dacă vezi ceva, spune ceva.*

Tresare la auzul unei uși trântite în spatele ei și, când se întoarce, îl vede pe Mark Hoyt intrând în holul secției de poliție împreună cu un bărbat. Necunoscutul are o barbă neîngrijită, ochi șireți, un tricou negru și blugi largi, și se uită la Francie, preț de o clipă, apoi întoarce capul, agitat. După ce bărbatul părăsește secția, Hoyt se îndreaptă spre ea.

– Doamnă Givens, îmi pare rău că ați fost nevoită să așteptați. Veniți cu mine.

Francie îl urmează pe lângă un ofițer care stă la un birou în spatele unui paravan din sticlă și studiază careul de sudoku din *New York Post*. În timp ce străbat un coridor bine luminat, îl întreabă:

– Tipul acela venise să discutați în legătură cu ancheta?

– Nu, răspunde Hoyt.

– E suspect?

– Nu.

Holul e mărginit de câteva birouri mici și, când ajung la al lui, Hoyt se trage într-o parte, invitând-o să intre prima. Parcă s-ar afla pe platoul unui serial polițist prost: o masă de lucru ca vai de lume, pe care stau îngrămădite vrafuri de dosare din care hârtiile ies în dezordine. Trei pahare de plastic, pe jumătate pline cu cafea, sunt înșirate lângă un computer arhaic.

Un strat de mucegai verde-maroniu se întinde pe buza unuia dintre pahare.

– Doriți o cafea? o întreabă el.

– Nu, mulțumesc. Am renunțat la cafeină. Pentru copil, precizează ea, făcând semn cu bărbia spre Will, în portbebe.

Simte un vag sentiment de vinovăție fiindcă minte un polițist, dar sigur că nu are nici o obligație să-i spună că aproape a renunțat la alăptat. În plus, dacă ar recunoaște asta cu glas tare, ar podidi-o plânsul.

– Cred că aș putea face rost de una decafeinizată, dacă doriți.

– Atunci, da. Vă mulțumesc.

Închide ușa pe jumătate în urma lui, iar Francie îi studiază biroul. Mark Allen Hoyt. Născut în Bay Ridge, Brooklyn. Fiu și nepot de polițiști. Șase ani în Corpul de Marină al SUA. Absolvent al Academiei de Poliție din New York City. I-a găsit biografia online, postată în cadrul unui discurs pe care l-a susținut la târgul de cariere organizat anul trecut la un liceu din Staten Island. Se apleacă peste masa de lucru, examinând teancul de dosare și presupunând că au legătură cu Midas. Nu se poate să mai lucreze și la alt caz. Întinde o mână timid, când ușa se deschide larg în spatele ei. Își trage brusc mâna înapoi, răsturnând un pahar cu cotul, iar cafeaua din el i se scurge pe picioare, pe sandale și pe mocheta pătată de pe jos.

E Stephen Schwartz.

– Îmi pare teribil de rău, spune ea, scotocind în geanta cu scutece după un șervețel umed. O să șterg. N-am vrut să...

– Veniți cu mine.

Tonul lui e neprietenos, sever chiar, ceea ce o scoate din sărite. Poate că n-ar fi trebuit să-și bage nasul

în dosarele lui Hoyt şi să-i verse cafeaua scârboasă şi mucegăită, dar Schwartz ar trebui să se bucure că o vede. Poate că are informaţii importante, utile în anchetă, ceva care să ajute la soluţionarea cazului şi la găsirea lui Midas în viaţă. Dar nu percepe nici urmă de recunoştinţă în glasul lui când îi spune:

– Lăsaţi! Trimit pe cineva să şteargă.

– Dar ofiţerul Hoyt trebuie să se întoarcă. S-a dus să-mi aducă o cafea.

Schwartz flutură din mână.

– Veniţi cu mine.

Îl urmează, uşurată că Will nu dă semne că s-ar trezi. Laptele praf pe care i-l dă îl ajută să doarmă mai bine, iar ea speră că cele două sute cincizeci de grame pe care le-a supt cu poftă, pe o bancă în faţa secţiei de poliţie, îi vor ţine de foame cel puţin o oră de acum încolo.

Schwartz deschide o uşă în capătul culoarului. Înăuntru e frig, iar lampa fluorescentă conferă o tentă gălbuie meselor albe şi celor patru scaune pliante din metal. Francie îşi zăreşte reflexia în peretele opus din sticlă – părul încărunţit la rădăcini, abdomenul proeminent – şi întoarce privirea. Hoyt e aşezat pe unul dintre scaune, cu picioarele întinse în faţă, încrucişate la nivelul gleznelor. Îi face semn spre un altul şi împinge peste masă un pahar de plastic cu cafea.

– Luaţi loc.

– O să rămân în picioare, dacă nu vă deranjează. Copilului nu-i place când stau nemişcată, explică ea şi întinde mâna după cafea, cu o senzaţie de nervozitate. Aşa sunt mulţi copii.

Ia o înghiţitură de cafea. E amară şi călâie; zaţul pluteşte deasupra; abia îşi stăpâneşte impulsul de

a o scuipa la loc în pahar. Schwartz închide uşa şi se reazemă de ea.

– Deci, Mary Frances Givens. Cu ce ocazie avem plăcerea de a vă vedea în dimineaţa aceasta?

Ea pune paharul pe masă şi reîncepe să-l legene pe Will.

– Aş dori informaţii noi despre anchetă.

Hoyt ridică din sprâncene.

– Aţi dori informaţii noi?

– Da. Au trecut şase zile de când Midas a fost răpit. Aş vrea să ştiu cum stau lucrurile, răspunde ea, străduindu-se să-şi disimuleze temerea ce-i răzbate din glas. Aş vrea să ştiu de ce nu l-aţi găsit.

Schwartz aruncă o privire scurtă către Hoyt.

– Ei, trebuia să ne spuneţi asta mai curând, replică el şi, după ce îşi trage un scaun şi se aşază, scoate din buzunar un carneţel şi un creion, căruia îi linge vârful cu un aer preocupat. Îmi puteţi da adresa dumneavoastră de e-mail?

– Adresa mea de e-mail?

– Da.

– De ce?

– Vreau să vă trimit raportul integral. Şi noile informaţii, pe măsură ce le avem.

– SMS-urile sunt mult mai eficiente, intervine Hoyt. Poate ar trebui să-i ceri numărul de mobil.

– O idee bună, declară Schwartz cu creionul pregătit deasupra hârtiei şi cu sprâncenele uriaşe ridicate în expectativă. Care e numărul dumneavoastră de telefon mobil?

– Glumiţi cu mine.

Schwartz face o grimasă şi azvârle creionul pe masă.

– Da. Cred că se poate spune că glumesc.

Francie îşi simte obrajii luându-i foc de furie.

– Bun, şi puteţi să-mi spuneţi măcar ce se întâmplă cu Bodhi Mogaro? Îl veţi acuza? Sau este adevărat că l-aţi confundat cu chirurgul ăla?

– Francie, ştii că nu putem comenta pe marginea unei anchete în desfăşurare, spune Hoyt şi ia o înghiţitură de cafea, fără s-o slăbească din priviri. De asta ai venit? Ca să vezi ce ştim?

– Da. Ei bine... M-am şi gândit la unele aspecte. Despre care poate că aţi vrea să aflaţi câte ceva.

Continuă să vorbească uitându-se la Hoyt. Spre deosebire de Schwartz, el poartă verighetă. Poate că are şi copii.

– E un tip care locuieşte la câteva străzi distanţă de Winnie.

– Aşa...

– Un tip care are cazier pentru infracţiuni sexuale.

A avut dreptate – Hoyt chiar se arată înţelegător. Trăsăturile feţei i se mai îmblânzesc la auzul cuvintelor ei. Se apleacă spre ea, sprijinindu-şi coatele pe masă.

– Francie, spre binele tău, nu mai citi blogurile despre crime. Rişti să o iei razna.

– Nu, nu înţelegeţi. Se pare că a existat un tip de vârstă mijlocie, alb, care în seara aia a stat o vreme pe banca din faţa clădirii unde locuieşte ea, şi tipul a comis infracţiuni sexuale. Da, bine. Am citit asta pe un blog despre crime. Şi ce dacă? Puteţi să verificaţi... acasă la infractorii de genul ăsta. Unul locuieşte în complexul ăla mare de apartamente, la câteva străzi distanţă.

Îşi dă seama că vorbeşte prea repede şi încearcă să se mai stăpânească. Din buzunarul din faţă al genţii cu scutece scoate fotografia făcută de ea, pe care a printat-o apoi la farmacie.

– I-am supravegheat casa, explică ea apoi. Tipul ăsta trece des pe acolo, plimbând un câine mic. Pare să manifeste un interes ciudat pentru clădirea în care stă Winnie. Fiindcă de fiecare dată se oprește în fața ei și se uită pe la ferestre. Ca și cum ar pândi ceva, sinceră să fiu.

– De ce i-ați supravegheat casa?

– Mă rog, n-am supravegheat-o, adică nu cu binoclul, sau așa ceva. Dar locuiesc în apropiere. Și mă plimb pe acolo cu copilul. Ideea că un vecin l-a luat pe Midas mi se pare logică. Gândiți-vă puțin. În seara aia era prima dată când Winnie pleca de acasă. Prima dată când se despărțea de copil. *Trebuie* să fie cineva care a știut asta. Care o urmărea.

– Mi se pare că *dumneavoastră* o urmăreați, replică Hoyt.

– Ce? Nu! Ce vreau să zic... Se întrerupe o clipă ca să-și adune gândurile și reia: Winnie e prietena mea.

– De cât timp o cunoașteți?

– De o vreme. Patru luni. Dar ne știam cu luni bune înainte de asta, de pe e-mail.

– De patru luni. Nu e prea mult.

– Ba da, e. Și e o situație specială. Suntem proaspete mămici amândouă. Dumneavoastră n-ați putea înțelege. E o relație specială de prietenie.

Hoyt tace, încuviințând și așteptând ca ea să continue. Francie însă nu vrea să-i explice lui cum stau lucrurile; că persoanele din grupul Mamelor din Mai o înțeleg așa cum n-a înțeles-o nimeni, niciodată. Cum i-au fost de atâtea ori alături, când a avut nevoie în perioada sarcinii, când era îngrozită că va pierde și acest copil, ca pe ceilalți. Și cât au ajutat-o de când s-a născut Will, trimițându-i articole, răspunzând la

întrebările şi la temerile ei legate de maternitate, reuşind s-o scoată din izolare.

– N-am venit aici ca să vorbim despre prietenie, replică în cele din urmă. Altceva vreau să vă spun. Să vă mărturisesc, de fapt.

Hoyt aruncă o privire spre peretele din sticlă, şi pentru o clipă Francie se întreabă dacă o fi cineva dincolo de el, privind înăuntru.

– Ceva s-a întâmplat în seara aia, şi abia acum îmi dau seama cât de ciudat a fost.

– Da? Şi ce anume? întreabă Schwartz, pe un ton plictisit.

– Vă amintiţi de tipul despre care v-am spus când m-aţi interogat? Cel de la bar, care a intrat în vorbă cu ea din senin?

– Da.

– Ar trebui să-l căutaţi. Să-l aduceţi la secţie.

Schwartz se lasă pe spate, înclinându-şi scaunul care stă în echilibru pe două picioare, şi îşi împreunează palmele la ceafă.

– N-oi fi eu vreun savant într-ale legii – abia m-am târât prin academia de poliţie, dacă vreţi să ştiţi adevărul –, dar sunt destul de sigur că nu e ilegal să intri-n vorbă cu o femeie la bar şi să-i oferi ceva de băut. În New York, cel puţin.

– Nu vreau să sugerez că ar fi ilegal, domnule ofiţer, răspunde ea, încercând din răsputeri să menţină un ton calm. Mi se pare doar un comportament puţin suspect...

Schwartz dă să vorbească, dar Hoyt ridică mâna, oprindu-l.

– Bine. O să intru în jocul dumneavoastră. Ce vi se pare suspect la un tip care vorbeşte cu o femeie la bar? Nu de asta se duc oamenii în localuri?

– Poate. Dar...

– Winnie, prietena dumneavoastră, este o femeie foarte frumoasă.

– Da, ştiu. Dar... Will începe să se foiască la pieptul ei, şi Francie îşi dă seama că a uitat să-l mai legene. ... dar am o idee despre cine ar putea fi tipul acela. Abia în dimineaţa asta mi-a trecut prin minte. Şi e o pistă pe care trebuie s-o cercetaţi.

– Anume? întreabă Schwartz.

– Numele Archie Andersen vă spune ceva? Cel care o hărţuise pe Winnie?

Schwartz oftează din greu şi se ridică, îndreptându-se spre uşă.

– Eu mă întorc la lucru.

După plecarea lui, Francie se uită la Hoyt, uşurată că a rămas singură cu el.

– Chiar cred că tipul de la bar ar putea fi Archie Andersen. Pe el l-aţi verificat?

Hoyt se freacă la ochi.

– Francie, e bine să ştii că noi ne facem treaba. Luăm cazul ăsta cât se poate de în serios.

– Aveţi copii?

Glasul i-a vibrat de încordare, motiv pentru care se mustră în sinea ei; nu e momentul să plângă acum.

– Trei, răspunde el şi scoate din buzunarul de la spate portofelul, arătându-i o fotografie boţită cu trei fetiţe într-o piscină gonflabilă. Sunt un tip de modă veche. Încă-mi plac pozele pe hârtie. Asta e de acum trei ani. Studiază fotografia îndeaproape, de parcă n-ar mai fi văzut-o de ceva vreme, apoi clatină din cap şi adaugă: Într-adevăr, cresc repede.

– Vă puteţi închipui, domnule ofiţer, ce-ar însemna s-o pierdeţi pe una dintre aceste fetiţe înainte să aibă şansa măcar să se maturizeze? Aşa cum i s-a întâmplat

lui Winnie? Își ia geanta cu scutece de pe spătarul scaunului, lovind din greșeală capul lui Will cu brațul, iar el se trezește tresărind. Pleoapele îi flutură, iar fața i se înroșește, pe punctul de a izbucni în plâns. Francie simte transpirația adunându-i-se sub țesătura portbebeului și o nevoie subită de aer proaspăt. Eu v-am spus ce-am avut de spus. N-aș mai fi avut liniște dacă n-aș fi făcut-o.

Se ridică și pornește spre ușă, dar Hoyt face un pas în fața ei.

– Francie, uite ce e. N-am glumit când am spus că facem tot ce ne stă în puteri ca să-l găsim pe Midas. Și eu vreau la fel de mult ca oricine să-l văd pe copilașul ăla în viață.

Ea încuviințează tăcută și dă să treacă de el, însă Hoyt pune o mână fermă pe brațul ei.

– Și vrei să știi adevărul? În cazuri ca ăsta, când dispare un copil, când nu sunt semne de pătrundere forțată și nici motive pentru vreo răzbunare, începem să căutăm și în locuri în care n-am vrea să ne băgăm nasul.

Ea își smulge brațul și pornește grăbită pe culoar, spre ieșire. Will plânge cât îl țin plămânii, acoperind bâzâitul neoanelor din tavan, însă lui Francie îi răsună încă în urechi cuvintele lui Hoyt.

– Asta înseamnă că e timpul să analizăm motivele celor care îl cunoșteau. Și mă refer, Francie, la persoanele din anturajul familiei.

12

NOAPTEA A ŞASEA

Mama spunea întotdeauna că sunt naivă. Firește, asta era de obicei o aluzie la vreo interacțiune cu tata: cea mai recentă decizie a mea de a-l ierta pentru un lucru pe care-l spusese sau pe care-l făcuse, pentru că venise iarăși beat acasă și mă smulsese din pat trăgându-mă de braț și dislocându-mi umărul, cerându-mi să-mi iau nenorociții de pantofi pe care mi-i lăsasem în mijlocul holului, ca să-l omor pe el.

– Îi pare rău pentru ce-a făcut, spuneam eu a doua zi dimineață, evitându-i privirea în timp ce ea îmi ținea o pungă cu gheață pe umăr. N-a vrut!

Ea clătina din cap.

– Ești atât de isteață în toate privințele, cu excepția lui, răspundea ea și-i citeam dezamăgirea în ochi. Când o să te-nveți minte?

Poate că avea dreptate. Poate că n-o să mă-nvăț minte niciodată. Adevărul e că totul este mult mai greu decât m-aș fi așteptat. Ce prostie din partea mea să-mi închipui că aș putea pur și simplu să plec și să fiu fericită. În primul rând, mă plictisesc de moarte. Nu e *nimic* de făcut aici. Nimic cu care să-mi ocup gândurile. Și Dumnezeu știe că plictiseala nu mă caracterizează. Mâini leneșe și așa mai departe.

Joshua e la fel ca mine. E cel mai fericit atunci când ieşim, când mergem în oraş la un sendviş cu carne de curcan şi o bere rece luate de la prăvălia de lângă bibliotecă, sau să înotăm în lacul acela izolat, pe care l-am descoperit, sub pod, pe poteca împădurită, şi să stăm pe urmă goi, întinşi pe pietre, toropiţi şi înroşiţi de soare. Însă azi i-am spus că nu mă mai simt în siguranţă făcând toate lucrurile acelea. Trec oameni pe acolo, plimbându-şi câinii, livrând corespondenţa, şi încep să mă întrebe cum mă simt. Asta-i problema cu oamenii ăştia de la ţară. Sunt prea băgăcioşi. *Duceţi-vă înapoi la casele voastre*, aş fi vrut să le spun. *Duceţi-vă înapoi la macrameurile voastre, la macaroanele cu brânză şi la emisiunile de ştiri de la cablu.* Îmi exersasem răspunsurile; repetasem povestea iar şi iar împreună cu Joshua, străduindu-mă să nu mă încurc, să ajung să cred până şi eu minciunile pe care le scorneam.

Deja ar trebui să fiu expertă în chestia asta. Doar mint de-o viaţă-ntreagă.

Mama nu se simte bine. Are gripă. Îi pare foarte rău, dar m-a rugat să vă sun şi să anulez în numele ei.

Nu fi ridicol, nu-ţi cer să-ţi părăseşti soţia. Nu mă interesează nimic mai mult decât ce avem acum.

Donator de spermă, spuneam aplecându-mă şi zâmbind de parcă persoana respectivă – suficient de prost-crescută ca să mă întrebe cine e tatăl după ce sarcina începuse să se vadă, în cinci luni – ar fi fost singura căreia îi încredinţam secretul meu. *Simt imboldul maternităţii şi nu pot aştepta la nesfârşit să apară bărbatul perfect, nu-i aşa?*

Dar de data asta lucrurile nu mai sunt atât de simple. Minciunile sunt mai complicate, e mai uşor să mă

încurc în ele. Așa că nu mai ieșim, oricât de plictisiți am fi. Și nici nu ne mai plângem. O să scot tot ce-i mai bun dintr-o situație neplăcută. Așa cum am făcut și cu dragul de tata.

Deja am început. În dimineața asta, Joshua s-a trezit țâfnos și posomorât. M-am înfuriat eu oare? I-am cerut să-mi spună ce s-a-ntâmplat? Nu. L-am lăsat să stea posac în fața televizorului și am ieșit la soare, m-am plimbat prin curte, am cules florile sălbatice care cresc pe malul pârâului. Le-am adus înăuntru și le-am pus la presat între paginile cărților de bucate, așa cum făceam împreună cu mama. Când m-am întors, el era într-o dispoziție mult mai bună, iar după micul dejun am cotrobăit prin casă amândoi, aruncând lucrurile care nu ne plăceau – pernuțele jerpelite, îmbrăcate în țesături aspre, perdelele vechi din dormitor, fotografiile de familie la care nu mai suport să mă uit – rearanjând totul ca să pară mai mult casa *noastră*.

Am tot scris și în jurnalele astea, așa cum mi-a recomandat dr. H. „Cred că ar trebui să notezi diverse lucruri", obișnuia să spună. „Te va ajuta să-ți înțelegi sentimentele. Ca o modalitate de a te simți stăpână pe tine."

Așa fac și încerc să adopt atitudinea potrivită, dar nu-mi place. Nu vreau să scriu lucrurile astea. Vreau să vorbesc cu el, pe canapeaua moale din piele din cabinetul lui, ținând o ceașcă de ceai de mentă între palme, în adierea care pătrunde prin perdelele diafane, în bâzâitul dispozitivului de sunet alb care îmi calmează nervii. Aș vrea să mă îndrume în exercițiile pe care mă ajuta să le fac când mă simțeam mai agitată, acelea în care închid ochii și-mi imaginez un loc mai fericit.

Vreau să-i spun doctorului H. unde sunt acum și cum m-am mai simțit și că, sincer, n-am vrut niciodată să ucid pe nimeni.

Dar sigur că nu pot s-o fac. M-am interesat – ar fi obligat să raporteze poliției. Ceea ce ar fi groaznic pentru amândoi. Vreau să-i spun despre vocile pe care le aud noaptea printre cântecele greierilor. Și Mark Hoyt, care mă tot sâcâie cu întrebări! *Unde ai fost în seara aia? Ce știi?*

Depinde ce înțelegi prin acest „unde".

Fizic: credeam că știu, dar nu-mi mai pot aminti. Seara aia s-a dus, e ca și când nu mai există. Ca și când nici nu s-ar fi întâmplat.

Emoțional, spiritual: asta știu. Am fost în iad. Pierdută. Chinuită. Neștiind cum s-o scot la capăt. Cum să mă descurc. Tristețea copleșitoare. Eșecul. Vina de a fi o mamă imperfectă.

Trebuie să mă controlez. Cel mai bun lucru pe care-l pot face acum e să-mi dau seama încotro urmează să mergem și pe urmă să dăm zor și să plecăm. Evident că aici nu mai putem sta.

Ținând cont de ce-am făcut.

13

ZIUA A ŞAPTEA

CĂTRE: Mamele din Mai
DE LA: Prietenele din The Village
DATA: 11 iulie
SUBIECTUL: Sfatul zilei
SUGARUL TĂU: ZIUA 58

Încă îl mai înfeşi pe cel mic? Poate că ar fi timpul să te opreşti. Deşi pe un nou-născut înfăşatul îl poate ajuta să se simtă protejat şi confortabil, se crede că practica aceasta duce la o incidenţă crescută a cazurilor de deces subit atunci când copilul începe să se mişte mai mult şi să se rostogolească. Aşadar, cu toate că în scutece bebeluşul ar putea adormi în numai câteva secunde, mai bine ia-ţi măsuri de precauţie decât să-ţi pară rău.

Colette îşi simte palmele lipicioase pe mânerul căruciorului, iar soarele îi arde ceafa, deşi nu e nici şapte dimineaţa.

– Mă ia cu leşin, nu alta, exclamă Nell, cu faţa roşie şi transpirată. Nici nu-mi vine să cred că tu chiar ai *alergat* tot drumul ăsta.

Colette micşorează pasul, ca să ţină ritmul cu ea.

– Aproape că am ajuns.

Trec de culmea dealului şi coboară spre zona umbrită, sub arcadă; pietrişul scrâşneşte sub roţile cărucioarelor.

– Ţi se pare că am mai slăbit? întreabă Nell când se opresc în piaţeta largă, unde câţiva copii de grădiniţă de la o tabără de vară se ţin de mâini şi merg în şir indian spre parc, în costume de baie şi vestuţe de un galben aprins. Sebastian se aşteaptă să mă dezbrac din nou în faţa lui. Aş vrea ca, atunci când se va întâmpla asta, fundul meu să fie doar cu cinci kilograme mai gras decât înainte.

– Întoarce-te! Lasă-mă să mă uit.

Nell râde şi se răsuceşte cu spatele spre Colette, dar imediat se întunecă la faţă, zărind ceva în depărtare.

– Oh, Doamne! murmură ea. Uită-te!

E Midas.

Figura lui e imprimată pe un banner ţinut de două femei vârstnice care încearcă să-l fixeze pe zidul din piatră al parcului. Colette se apropie de una din ele, o femeie foarte grasă, cu părul cărunt prins într-o coadă de cal, care îşi sprijină antebraţele pe barele metalice ale unui cadru de mers. Lângă ea, câteva femei aşază garoafe roz, în cerc, pe asfaltul încins.

– Ce faceţi aici? întreabă Colette.

Femeia înclină capul ca să se uite mai bine în cărucior, la Poppy, care doarme cu mânuţele ridicate deasupra capului, cu pumnii lângă urechi.

– Ce dulce e! exclamă femeia. Am organizat un cerc de rugăciune pentru Bebe Midas. Va începe cam peste o oră.

Ajunge şi Nell lângă ele, iar femeia le întinde câte un fluturaş din teancul aflat pe masa pliantă din plastic de alături.

O RUGĂCIUNE PENTRU MIDAS

Oare femeia uită pe pruncul ei şi de rodul pântecelui ei n-are ea milă? Chiar când ea îl va uita, Eu nu te voi uita pe tine.
Isaia 49:15

Colette vede imediat cuvintele de dedesubt – NEGLIJAREA COPILULUI E O CRIMĂ – şi apoi fotografia. E cea pe care a arătat-o Patricia Faith la televizor, cea cu Nell şi Winnie la Jolly Llama. Imaginea e necruţătoare: Nell cu o băutură în mână, cu abdomenul dezgolit. Winnie uitându-se în obiectivul camerei, cu o privire goală şi ochii pe jumătate închişi.

Colette îi dă femeii fluturaşul înapoi şi o ia pe Nell de mână.

– Vino, să mergem!

– Ar trebui să participaţi şi voi, insistă femeia. Copilul ăla are nevoie de cât mai multe rugăciuni. Şi aşteptăm un invitat special. Patricia Faith, şopteşte ea, aplecându-se spre ele.

– Nu cred.

Colette împinge căruciorul cu o mână, iar cu cealaltă o trage pe Nell după ea. Când ajung pe trotuarul de la intrarea în parc, Nell e în pragul lacrimilor. Un tânăr cu o barbă neagră şi, în ciuda căldurii, cu o căciulă turtită pe cap, coboară dintr-o furgonetă oprită în colţ; în mână are o cameră de filmat.

– Fotografia aia, bâiguie Nell cu glasul sugrumat. Nu e... Ne face să părem...

– Hai la mine acasă, o îndeamnă Colette.

– Trebuie să mă pregătesc pentru muncă, răspunde ea, şi ochii i se umplu de lacrimi.

– Doar câteva minute. Charlie a plecat deja. O să fac câte o cafea.

Colette o ia de braț și pornesc amândouă cu pas alert.

– Cine sunt oamenii ăia? întreabă Nell când se apropie de blocul în care stă Colette.

Alberto le deschide ușa și așteaptă până când ele împing cărucioarele în lift.

Nell se uită la fluturașul pe care-l ține încă în mână.

– Și ce vor?

– Să ne stigmatizeze, cred.

Apartamentul este cufundat în liniște. Colette pune la fiert apa pentru cafea și taie prăjitura cu lămâie pe care o făcuse mai devreme, după ce se trezise la cinci dimineața împreună cu Poppy. Nell se așază pe canapea, cu Beatrice la piept.

– Ce se întâmplă?

– Nu știu.

– Nu e bine deloc. Se simte clar. Vor da vina pe ea.

– Da, îmi închipui, confirmă Colette și se așază la insula din mijlocul bucătăriei; capul îi zvâcnește. Mă miră doar că le-a luat atât de mult.

– E o mizerie. Tot ce-am făcut... tot ce-a făcut Winnie... a fost să iasă în oraș într-o seară.

– Nell, încetează! Nimeni n-a făcut nimic rău. Să nici nu...

– Te-ai uitat la televizor, da? Îți dai seama unde bate Patricia Faith? În emisiunea de ieri, a difuzat întruna filmulețul ăla cu Winnie, cel făcut la o zi după răpirea lui Midas, și se tot întreba de ce ea n-a mai scos un cuvânt de atunci.

– Știu. Trebuie să renunțăm amândouă să ne mai uităm la porcăria aia.

– E imposibil ca Winnie să fi...

Colette își strânge tâmplele între palme.

– Nu știu ce să zic.

– Nu, să nu spui una ca asta! N-ar fi putut să facă ceva atât de cumplit. Doar o cunoaştem!

Colette se uită la ea cu o privire ezitantă.

– Chiar o cunoaştem? O cunoaşte vreuna dintre noi cu adevărat pe cealaltă?

– Ne cunoaştem suficient, cel puţin, ca să ne dăm seama dacă avem printre noi o psihopată. Ştiu cât le place tuturor să dea vina pe mamă, dar eu refuz să cred că Winnie e responsabilă pentru aşa ceva! exclamă Nell şi îşi şterge lacrimile de pe obraji cu ambele palme. Am citit ieri un articol oribil. Ceva legat de Winnie şi un aşa-numit complex Medeea, din mitologia greacă. Fiica unui rege s-a răzbunat pe soţul ei care o trădase, ucigându-i pe copiii pe care-i aveau împreună.

– Nu mai citi asemenea chestii, Nell. Vorbesc serios. Nu te ajută la nimic.

– Şi ce lucruri au scris oamenii despre Winnie în comentarii! Cât de revoltată e toată lumea, şi cu cât patos susţin că nu trebuia să-şi fi lăsat copilul cu o necunoscută ca să se ducă să se îmbete. Şi că dacă Midas va fi găsit, ar trebui să-i fie luat, fiindcă nu e aptă să fie mamă. Oamenii ăştia nu-şi dau seama cât de greu e? Presiunea de a-i ţine în viaţă... De a iubi pe cineva aşa, şi cât de uşor e să strici totul, aşa cum suntem noi convinse că au făcut mamele noastre! Câteodată – continuă ea şi vocea i se frânge –, îţi spun sincer, cred că o să clachez. Sunt atât de obosită. Ştiu că lucruri de felul ăsta se mai întâmplă, dar tu poţi să-ţi imaginezi aşa ceva? Să-i faci rău propriului copil?

Colette se uită la Poppy, adormită în cărucior.

– De ce-am făcut-o? continuă Nell. De ce i-am şters aplicaţia? Şi pe urmă i-am pierdut cheia! Nu pot...

– Nell, termină! Nu-i lăsa pe oamenii ăia să te zăpăcească de cap. N-ai făcut nimic rău. Nici una dintre

noi n-a făcut nimic rău. Chiar dacă i-ai pierdut cheia, ce, crezi că a găsit-o cineva și și-a zis „Ia te uită, e cheia lui Winnie. Ce-ar fi să mă duc la ea acasă și să-i iau copilul?" Tot ce s-a întâmplat a fost *planificat*.

Nell încuviințează înclinând din cap.

– Asta îmi spun și eu, dar *cine* să fi plănuit asta? Și poliția de ce nu are nici o pistă? De ce nu i-au găsit telefonul și cheia? Trebuie să-ți spun ceva, adaugă ea, întorcându-și privirea.

Tonul ei îi dă lui Colette o senzație neplăcută.

– Da?

– Am băut prea mult.

Colette nu-și poate stăpâni un scurt hohot de râs.

– Nu mai spune!

– Ți-am zis că am luat numai...

– Nell, știu. N-ai fost singura care a băut prea mult în seara aia. Ieșiserăm și noi în oraș. Fără copii. Nu e o crimă să...

– A fost ceva ciudat. Am băut câteva pahare și pe urmă, deodată... ce să zic, există multe momente din seara aia de care mi-e imposibil să-mi aduc aminte. Mie nu mi se întâmplă așa ceva. Și... bluza mi-era ruptă la umăr. Am observat a doua zi dimineață. Mă tem că s-a întâmplat ceva ce nu-mi amintesc.

– Adică?

– Nu știu. Am așa, o senzație... că e cineva lângă mine, că mă atinge. Poate că cel care l-a răpit pe Midas a fost acolo în seara aia, căutând-o pe ea, și a luat telefonul și cheia ei de la mine, iar eu nu-mi aduc aminte. Dar pe urmă îmi spun că nu, nu se poate. Că mi-aș fi amintit așa ceva, nu? Și nu mai știu ce-i adevărat și ce nu. Mă tem că-mi pierd mințile. Iar ea de ce se tot uita la telefon toată seara, la Midas, în pătuțul lui? Te-ai întrebat cumva asta?

Colette încuviințează.

– Da, parcă aştepta ceva.

– Vreau să se termine toată chestia asta. Vreau să aud că Winnie a fost undeva... într-un loc normal. Şi să ştiu că Midas trăieşte! exclamă Nell şi începe să plângă în hohote. Dacă e mort, niciodată n-o să... Se întrerupe, ia un şervețel umed din cutia de pe masă şi-şi suflă nasul. Pe piele îi rămâne o dâră alburie, care luceşte în lumină. Vreau să ştiu că n-a făcut ea asta.

– Mda, răspunde Colette încet, întorcând privirea spre canapeaua din sufragerie. Şi eu vreau.

Nell îşi trage taburetul mai aproape de insula din bucătărie, ținând-o pe Beatrice culcată pe umărul ei.

– De când ai chestia asta?

– De trei zile.

– Şi nu te-ai uitat la ea până acum?

– Nu. Colette îşi strânge părul la spate cu elasticul pe care-l ținea pe încheietura mâinii şi apoi introduce discheta în computer. Pe ecran apare un folder cu câteva fişiere. N-ar fi trebuit s-o iau. Mi-am spus întruna să nu mă uit şi s-o pun la loc în dosar data viitoare când mă duc la Teb.

Deschide primul fişier, şi un clip video umple ecranul.

– Oh, Doamne! exclamă Nell. Asta sunt eu!

În filmare, stă pe o canapea, lângă un bărbat despre care Colette bănuieşte că e Sebastian. E palidă la față, şi are ochii injectați.

– *Vă deranjează dacă înregistrăm discuția?* Vocea îi aparține lui Mark Hoyt. *Aşa cere noul protocol al departamentului.*

– *Nici o problemă. Pot să-mi iau un pahar cu apă înainte să începem?*

– Asta e din prima dimineaţă, când au venit la mine acasă, precizează Nell şi se apleacă spre ecran, ca să vadă mai bine. Doamne, chiar atât de grasă sunt?

– *Aţi avut o noapte grea?*

– *Cu un nou-născut, fiecare noapte e grea.*

– Te rog, n-am putea vedea ce altceva mai e aici? întreabă Nell. Nu suport să mă uit la mine.

Colette închide montajul video şi deschide al doilea fişier. Un nou filmuleţ începe să se deruleze.

– E Scarlett, constată Colette. Probabil că ne-au interogat pe toate.

Stephen Schwartz îşi face apariţia din spatele camerei şi se aşază vizavi de Scarlett.

– *Am înţeles că dumneavoastră n-aţi ieşit în oraş seara trecută.*

– *Nu. Familia soţului meu e în vizită la noi. Nici nu-mi vine să cred. E groaznic!* Chipul i se întunecă de îngrijorare. *Chiar nu pot să-mi imaginez. Aveţi idee ce s-a întâmplat?*

– *De aceea le punem întrebări tuturor celor care o cunosc pe Winnie. Bărbatul acesta din grup...* Schwartz aruncă o privire în carneţelul lui. *Token parcă îi spuneţi.*

– *Da.*

– *Îl cunoaşteţi bine?*

– *Nu, nu prea. Eu mergeam des la întâlniri când eram însărcinată, dar urmează să ne mutăm, şi acum sunt foarte ocupată. Sinceră să fiu, porecla asta mi s-a părut întotdeauna copilărească.*

– Uf! pufneşte Nell. Putem să trecem peste?

Colette închide fişierul şi îl deschide pe cel de-al treilea din listă.

– Yuko, o recunoaşte ea şi închide rapid clipul, trecând la următorul.

Gemma, așezată la o masă. Un bărbat stă în spatele ei, ținându-l în brațe pe băiețelul lor.

– Am ajuns la bar pe la opt și douăzeci, cred. Pot să verific în telefon. I-am trimis imediat un SMS lui James, ca să văd ce face copilul.

Colette simte o strângere de inimă. Oare și interogatoriul ei cu Mark Hoyt e aici? O fi aflat Teb deja că ea a fost la bar în seara aia? Deschide ultimul fișier din listă, pregătindu-se să se vadă pe sine. Și o aude pe Nell icnind.

E Winnie. Acasă la ea, așezată pe canapea, în colț. Părul îi atârnă pe umeri, pleoștit, și ochii îi sunt umflați. Se uită în gol spre obiectivul camerei.

– Ați dormit vreun pic?

De data asta glasul este al unei femei.

– Puțin.

– Bun. Mă bucur să aud asta.

Femeia apare din spatele camerei. Poartă pantaloni negri și o bluză roz, fără mâneci.

– Mai am doar câteva întrebări, și pe urmă plec. În primul rând, am înțeles că mergeți la niște ședințe la un psihiatru.

Femeia își trage alături un taburet și se așază față în față cu Winnie.

– Asta nu pare să fie o întrebare.

– I-ați pomenit despre acest lucru detectivului Hoyt, seara trecută.

– Da?

– Nu vă amintiți?

– Îmi puneți atâtea întrebări! E greu să țin socoteala la toate.

– De cât timp mergeți la acest medic?

– De mult.

– Pentru?

– *Depresie.* Winnie ridică din umeri. *Din spirit camaraderesc. Tata m-a cam obligat să mă duc, după ce a murit mama.*

– *Şi când aţi fost ultima dată la terapie?*

– *Acum câteva luni.*

Femeia ridică o sprânceană.

– *N-aţi fost şi după ce aţi născut?*

– *Nu.*

Femeia deschide gura să spună ceva, dar Winnie o întrerupe.

– *Mă simţeam bine după ce l-am născut pe Midas. Mai bine decât mă simt de ani buni.*

– *Înţeleg. Vreau să vă pun câteva întrebări şi despre Daniel.*

Winnie îşi schimbă poziţia pe canapea.

– *Despre Daniel? De ce?*

– *Aţi fost împreună în liceu. De ce v-aţi despărţit?*

Un nor pare să treacă peste chipul lui Winnie.

– *Pe vremea aia nu puteam să mă descurc cu nimic. Inclusiv cu Daniel.*

– *Dar aţi păstrat legătura?*

– *Da. A fost primul meu iubit.*

– *După ce s-a căsătorit... Aţi avut o aventură?*

– *O aventură?*

– *Ştiu că e neplăcut, dar trebuie...*

– *Nu, n-am avut niciodată o aventură. Şi nu sunt sigură că...*

Colette aude sunetul unei chei care descuie uşa apartamentului.

– Cine e? şopteşte Nell.

Uşa se deschide, şi intră Charlie, care ţine în mână două pahare cu cafea pe o tavă din carton şi o pungă albă de hârtie.

– Oh, bună! salută el, scoţându-şi căştile din urechi.

Colette închide laptopul.

– Bună, dragule! răspunde ea, încercând să-şi stăpânească tremurul din glas. Te-ai întors devreme.

– Se pare că la cafenea au acum program de cântece pentru copii. M-au dat afară ţâncii şi bonele lor, explică Charlie, privind în cărucior, la Poppy, după care ridică ochii spre Colette. La ce vă uitaţi?

Ea îşi descleştează mâinile din poală.

– La un filmuleţ. Despre pregătirea pentru somn.

– Ah, da?

– Da, ştii cum e, intervine şi Nell. Pune copilul în pătuţ cu o doză de supă. Încuie uşa. Revino peste câteva săptămâni.

Charlie râde.

– După noaptea pe care am avut-o, o să cumpăr eu supa. Se duce la insula din bucătărie şi pune cafeaua şi punga de hârtie pe blat, lângă laptopul lui Colette. Ţi-am luat un croasant cu migdale şi o cafea. Nell, dacă ştiam că eşti aici...

– Nici o problemă. De fapt, trebuie să plec la serviciu acum.

Charlie îşi sărută soţia pe frunte.

– Şi eu. Ne vedem mai târziu.

Colette aşteaptă până când el intră în birou şi închide uşa în urma lui, iar când dinăuntru se aud ritmuri de jazz, dă mai încet sonorul şi redeschide clipul video.

– *Nu, n-am avut niciodată o aventură. Şi nu sunt sigură că înţeleg unde vreţi să ajungeţi cu întrebarea asta.*

– *Îmi pare rău, Winnie. Ştiu că e dificil, dar trebuie să-ţi punem aceste întrebări ca să ne facem o imagine completă asupra situaţiei.*

Lacrimi încep să curgă pe obrajii lui Winnie.

– *Daniel nu mi-a fost niciodată altceva decât prieten.*

- Înțeleg.

Detectiva îi întinde o batistă de hârtie și apoi se apleacă în față, cu carnețelul în mână.

- Hai să vorbim despre altceva. Spune-mi, dacă nu te deranjează, unde ai fost seara trecută. După ce ai plecat de la bar.

- Am mai spus.

- Da, i-ai spus detectivului Hoyt, dar aș vrea să aud și eu.

Winnie închide ochii.

- M-am dus în parc.

- În parc.

- Da. Era prima dată când rămăsesem singură după ce am născut. Și barul ăla... nu acolo mi-aș fi dorit să fiu. Am ieșit și am hotărât să merg pe jos. În final, am ajuns la parc.

- Te-a văzut cineva?

- Nu știu.

- Pe drumul până acolo, poate? Sau în parc? Ai trecut pe lângă cineva, ai vorbit cu cineva?

- Nu, din câte-mi amintesc.

- Ai tulburări de memorie?

- Nu. Winnie își privește, preț de câteva clipe, mâinile în poală, iar apoi, brusc, ridică ochii. *Ai auzit?*

- Ce?

- E Midas.

- Midas?

- Sssst, auzi! Se ridică, dând impresia că ascultă ceva în depărtare. *Acum! Ai auzit?*

- Nu, ce să...?

- Plânge. Winnie iese din cadrul camerei. *Îl aud plângând.*

- Winnie...

Apare din nou în cadru.

– *Acum a tăcut.* Privește în lungul holului, spre camera copilului. *Dar de unde se aude?*

– *Winnie, ascultă-mă! Vreau să-l sunăm pe medicul tău. Suntem de părere că ar trebui să-ți faci o programare...*

– *N-am nevoie de nici un doctor.* Își trece degetele prin păr, strângându-le în pumn. *Am nevoie să-mi găsiți fiul. Plânge. Plânge chiar acum. Vrea la mine. Iar voi stați aici și-mi puneți aceleași și aceleași întrebări. De ce mai sunteți aici?* Se duce la ușa care dă spre terasă și o deschide. *De ce nu sunteți afară, căutându-mi copilul?*

Detectiva se ridică și pășește încordată spre camera de luat vederi.

– *Hai să luăm o pauză.*

Restul cuvintelor ei sunt indescifrabile, iar câteva momente mai târziu ecranul se întunecă.

Colette e conștientă de liniștea din jurul lor și de durerea apăsătoare pe care o simte în piept.

– Oh, Doamne! exclamă Nell. Și-a pierdut mințile! Crezi că...? Oare...?

Nell stă pe closet, cu pompa prinsă de sân. Se uită la telefon și, deși știe că n-ar trebui, închide fotografia cu Beatrice și tastează adresa site-ului web al Patriciei Faith. Așa cum se aștepta, moderatoarea transmite în direct din parc, sub titlul scris cu litere de-o șchioapă: O RUGĂCIUNE PENTRU MIDAS.

Ezitantă, Nell deschide clipul video, și pe ecran apare imaginea Patriciei într-o rochie înflorată, strâmtă, adresându-se unei femei care împinge un cărucior.

– Scuzați-mă! Aveți un minut?

Femeia se oprește, și Patricia se apropie de ea pășind delicat pe tocurile de opt centimetri. În spatele ei se vede grupul de femei cu garoafe roz în mâini, cu capetele plecate în rugăciune.

- Sunt Patricia Faith, moderatoarea emisiunii *Ora lui Faith*.

- Da, răspunde femeia cu căruciorul. Ştiu.

- Ne aflăm aici pentru a vorbi despre ceea ce unii oameni numesc „fenomenul Mama veselă".

- Cred că dumneavoastră sunteţi singura care îl numiţi aşa.

- Deci, aţi auzit de el.

- Da. Din păcate.

- Minunat. Sunteţi mamă, evident. Lăsaţi impresia că sunteţi o persoană care-şi iubeşte copilul, remarcă Patricia, ridicând din sprâncene. Ce părere aveţi despre ideea grupurilor de mame care se întâlnesc la bar şi consumă alcool? Am auzit că unele fac asta chiar şi după-amiaza, luându-şi copiii cu ele.

Îşi şterge discret broboanele de transpiraţie de pe frunte, cu un deget, şi întinde microfonul spre femeie.

- Cred că nimeni nu dă nici doi bani pe ea.

Patricia Faith se uită spre cameră şi schiţează o grimasă.

- Nu copiii beau acolo. Pricepi asta, Patricia, da?

- Da, dar părinţii *beau*. Din câte locuri de întâlnire există, alegerea asta nu cumva e iresponsabilă? În seara în care Midas a fost răpit, mama lui era la un bar. Ai văzut asta? întreabă ea, arătându-i femeii fluturaşul pe care-l ţine în mână, cel cu fotografia în care apar Nell şi Winnie. E făcută în seara...

Nell închide telefonul şi opreşte pompa, făcând să înceteze bâzâitul motorului ei. N-a strâns atât lapte cât sperase, dar în baie e prea cald şi nu e aer. Plus că trebuie să se întoarcă la lucru. Îşi încheie nasturii bluzei, împachetează sticla şi aşteaptă ca în toaletă să nu mai fie nimeni înainte să iasă din cabină. Are nevoie de o cafea - se simte nesigură pe picioare încă de când

a plecat de la Colette; acea imagine a lui Winnie i-a rămas întipărită în minte.

Traversează holul și e surprinsă să constate că o așteaptă Ian, cu palmele pe tocul ușii de la biroul ei, cu bucla de pe frunte răsucită ca un semn de întrebare – detaliu pe care, a auzit ea, multe dintre tinerele din companie îl găsesc irezistibil. Azi, poartă o curea cu păsări flamingo roz brodate pe un fond azuriu.

– Hei, spune el când Nell intră și bagă pompa sub birou. Ai o secundă?

– Sigur.

Lângă el, stă o tânără pe care a văzut-o de câteva ori în treacăt, de la departamentul editorial. Are spre douăzeci și cinci de ani și poartă o rochiță din dantelă albă peste niște blugi negri și balerini portocalii. Părul îi e aranjat într-un coc perfect dezordonat, iar în mână ține un dosar.

– Pe Clare o știi? întreabă Ian.

Nell încuviințează și-și îndreaptă spatele, conștientă de felul în care bluza i se întinde peste piept și se crapă între nasturi. Încă n-a avut timp să meargă prin magazine după haine potrivite pentru noile măsuri. Ian se apropie de fereastră și se așază pe pervaz, împingând într-o parte câteva dintre fotografiile înrămate cu Beatrice pe care le-a pus ea acolo dimineață.

– A doua ta zi la muncă, da? Cum merge?

– Grozav, mulțumesc.

– Da? E-n regulă? Să te întorci la lucru?

Poartă șosete de culori diferite, și Nell bănuiește că așa a vrut el.

– E nevoie de o perioadă de adaptare. Dar mă bucur că m-am întors.

– Da, știu cum e.

Ea zâmbește. Nu, nu știe. Ian e un burlac în vârstă de patruzeci și patru de ani, despre care se zvonește că se vede cu una dintre asistentele de la *Wedded Wife*, revista de mirese a companiei. Ce știe el despre cum e să-ți lași copilul, practic un nou-născut, la creșă, nouă ore pe zi?

– Trebuie să spun că și eu mă bucur că te-ai întors, continuă Ian. De când sunt eu aici, am pierdut prea mulți oameni buni, „răpiți" de copiii lor. Își iau concediu de maternitate, ne zic că se vor întoarce, și pe urmă, bam!

Nell ridică sprâncenele.

– Bam?

– Da, bam. Cu câteva zile înainte de data stabilită să revină la birou, primim un telefon. „Nu pot să vin", spune el pe un ton mai scăzut. „Nu pot să plec de lângă copil." Mă bucur că tu nu ești așa.

Gândul îi trece fulgerător prin minte: să-i ardă una marțafoiului, să-l pună la podea, să încalece pe el și să-i îndese mutra în covor.

– Mulțumesc mult, Ian.

– Cum să nu. Și acum, eu și Clare avem nevoie de puțin ajutor. Nu ne punem la acord cu privire la o copertă și am decis să venim direct la specialist.

Clare scoate din dosar două coli printate și le așază una lângă alta pe biroul lui Nell. Sunt variantele ediției din săptămâna curentă a celei mai importante reviste a companiei, *Gossip!*, și o înfățișează pe actrița Kate Glass, care a născut recent. Stă pe plajă în două poziții diferite, îmbrăcată în pantaloni scurți și sutienul de la costumul de baie, și ține în mână drapelul american – totul sub titlul CUM MI-AM RECUPERAT TRUPUL.

– Ce părere ai? o întreabă Ian.

– Ce părere am?

Nell e conștientă de privirea interogativă a lui Clare.

– Da. Ca proaspătă mămică, cum rezonează cu tine?

– Ia să văd! cere Nell și ridică imaginile de pe birou. Ei bine, mă bucur să aud asta.

Ian se uită la ea, înclinând capul pe un umăr.

– Ce anume?

– Faptul că și-a recuperat trupul.

– Aiurea, nu? intervine Clare. Pozele astea sunt făcute la numai cinci săptămâni după ce a născut.

– Măi să fie! exclamă Nell. Trebuie să fi fost teribil de dificil pentru ea. Să aibă grijă de un copil, fără să aibă un trup. Și ce s-a întâmplat? I l-a furat cineva? S-a format vreun grup de căutare care i-a găsit abdomenele la sală, la CrossFit, în Cleveland?

Ian izbucnește în râs.

– Ți-am zis eu că e amuzantă, i se adresează el lui Clare, fără a-și lua ochii de la imaginile printate. E puțin ridicol știu. Dar copertele astea cu imagini postnatale fac toți banii de fiecare dată. Femeilor le plac chestiile de genul ăsta. Mă întreb – adaugă el, studiind cele două variante – dacă n-ar trebui cumva să prelucrăm în *photoshop* steagul pe care-l ține în mână.

– Nu cred.

– Nu?

Nell nu se mai poate stăpâni.

– Nu. Nici o proaspătă mămică nu uită să-și ia și steagul în bagaj când se duce la plajă.

Ian râde din nou, dar mai slab. Nerăbdarea lui e deja vizibilă.

– Îmi pare rău, se scuză Nell și privește spre Clare. Numai că... Revista asta... Nu e preferata mea dintre cele pe care le publicăm.

– Știu, știu. Dar nu uita că, dacă n-am avea încasările din publicitate la *Gossip!*, n-am putea să publicăm *Artiști și scriitori*.

– Bine, scuze. Lasă-mă să mă mai uit o dată. Îmi place asta, hotărăște Nell după ce studiază fotografiile încă puțin, ridicând-o pe una din ele. Și scoateți steagul. E ridicol!

Clare aplaudă fără zgomot, ținându-și chiar în dreptul gurii degetele cu unghiile date cu ojă roz.

– Ți-am *zis* eu că asta e fotografia mai bună.

Ian încuviințează din cap în timp ce ia fotografiile, cu un aer gânditor.

– Nu știu ce să zic. Eu tot cred că facem o greșeală uriașă.

– O greșeală uriașă? exclamă Nell, fluturându-și mâna cu o atitudine dezaprobatoare. Să fii fotografiată la bar, beată și supraponderală, purtând chiloți de gravidă la două luni după ce ai născut, iar fotografia să le fie distribuită locuitorilor din Brooklyn: *Asta* e o greșeală uriașă. *Asta* e o nebunie. O să fie bine, adaugă ea. Fotografiile sunt aproape identice.

Ian clatină iar din cap.

– Nu la asta mă refeream, spune el și se duce la fereastră, privind spre Lower Manhattan și spre fluviul Hudson, la câteva străzi depărtare. E o greșeală să nu folosim pe copertă povestea despre Bebe Midas.

Nell încearcă să mențină o expresie indiferentă când Ian se întoarce și o privește.

– Dar am discutat despre asta de un milion de ori! ripostează Clare. *Toată* lumea o va avea pe copertă! Ne bazăm pe faptul că îi vom atrage pe toți cititorii sătui până peste cap să audă despre Bebe Midas.

– Dar *nimeni* nu s-a săturat să audă despre Bebe Midas, replică Ian. Lumea nu vrea să citească mai puțin despre el. Vrea mai mult. Nu-i așa? întreabă el privind spre Nell. Tu nu vrei să citești mai mult?

– Nu, răspunde ea. Ce rost are să scrii întruna despre cazul ăsta? Lăsând la o parte încasările din publicitate. Familia aia are nevoie...

– Dar cine e tatăl lui Midas? se revoltă Ian. Ea de ce nu vorbește despre asta?

– Am auzit că e un donator de spermă, și...

– Bine, Clare, bine. Dar dacă-i așa, de ce nu spune limpede? De ce nu vorbește cu Oprah, așa cum au procedat atâtea alte mame aflate în situația ei?

– Oprah s-a retras.

– Știi la ce mă refer, Nell. Asta așteaptă toată lumea, iar Gwendolyn Ross *își dă seama* prea bine. A crescut în vizorul presei. De ce tace așa? Ce ascunde?

– Nu uita că avem un articol de șase pagini despre ea, intervine Clare pe un ton blând. Acum nu vorbim decât despre copertă.

– Înțeleg. Dar cititorii vor ajunge să-l citească? N-ar fi mai inteligent să rămânem focalizați pe Bebe Midas? A venit timpul să primim niște răspunsuri. Avem un corespondent local în Queens, și omul încearcă s-o convingă pe bonă să vorbească. Din câte-am auzit, ea n-a văzut niciodată copilul. N-a intrat în camera lui. Dar ziaristul ăla e jalnic. Cât despre fenomenul Mamele vesele... putem scrie săptămâni la rând despre el.

– Eu cred că ar trebui să depășim nivelul ăsta, declară Nell, iar Ian se întoarce brusc spre ea.

– Să depășim nivelul ăsta? Nu asta e treaba noastră, Nell. Treaba noastră e să *creăm* povestea.

Nell ştie că nu are rost să mai insiste.

– Oricum, eu tot sunt de acord cu Clare referitor la copertă. Aş fi mai tentată să cumpăr revista cu Kate Glass pe copertă.

Ian oftează.

– Bine, în regulă. Sper că aveţi dreptate. Tirajul ne-a scăzut, iar conducerea nu e deloc fericită. Cred că ar trebui să ne întoarcem cu toţii la treabă, spune el, coborând de pe pervaz, şi se îndreaptă spre uşă, dar se opreşte brusc. Of, fir-ar! Aproape că uitasem, Nell. Celălalt motiv pentru care venisem să vorbesc cu tine. Te trimitem la plimbare.

– La plimbare?

El râde.

– Ei, nu te speria aşa! Vreau să zic că va trebui să pleci într-o deplasare la un moment dat, în următoarele două săptămâni. Patru zile. În... Face o pauză pentru efect dramatic, şi reia: ... Bahamas! S-au gândit la asta pentru sediul noului server, şi vor să te duci tu. Să te întâlneşti cu angajaţii principali. Îmbini utilul cu plăcutul. Ce părere ai?

– Patru zile?

– Da. Şi e chiar pe plajă.

– Sună grozav, răspunde Nell, forţându-se să zâmbească. Îmi pun şi un steag în bagaj.

Nell citeşte pentru a patra oară acelaşi paragraf din manualul de instruire, străduindu-se să se concentreze, dar gândul nu-i dă pace.

O deplasare de patru zile.

Nici prin cap nu-i trece. Prima expoziţie organizată de Sebastian va avea vernisajul peste trei săptămâni. A tot lucrat până târziu în fiecare seară şi nu va putea

să se întoarcă în Brooklyn înainte de ora şase, când se închide creşa. Cine o s-o ia pe Beatrice? Cum va putea Nell să mulgă suficient lapte pentru patru zile? Cum va suporta să fie departe de copilul ei atât de mult timp? Alungă imediat gândul, ideea călătoriei, realitatea pe care o trăieşte (poate că mamei sale i-ar prinde bine câteva zile de vacanţă, venind din Rhode Island), şi încearcă să îşi mute concentrarea asupra treburilor profesionale, dar atenţia îi este prea rău distrasă. Face mai mic pdf-ul pe ecran.

O să-şi dea demisia.

O să coboare chiar acum în biroul lui Ian. *Bam!* o să-i spună. *Cel puţin am rezistat două zile.*

Ba nu, n-o să coboare în biroul lui. O să *urce* la etajul al optsprezecelea, să vorbească cu doamna în persoană. Adrienne Jacobs, directoarea de creaţie, în vârstă de treizeci şi cinci de ani, a corporaţiei Simon French, fost blogger de modă, prima femeie şi totodată cea mai tânără persoană care a deţinut vreodată funcţia de conducere în istoria de nouăzeci şi opt de ani a companiei. Soţia fratelui lui Sebastian. Cumnata ei.

Se şi vede deja urcând acolo, trecând pe lângă asistenţii lui Adrienne, intrând în biroul ei cu ferestre şi pereţi de un alb imaculat, cu cele două canapele albe şi cu covorul alb importat din Turcia, care a costat mai mult decât câştigă Nell într-un an. *Bam!*

Şi pe urmă? Nu-şi permit apartamentul bizuindu-se numai pe salariul lui Sebastian, nici să achite ratele la împrumutul lui pentru studii şi nici vacanţa pe care şi-au promis c-o vor lua de Crăciun – prima după patru ani. Pentru prima dată de când s-au cunoscut, o duc bine, din punct de vedere financiar. Mult mai bine decât îşi imaginaseră în Londra, când Sebastian era

student la arte, iar ea mergea la cursurile de masterat și preda securitatea cibernetică la un liceu, ca suplinitoare. Când mâncau tăiței de câteva ori pe săptămână și, ca să mai economisească patru lire, se furișau în sala de cinema cu floricelele de porumb aduse de acasă.

Și pe urmă, nu i-ar fi tocmai ușor să-și găsească o altă slujbă. Mai ales ținând seama de istoricul ei profesional, de trecutul ei și de detaliile pe care ar trebui să le spună despre ea când va aplica pentru un post nou.

E norocoasă fiindcă are slujba aceasta. Și-a tot repetat asta încă din prima zi de lucru la corporația Simon French, cu un an și jumătate în urmă; ba chiar de dinainte, de când i-a pomenit Sebastian despre ofertă, în ziua aceea rece de toamnă, când se întorsese ea în apartamentul lor din Londra după o zi de cursuri, cu brațele încărcate de cumpărături.

– Glumești! exclamase ea, încremenită locului.

– Deloc, replicase el, cu ochii strălucindu-i de entuziasm. A sunat chiar Adrienne, când erai tu plecată. Ți-a oferit ție postul. Vicepreședinte pe domeniul tehnologiei. Să te ocupi de toate problemele lor de securitate online.

– Probleme de securitate online? Asta e descrierea oficială a postului?

– Poți să faci din nou ce-ți place!

– Sebastian, nu! Adrienne nu trebuie să...

– Dar nu e vreun act caritabil, Nell. Ea însăși a spus asta. „Nu există nimeni mai bun decât Nell." Vrea să faci parte din echipa ei. A zis că are ea grijă de tot. Și – Sebastian își dresese glasul – i-am explicat eu cum stau lucrurile. Că acum ți se spune „Nell".

– N-o să pot să lucrez acolo.

– De ce nu?

– Fiindcă principala lor revistă e *Gossip!* Iar eu am standardele mele!

Nell se plimbă de colo colo prin birou, amintindu-şi expresia din privirea lui Sebastian. Nu cu mult timp în urmă, fusese contactat de Muzeul de Artă Metropolitan din New York şi i se oferise slujba la care visase, dar pe care avea de gând s-o refuze. Nu s-ar fi putut muta în New York City cu salariul pe care i-l oferea muzeul, mai ales că abia încercau să aibă un copil. Dar cum să-l refuze? După tot ce făcuse pentru ea... Fără să-i judece vreodată greşelile trecutului... Acceptând-o aşa cum este în realitate, pe ea însăşi, nu persoana pe care alţii hotărâseră s-o vadă în ea. Şi în plus, era o şansă de a se muta înapoi în State. De a se întoarce acasă. De a fi mai aproape de mama ei.

– Bine, acceptase ea în cele din urmă. O să vorbesc cu Adrienne.

Sebastian zâmbise larg, apropiindu-se de ea şi sărutând-o înainte de a-i lua din braţe pungile cu cumpărături.

– Îţi mulţumesc. Şi să nu spui nimic despre încercările de a face un copil.

Nell aude acum sunetul unui nou mesaj e-mail recepţionat. Revine la birou, ştiind că trebuie să se întoarcă la lucru. Deschide căsuţa poştală şi vede şase noi mesaje de la Mamele din Mai. Activitatea în cadrul grupului a început să fie din nou febrilă, după câteva zile de stagnare, când s-a aflat despre Midas, şi nimeni nu părea să ştie ce să spună.

Yuko scrisese, adresând o altă întrebare: *Salutare, mămicilor! Am nevoie de puţin ajutor. Nicholas s-a trezit cu o erupţie pe spate. Ataşez o fotografie. Ar trebui să-mi fac griji?*

Nell derulează răspunsurile.

Mie mi se pare o iritație de la căldură, fusese de părere Gemma.

Evită doctorii! o sfătuise Scarlett. *Îți vor prescrie un medicament agresiv și toxic, când de fapt tot ce-ți trebuie e o cremă de gălbenele.*

Nell șterge mesajele, întrebându-se dacă Winnie mai primește încă e-mailurile de la Mamele din Mai. Și-o imaginează așa cum era la interogatoriul acela înregistrat video, trasă la față, ochii zvâcnindu-i dintr-un colț în altul al camerei. Și parcă aude cuvintele lui Ian.

Cine e tatăl lui Midas? Ce ascunde Winnie? E timpul să primim niște răspunsuri.

Nell închide ochii. Pentru a zecea oară de când a urmărit interogatoriul acela de pe dischetă și pentru a suta oară de la răpirea lui Midas, în minte îi revine aceeași întrebare: cât de sigur e site-ul The Village? Cât de dificil ar fi să intri și să citești chestionarul pe care l-a completat Winnie când s-a înregistrat pe grupul Mamelor din Mai – același pe care au fost toate obligate să-l completeze? *Numele tău. Numele partenerului. Spune-ne câte ceva despre familia ta.*

Nell se ridică și se duce să închidă ușa biroului. Reașezată în fața computerului, inima începe să-i bată mai tare când deschide site-ul The Village și începe să tasteze, pentru a accesa clandestin pagina administratorului. Îi ia mai puțin de cinci minute. I-a venit foarte ușor s-o facă încă de la primele cursuri de programare – ca un instinct, așa cum îi spusese mai târziu un profesor sau, așa cum îi place ei să creadă, e o superputere a ei. În facultate, fusese prima persoană din anul întâi care câștigase un concurs național de programare, ceea ce o ajutase să obțină prestigioasa

bursă oferită de Ministerul Educației, fiind aleasă din peste 8 000 de candidați și ajungând să lucreze direct pentru secretarul de stat Lachlan Raine.

Profilul lui Francie este primul din listă, iar Nell îl deschide. Fotografia atașată este exact așa cum s-ar fi așteptat ea să fie: un selfie împreună cu Lowell și cu poza de la ecografie. Citește rapid datele completate de Francie – l-a întâlnit pe Lowell în orașul lor din Tennessee și au plecat amândoi în Knoxville, unde el a studiat arhitectura, iar ea a urmat cursuri de fotografie și a lucrat ca asistent într-un studio fotografic, în timpul liber lucrând pe cont propriu în domeniu, pozând pisici. „Suntem de puțin timp în New York și abia aștept să le cunosc pe celelalte mămici!" scrisese Francie.

Nell închide profilul și le trece rapid în revistă pe celelalte, surprinsă uneori de informațiile pe care le află, de cât de puțin le cunoaște de fapt pe femeile astea. Yuko lucrase pentru un judecător de la Curtea Supremă înainte de a naște. Gemma e din același oraș în Rhode Island ca și Nell și a învățat la liceul rival.

Telefonul de pe birou începe să sune și, luată prin surprindere, închide site-ul.

– Alo, Nell Mackey la telefon. La celălalt capăt se aude o răsuflare grea. Alo? Cine sunteți?

– Nell, eu sunt.

– Colette? exclamă ea, ridicându-se de la birou. În receptor nu se mai aude nimic o vreme, dar apoi distinge niște plânsete. Colette, ce s-a întâmplat? Ai pățit ceva?

– Sunt în sala copiatorului, la biroul primarului, șoptește Colette. Cred că e cineva afară.

– Cum adică? Tu ești bine?

– Nu. Am intrat în fișierele poliției. Și am văzut ceva. Ceva ce n-a fost dat publicității. Nu știu...

– Ce, Colette? Ce anume?

– Au găsit un cadavru.

Francie își trece palma peste țesătura canapelei Ektorp și își continuă drumul pe aleile labirintice, oprindu-se să se uite la eticheta cu preț al unui balansoar tapițat cu piele sintetică albă. Bate încet fundulețul lui Will și își verifică telefonul. Colette avea o întâlnire cu primarul după-amiază și acceptase să se uite în dosarul lui Midas, ca să vadă dacă include informații despre Archie Andersen. Francie speră că, după vizita ei de ieri la sediul poliției, Mark Hoyt a înțeles că trecuseră cu vederea un detaliu esențial. Deja ar trebui să-l fi găsit pe Andersen și să-l fi adus la interogatoriu.

Se îndreaptă cu pași rari spre sectorul cu mobilier de dormitor. E a cincea ei vizită la IKEA, în răstimp de două săptămâni. Lowell instalase în sfârșit aparatul de aer condiționat în camera de zi – unul la mâna a doua, pe care-l cumpărase ea de pe mica publicitate din The Village și care s-a dovedit a fi o porcărie, scoțând aer călduț și urât-mirositor. E disperată să mai scape de căldura din ce în ce mai dogoritoare, dar nu suportă să-i dea drumul – cine știe ce vapori toxici ar putea emite? A încercat să se descurce cum a putut, refugiindu-se la bibliotecă, la cursuri de muzică și aici la IKEA, unde lui Will pare să-i placă. Poate datorită șocului luminilor fluorescente sau senzației cavernoase a spațiului, ca și când ar fi pătruns într-un pântec vast și intens luminat, dar copilul se liniștește imediat ce intră în magazin, oferindu-i ei cel puțin patruzeci de

minute de liniște, cât de cât, în care să-și domolească gândurile și o rază de lumină să răsară în mintea ei.

La raionul de perne, Will începe să se agite, iar Francie mărește pasul, îndreptându-se spre cafenea. În aer plutește un iz greu de chiftele, așa că întoarce un scaun cu fața spre fereastră și scoate din geantă sticla cu apă și un pachet de lapte praf. Toarnă pulberea în sticlă și, când începe s-o agite, remarcă o tânără mamă așezată lângă un cărucior, mâncând o bucată roz de somon și uitându-se la pachetul de Enfamil de pe masa la care stă ea.

Francie întoarce privirea, simțind un fior de rușine când duce biberonul la gura lui Will și încercând să ignore ochii femeii, fixați asupra ei. Ar vrea să aibă curajul să-i explice că știe că laptele matern e mai bun, însă ea nu mai are. Trupul ei nu-l mai poate hrăni.

Will aproape că a terminat tot din biberon, când sună mobilul. E Colette.

– Ah, ce bine! exclamă Francie, răsuflând ușurată. Așteptam telefonul tău.

– Știu. Îmi pare rău.

– Ei? Ce-ai aflat?

– Nimic.

– Nimic? Ești sigură?

– Uite ce e, Francie. Nu-mi mai tot trimite mesaje pe tema asta. Nici nu pot să-ți spun în ce necaz aș intra dacă s-ar afla aici ce-am făcut.

– Știu, îmi pare rău. Dar nu pricep. Te-ai uitat în dosar?

– Da.

– Și?

– Și nu e nimic despre tipul ăla, Archie.

Francie oftează, enervată.

– *Nimic?* Dar cum e posibil? Mark Hoyt chiar n-are *deloc* de gând să-şi facă treaba? Chiar n-are de gând să-l caute şi să-l ia la întrebări?

– Asta nu înseamnă că nu l-a căutat. Înseamnă doar că informaţia nu se află aici, în dosarul ăsta. Şi mai e ceva. La naiba! Francie, trebuie să...

– Bine, dar stai puţin. Cum a rămas cu tipul care vorbea cu Winnie la bar? Despre el e ceva?

– Nu e nimic nou în dosar.

La celălalt capăt al liniei, în fundal, se aud voci.

– Trebuie să închid, spune Colette, şi închide.

Francie e pe punctul de a izbucni în plâns când Will termină de supt tot laptele şi simte cum i se înmoaie picioarele când se ridică. Dimineaţă a fost prea necăjită ca să poată mânca, şi se gândeşte să comande ceva, dar gândul la mâncarea de aici îi întoarce stomacul pe dos. Pleacă din cafenea, spre ieşirea din magazin, când îşi dă seama că a luat-o pe un drum greşit. Porneşte înapoi şi se încurcă în încrengătura de culoare, fără să mai ştie bine pe unde e ieşirea. Will începe să plângă, aşa că se duce în grabă spre raionul de covoare, unde se pomeneşte blocată în spatele unei femei cu un cărucior care ocupă tot culoarul şi care înaintează prea încet.

– Scuzaţi-mă, spune ea şi încearcă să treacă, dar o clipă mai târziu vede figura femeii şi se opreşte. Scarlett!

Tânăra se uită la ea cu o expresie nedumerită, iar Francie simte un val de stânjeneală. Scarlett n-a recunoscut-o.

– Sunt eu, Francie.

– Oh, sigur, râde cealaltă, jenată. Îmi pare rău. Mi s-a blocat creierul pentru o clipă. Aş zice „creierul de gravidă", însă cred că ar trebui să renunţ deja la

scuza asta. Scarlett se uită la Will, care se zvârcolește în portbebe, plângând tot mai tare. Cum mai e cu canalul înfundat? întreabă ea. A funcționat trucul cu cartoful?

– Da, minte Francie, incapabilă să mai facă față altor sfaturi binevoitoare.

– Mă bucur. Și tot fără cafeină, da?

Francie ezită.

– Da, fără. Nimic, de-o săptămână încoace. Tu ce faci?

– Sunt obosită. Cu copilul și cu mutatul, n-am mai avut o clipă măcar pentru mine, mărturisește Scarlett aruncând o privire sub pledul care acoperă cărucio-rul, după care continuă cu voce scăzută: Doarme de aproape două ore, slavă Domnului!

– Două *ore*?! Will n-a dormit niciodată două ore în timpul zilei.

– Niciodată? Ești sigură că mănâncă suficient înainte să-l culci?

– Da. Așa cred.

Scarlett înclină din cap, iar Francie nu poate să nu remarce aerul ușor îngâmfat de pe chipul ei.

– Eu am noroc cu micuțul ăsta. Întotdeauna a dormit bine.

Francie încuviințează.

– Faci cumpărături pentru casa cea nouă? izbutește ea să întrebe.

– Da, răspunde Scarlett și pipăie țesătura unui covor din apropiere. Soțul meu îmi tot spune că mărfurile de aici sunt niște porcării. Știu că are dreptate. Ar trebui să mă uit la magazinele din oraș. Tu ce mai faci? o întreabă apoi, când Francie începe să-l legene pe Will, care plânge mai tare. Mi-e dor de toată lumea.

– Și mie, replică Francie, și vocea i se frânge. E greu de când cu povestea cu Midas...

Scarlett închide ochii.

– Îmi face rău când mă gândesc. Nici nu-mi pot închipui prin ce trece Winnie.

– Știu. Sinceră să fiu, continuă Francie și, înainte de a se putea stăpâni, lacrimile încep să-i șiroiască, sunt cam doborâtă acum. Copilul se trezește des noaptea și e greu, fiindcă Lowell trebuie să doarmă. Apartamentul nostru e foarte mic. Nu e nici pe departe o casă cu patru dormitoare, în suburbii. Iar pe urmă, chiar și după ce el adoarme, eu stau trează și mă gândesc la Midas. Trebuie să existe o explicație pentru ce s-a întâmplat, nu? Cum au intrat în casă, și de ce ar vrea cineva să răpească un sugar? Știe că ar trebui să tacă, dar cuvintele se revarsă fără voia ei. Poliția nu și-a făcut treaba cum trebuie, nu crezi? Detectivul Hoyt... chiar nu pare să știe ce face. Eu refuz să cred că Midas nu mai e în viață. Tocmai m-a sunat Colette. Am făcut tot ce ne-a stat în putință ca să înțelegem ceva din situația asta. Ar vrea să-i spună lui Scarlett că ultima ei speranță de a-l găsi pe Archie Andersen este Colette, că ea a căutat de atâtea ori pe internet în speranța de a da de el – ca să afle dacă a fost vreodată în închisoare, dacă locuiește încă în New York, dacă e posibil să fi fost în seara aceea undeva în apropiere de casa lui Winnie. Scoate un șervețel din geanta cu scutece și-și suflă nasul. Probabil că nici n-am mâncat suficient, reia ea. Vrei să mergem să luăm ceva bun, sau măcar o cafea? Mi-ar prinde bine puțină companie...

Dar când ridică iar ochii, o inundă un val de stinghereală. Scarlett se uită la ea cu o expresie oripilată. Francie își pleacă privirea în podea, umilită. *În ce hal*

trebuie că arăt! își spune în sinea ei. Stând aici, la IKEA, îmbrăcată în tricoul pătat și boțit pe care l-a cules din coșul de rufe, cu părul ciufulit, isterizându-se la raionul de covoare!

– Îmi pare rău, rostește ea. Nu vreau să te împovărez cu...

– Nici o problemă. Mi-ar face plăcere să bem o cafea, zâmbește Scarlett slab, cu o umbră de compasiune în priviri. Dar cei de la firma de mutări vin peste o oră să ne facă o estimare de preț.

– Oh, sigur. Înțeleg.

– Ne vedem săptămâna asta la un prânz, poate în parc? sugerează Scarlett, începând deja să se îndepărteze. Câteva zile încă mai pendulăm între Brooklyn și casa cea nouă. O să-ți trimit un e-mail.

Francie își ia la revedere și pornește în direcția opusă, lăsând pachetul cu șervețele roz, pe care intenționase să-l cumpere, într-un coș plin cu linguri de salată din plastic, și se îndreaptă spre casele de marcat, strecurându-se printre oameni și cărucioare încărcate până la refuz cu cutii din carton. Afară, pe trotuarul încins, zărește un autobuz în stație și fuge spre el.

Ocupă un scaun în spate, lipindu-și capul de geam și încercând să-și domolească senzația de rușine. De ce mama naibii a făcut una ca asta? Scarlett e atât de stăpână pe sine, atât de încrezătoare – și-a luat o casă în Westchester. Își cumpără mobilier nou. O altă mamă cu un copil care nu-i face probleme și cu o viață aparent ideală. Și iat-o pe ea, plângând la IKEA, cu un țânc pe care nu-l poate controla și un soț care nu acceptă să cumpere un aparat de aer condiționat nou pentru camera de zi sau un cărucior nou, nici măcar după ce frâna ăstuia, primit în dar de la mătușa lui,

s-a defectat, cu două zile în urmă. Pe ea o bântuiau viziunile: vedea căruciorul scăpându-i din mână, cu Will înăuntru, luând-o la vale de unul singur, cu prea mare viteză pentru ca ea să-l mai poată prinde, și ajungând în stradă. Când o sunase Lowell de la birou, ieri după-amiază, ca să vadă ce face, intrase în panică și-i ceruse să se oprească la Target în drum spre casă și să cumpere imediat un cărucior nou. Lowell refuzase.

Legănatul autobuzului îl liniștește pe Will, iar Francie scoate din geantă sticla de Diet Coke cumpărată de dimineață, caldă acum, și o golește, întrebându-se dacă ar trebui să ia în considerare sugestia lui Lowell din seara trecută. Stăteau în pat, cu Will între ei, când el îi propusese să se ducă la un consult la doctor.

– Mama a venit cu ideea, precizase el. Am sunat-o azi. Zice că există probabil ceva medicamente pe care să le iei pentru anxietatea pe care o ai și pentru crizele de plâns.

– Nu de pastile am nevoie, replicase ea. Am nevoie ca poliția să-l găsească pe Midas. Am nevoie să ajut și eu ca bebelușul ăla să se întoarcă la mama lui.

Un bărbat se așază pe locul liber de lângă ea, și Francie se trage mai aproape de geam. Nu vrea să se mai gândească – nici la Lowell, nici la Scarlett și nici la ideea soacrei sale. Își ia telefonul din geantă și se uită la meteo – temperatura va depăși treizeci și cinci de grade încă câteva zile – și apoi deschide aplicația de Facebook. Zăbovește cu privirea asupra postărilor din partea de sus a paginii: invitația de a vedea „O seară în oraș", albumul creat de Yuko pentru întâlnirea lor de la Jolly Llama. Încă n-a avut inima să se uite, dar acum îl deschide, dornică de orice lucru care-i poate distrage

atenția, și derulează fotografiile adăugate de celelalte. Yuko și Gemma stând lângă balustrada terasei. Nell și Colette ciocnind paharele. Răsuflarea i se taie când ajunge la o poză cu Winnie, care stă la masă, cu bărbia în palmă. Și încă una cu ea privind mulțimea, cu soarele apunându-i în spate, cu o expresie stranie pe față, aproape visătoare.

Și apoi îl vede în fundal: o pată de roșu-aprins.

Mărește poza trăgând de ea cu degetele. Șapca roșie de baseball.

Tipul cu care vorbea Winnie. Stă singur, cu o băutură în mână. Și iată-l că apare și-n altă fotografie, unde figura i se distinge clar în fundal. Dar tipul nu stă acolo pur și simplu. Se uită la ele, le pândește, privește fix spre Winnie.

Un sfert de oră mai târziu, când autobuzul oprește în stația ei, se scuză față de bărbatul așezat alături, pășește peste picioarele lui, coboară și se îndreaptă în fugă spre apartamentul ei, animată de nerăbdare și speranță. Ușa de la intrare este întredeschisă. De cel puțin patru ori i-a cerut până acum lui Lowell să repare ivărul, care nu mai închide bine. E periculos. Înăuntru, corespondența e așezată grămadă pe măsuța șubredă din hol, și Francie vede o chitanță de la cardul de credit și un plic mare, cu numele ei scris cu majuscule verzi. Îndeasă chitanța în geanta de scutece, știind că va trebui să găsească o cale de a plăti cei o sută de dolari pentru hainele de copii pe care le-a comandat de la Carter înainte ca Lowell să afle că nu primise slujba de renovare. Ignoră plicul - scrisul seamănă vag cu cel al mamei sale și n-are acum chef de asta; bănuiește că e costumașul de botez pe care mama ei insistase să i-l trimită. Urcă în goană cele trei rânduri

de trepte și își găsește laptopul sub rețetele pe care le printase dimineață. Împingând cu vârful piciorului scăunelul pe arcuri al lui Will, deschide Facebookul și apoi albumul lui Yuko.

Da!

El e. Tipul cu care vorbea Winnie. Studiază cu atenție fiecare fotografie, să vadă dacă-l poate zări în fundal. Și când îl zărește, nu se poate abține să studieze încă o dată poza cu Winnie. Expresia aceea pierdută din ochii ei. Felul în care e surprinsă într-o fotografie uitându-se în jos, la telefon. E ciudat, dar se străduiește să nu se gândească la asta. Încearcă să se concentreze pe vestea cea bună.

Acum are un plan.

14

ZIUA A OPTA

CĂTRE: Mamele din Mai
DE LA: Prietenele din The Village
Data: 12 iulie
SUBIECTUL: Sfatul zilei
SUGARUL TĂU: ZIUA 59

Foarte probabil, încă mai ai de dat jos câteva kilograme. Nu te lăsa deprimată de surplusul de greutate. Mai bine, pune-te în mişcare! Ia cărucior (şi, poate, câteva persoane din grupul mămicilor) şi fă o plimbare în pas alert în jurul parcului. Pentru gustări, alege fructe şi legume. Mestecă încet când mănânci. Evită carbohidraţii. Şi cât ai zice peşte, o să încapi iar în blugii aceia vechi.

Colette stă la insula din bucătărie, şi palmele lui Charlie îi cuprind sânii umflaţi.

– Haide, Charlie! îl mustră ea, împingându-l uşor. Nu acum! Doar ştii că trebuie să lucrez.

– Ştiu. Dar bebe abia ce-a adormit în cărucior, iar tu ai lucrat din nou până târziu aseară. Ţi-ai câştigat sfertul de oră pentru cafea garantat de stat, murmură el şi mâinile îi alunecă pe abdomenul ei, i se strecoară în pantalonii de pijama şi-i cuprind interiorul coapselor. Nu mă obliga să reclam o angajată secretă a primarului, fiindcă încalcă codul muncii!

Francie se smulge dintre brațele lui.

– Te rog, Charlie, încetează! Trebuie să termin capitolul ăsta.

El se ridică, oftând.

– Iubito, mă omori cu zile. Au trecut deja trei luni.

– Știu.

– Situația asta nu mai poate continua așa.

Francie se răsucește spre el, încercând să-și ascundă iritarea.

– Știu, Charlie. Însă chiar în clipa asta? Când lucrez? Eu nu vin la tine în birou când scrii, încercând să te seduc.

El râde.

– Știi ce, iubito? Dacă o să simți vreodată chiar și cea mai mică înclinație să vii la mine în birou ca să mă seduci când scriu, așa să faci. Imediat. Chiar dacă vorbesc la telefon cu editorul meu. Chiar dacă părinții mei sunt în casă. Chiar dacă s-ar întâmpla, indiferent de motiv, să fiu într-o întâlnire cu papa. O să mă opresc din discuții și o să-ți fac pe plac atunci și acolo, într-un mod de-a dreptul spectaculos.

Colette surâde.

– Asta e bine de știut.

El face semn cu bărbia spre ușa biroului.

– Vrei să facem acum o încercare? Să vezi dacă spun adevărul?

– E papa înăuntru?

– Nu.

– Atunci, nu sunt interesată, replică ea întinzând picioarele și punându-și tălpile pe picioarele lui. Îmi pare rău. Trebuie să mă concentrez. Abia ce-a fost nevoie să caut în dicționar un sinonim pentru *plecat*. Nu-i deloc a bună.

Charlie își trage picioarele de sub ale ei și se duce la frigider să ia sticla cu lapte matern pe care o pregătise ea mai devreme.

– Pleci? îl întreabă Francie.

– Da.

– Unde o duci?

– La alergat.

– O s-o iau eu când mă întorc. Întâlnirea de azi ar trebui să dureze puțin.

El încuviințează cu o mișcare din cap.

– Ia pălăria de soare galbenă, îi spune Colette. Celelalte sunt prea mari pentru ea.

– Da. Știu.

– Ai luat loțiunea solară?

– Luat.

– Se pare că azi va fi și mai cald.

– Da, repetă Charlie și închide frigiderul, rămânând cu spatele spre ea. Știu cum să am grijă de fiica mea.

– Ești supărat pe mine?

– Da. E prea frustrant! exclamă exasperat, întorcându-se.

– O să dai divorț de mine?

El nu-și poate stăpâni un râs scurt.

– Da, Colette. Dau divorț.

– Îmi lași mie espressorul?

Charlie pune sticla pe blat și se apropie de ea.

– Nu.

– Atunci, măcar cafetiera?

– Discută cu avocatul meu.

– Mă iubești?

– Mult. Dar, Dumnezeule, cât ești de încăpățânată! Ne vedem mai târziu, îi spune el după ce se apleacă și o sărută pe frunte.

Colette își umple o ceașcă cu cafea proaspătă și se duce cu ea la fereastră, privind afară, spre stradă, fiindu-i rău de oboseală. Își petrecuse cea mai mare parte a nopții în fund pe balansoar, ațipind între reprizele de alăptat, știind că ar fi trebuit s-o pună pe Poppy în pătuțul ei, ca s-o obișnuiască să adoarmă singură, așa cum recomandă toți specialiștii, chiar lăsând-o să plângă câteva momente, dacă e necesar. Dar nu e-n stare s-o facă. Instinctele îi dictează să rămână lângă fetița ei, s-o lase să-i adoarmă în brațe, dacă așa vrea ea.

Vizita la pediatru nu decursese deloc bine.

– E puțin în urmă, îi spusese medicul. Se vede clar. Are o anumită slăbiciune musculară în partea superioară a corpului, puțin mai pronunțată pe dreapta. Și mă îngrijorează felul în care își ține capul.

– Ce înseamnă asta? întrebase ea, ținând-o pe Poppy la piept.

– E prea devreme să mă pronunț. Tot ce putem face deocamdată este s-o ținem sub observație. Reveniți peste trei luni.

– *Trei luni?!* De ce atât de mult? Până atunci nu se poate face nimic?

– La vârsta asta, nu. Trebuie să așteptăm și să vedem. Mulți copii depășesc situația.

Jos, pe trotuar, îl vede pe Charlie ieșind din clădire. Își fixează mai bine căștile în urechi și pornește într-o alergare ușoară, împingând căruciorul spre intrarea în parc. Reacționase la veștile de la medic așa cum se așteptase ea. Calm.

– Bun, o s-o ducem din nou la control peste trei luni. Dacă doctorul o să ne spună că e cazul să ne facem griji, o să ne facem atunci.

O mașină vine în viteză exact când Charlie dă să traverseze strada, fără să mai aștepte culoarea verde a semaforului. Colette își ține răsuflarea văzându-l că el se trage înapoi pe trotuar și strigă ceva către șofer. Când traversează apoi și cotește pe după zidul de piatră, ea trage perdeaua, își pune cafeaua pe masă și se lasă în genunchi în fața canapelei, pipăind dedesubt după plicul cu discheta.

După ce o bagă în buzunarul interior al genții, se duce în baie și stă sub duș, cu apa foarte rece, încercând să-și limpezească mintea, să-și alunge gândurile care o frământă de ieri. Au găsit un cadavru.

Informațiile erau sumare – o simplă notiță a lui Mark Hoyt în partea de sus a teancului. *Rămășițele trupești au fost găsite ieri, în jurul orei 17.00. Trimise la laborator, identificarea urmând să fie confirmată până mâine la ora 12.00. Noutăți cât de curând.*

Închide ochii sub jetul de apă rece, rememorând visul de noaptea trecută. Winnie era pe un câmp, aplecată deasupra trupului neînsuflețit al lui Midas. Colette se apropiase, vrând s-o prindă de braț, dar când Winnie se întorsese, își dăduse seama că se înșelase: nu Winnie stătuse aplecată deasupra lui Midas, ci Francie.

Închide apa și se îmbracă în viteză. O oră mai târziu, când ajunge la etajul al patrulea al clădirii Primăriei, Allison nu e la biroul ei. Colette așteaptă în hol câteva minute, după care se duce la ușa biroului lui Teb și aruncă o privire în încăperea goală. Pașii abia dacă i se aud pe covor când se îndreaptă încet spre scrin, scoțând discheta din geantă. Tocmai se pregătește s-o pună pe podea, sub un șir de scaune, când Allison se ridică de după biroul lui Teb.

– Bună!

– Oh, Doamne! exclamă Colette, strângând discheta în mână. M-ai speriat de moarte!

– Îmi pare rău, se scuză Allison, punându-şi o palmă pe pântec. Uf! Aplecarea asta m-a ameţit niţel!

– Dar ce făceai?

Secretara oftează.

– Ascultă, Colette, e posibil să fi intrat cineva aici când lucrai tu şi să fi luat ceva de pe biroul primarului?

– Să fi luat ceva? îşi drege ea glasul. Nu, din câte îmi amintesc, nu.

– La naiba!

– Ce s-a întâmplat?

– Oh, nimic. Pot să jur că am pus ceva aici, pentru primar, dar el nu-l găseşte. Şi e furios pe mine.

– Pot să te ajut să cauţi. Ce anume e?

Allison flutură din mână.

– Nu te prosti! Ai destule pe cap, nu e cazul să te ocupi şi de treburile mele. Dar... trebuie să te rog să aştepţi afară. Mi s-a spus să nu las pe nimeni înăuntru în lipsa lui. Probabil că nu s-a referit şi la tine, dar am oricum destule probleme, aşa că...

– Sigur. Aştept afară, nici o problemă.

Colette o urmează pe Allison înapoi în hol. Dincolo de canapele, în faţa ferestrei mari ce dă spre Parcul Primăriei, un bărbat tânăr pregăteşte un pupitru, iar altul aşteaptă în apropiere, cu o expresie plictisită, ţinând în mână o replică din carton a sigiliului oraşului. Colette se aşază pe una dintre canapele şi pune discheta în geantă exact în clipa în care Allison reapare din birou, cu un plic mare din hârtie.

– Ăsta a sosit pentru tine.

Pe plic, cu litere verzi de tipar, e scris numele lui Colette, urmat de adresa primăriei. Cine i-ar trimite

ei ceva pe adresa de la biroul primarului? Teoretic, nimeni n-ar trebui să știe că lucrează aici.

– Când?

– Aseară.

– Mulțumesc, spune ea luând plicul și punându-l în geantă.

– Cu plăcere. Sper că nu va trebui să aștepți prea mult, dar sinceră să fiu, lucrurile nu arată deloc bine. Ceva ciudat se petrece azi aici, adaugă Allison, făcând semn cu bărbia spre cei doi bărbați care pregătesc pupitrul.

După ce Allison se întoarce la biroul ei, Colette se reazemă de spătarul canapelei, cu gândul la plic. Ceva îi spune că n-ar trebui să-l deschidă acum. Nu aici, nu cu atâția oameni în jur.

Încă treizeci de minute, răsfoiește alene câteva numere vechi din *New Yorker*. Într-un târziu, aude pași apropiindu-se pe culoar. E Aaron, însoțit de o femeie într-un costum gri-închis; Colette zărește la șoldul ei tocul unui pistol. Are un aer familiar.

– Ne vedem mai târziu, îi spune ea lui Allison și, auzindu-i vocea, Colette își dă seama.

E polițista care o interogase pe Winnie. Cea din înregistrarea video de pe dischetă. Dispare în lift, iar Aaron se apropie de Colette, cu telefonul într-o mână și un dosar gros în cealaltă. Văzând-o că dă să se ridice, îi face semn să rămână așezată.

– Încă nu, îmi pare rău. A intervenit ceva. Primarul își cere scuze. Mai lasă-ne încă zece minute.

– Pot să plec și să mă întorc într-un moment mai potrivit.

– Nu, fac tot ce pot ca să intri la el, spune Aaron privind peste umărul ei, spre Joan Ramirez, purtătoarea

de cuvânt a primarului, care aşteaptă la uşa biroului. Încă zece minute.

Pune uşor o mână pe umărul lui Colette şi se întoarce să plece, dar dosarul îi cade de sub braţ şi o sumedenie de hârtii se împrăştie pe podea, la picioarele ei. Colette se ghemuieşte ca să-l ajute să le strângă de sub scaun, dar mâna i se opreşte în aer, la jumătatea drumului.

O fotografie a lui Midas. O ia de jos şi o priveşte. Midas e îmbrăcat într-o salopetă gri în dungi şi îşi suge pumnişorul. Pare culcat pe un covor alb.

– Colette?

Aaron stă cu palma întinsă, iar ea se ridică şi-i dă fotografia.

– Mulţumesc, spune el şi-i face scurt cu ochiul, apoi intră cu Joan în biroul primarului.

Colette îşi reia locul pe canapea şi simte cum încăperea se învârte în jurul ei. Îşi sprijină fruntea în palme, stăpânindu-şi impulsul de a-şi prinde tâmplele între genunchi, aşa cum o sfătuise, când era în clasa a doua, un şofer de autobuz, văzând-o că se albeşte la faţă din cauza răului de mişcare. *A fost găsit un cadavru*. Fotografia. Poliţista. Conferinţa de presă care se pregăteşte.

Midas e mort.

Ce altceva ar putea fi?

Aude glasul lui Teb şi, când ridică privirea, îl vede venind spre ea. Se ridică în picioare, ţinându-şi geanta aproape de corp.

– Am veşti proaste, Colette, începe el, pe un ton grav. Am o problemă pe care trebuie s-o rezolv. Îmi pare foarte rău.

– Ce s-a întâmplat? întreabă ea, dar în clipa următoare Aaron apare lângă ei.

Mobilul îi sună, și duce mâna la buzunar.

– Da. Bun, în regulă, rostește el în telefon și închide. A sosit comisarul Ghosh, domnule. Vine încoace. Poate ar fi bine să vă schimbați cravata. Cu una ceva mai sobră.

Teb încuviințează și pleacă înapoi, spre biroul său. Aaron îi face semn lui Colette spre lift, apăsând el însuși butonul.

– Scuze, Colette. Îmi dau seama cât de enervant e, dar uneori lucrurile ne scapă de sub control. Riscurile meseriei.

Ușa se deschide, și Elliott Falk de la *New York Post* năvălește din lift.

– O să te sune Allison, ca să reprogramați, mai adaugă Aaron.

Ușa liftului se închide între ei și, când se deschide din nou, Colette iese în fugă din clădire, făcând semn către cel mai apropiat taxi. Urcă și trântește portiera.

– Încotro?

– Brooklyn. Prospect Park West.

Deschide televizorul din fața ei, și ecranul se luminează, iar habitaclul taxiului se umple de acorduri muzicale – coloana sonoră a unui clip publicitar despre o saltea. La intrarea pe Podul Brooklyn, șoferul apasă claxonul. La televizor se difuzează emisiunea matinală a unui post local, în mijlocul unei secțiuni de gătit. Cum să-i convingi pe copii să mănânce mai multe legume. Șoferul deschide radioul, ca să concureze cu sunetul televizorului, și ascultă postul de știri.

Colette se apleacă în față.

– Ați auzit ceva despre Midas, copilul care a fost răpit?

– Cel bogat?

– Da.

– E mort, răspunde șoferul. Se pare că un fost iubit l-a ucis.

– Nu! exclamă Colette cu glasul sugrumat. Unde ați auzit?

– De la nevastă-mea. Ea mi-a spus, ieri. E obsedată de povestea asta.

Telefonul ei scoate un piuit scurt. E Nell.

TREBUIE să ne vedem. Ne întâlnim la 5? La The Spot. O șterg de la birou mai devreme, trebuie s-o iau pe Beatrice la 6.

Nu pot, tastează Colette. *Nu azi.*

Trei puncte. Nell îi răspunde imediat: *TE ROG! E important.*

Colette își pune telefonul pe genunchi și închide ochii. *Amintește-ți să respiri.* O vede parcă pe moașă în fața ochilor, îngenunchind în fața ei în cele mai cumplite momente ale travaliului, repetând fraza iar și iar. *Totul depinde de respirație.*

Vorbesc serios, scrie Nell. *Trebuie să vorbesc cu tine.*

Bine. Ne vedem acolo.

– Scuzați-mă, rostește șoferul, un sfert de oră mai târziu. Am ajuns.

Charlie e în bucătărie, făcând un sendviș, când intră ea în casă.

– Te-ai întors deja?

Colette își lasă geanta să cadă lângă ușă, dă muzica mai încet și deschide televizorul, trecând repede de pe un post pe altul.

– Ce faci?

– Primarul ține o conferință de presă. Cred că e în legătură cu Midas...

Când ajunge la un post de știri, îl vede pe Teb stând în fața pupitrului și ridicând o mână pentru a reclama liniște în rândul ziariștilor.

„Rămășițele trupești au fost descoperite în pădure, la circa o sută douăzeci de metri de casa lui Winnie Ross, pe proprietatea ei aflată la nord de New York City. Din cauza arsurilor extinse de pe trupul cadavrului, am solicitat ajutorul FBI-ului pentru a-l identifica."

– Nu! exclamă Charlie, care vine lângă Colette și o ia de mână. L-au găsit pe Mid...

– Sssst!

„Am primit în această după-amiază confirmarea faptului că rămășițele aparțin lui Hector Quimby, un vechi angajat al familiei Ross." Teb își consultă notițele. „În ultimii treizeci de ani, domnul Quimby a lucrat ca îngrijitor al proprietății Ross, administrând totodată și reședința din Brooklyn a familiei, de unde a fost răpit Midas în seara zilei de 4 iulie."

Pe ecran apare o fotografie. Bărbatul are spre șaptezeci de ani, păr cărunt, mustață grizonantă și ochi albaștri.

„Nu știm încă dacă există vreo legătură între moartea domnului Quimby și răpirea lui Midas Ross, dar ancheta continuă pornind de la premisa că există o conexiune."

„Cum a fost descoperit cadavrul?" strigă unul dintre reporteri.

„Anchetatorii de la FBI și NYPD au fost conduși la cadavrul domnului Quimby..." Teb tușește. „Scuzați-mă. Au fost conduși la cadavrul domnului Quimby de câinii polițiști care amușinau după mirosul lui Midas Ross."

Colette își trage degetele dintre ale lui Charlie.

– Lasă-mă o clipă!

Se duce în bucătărie, își ia geanta, intră în baie și încuie ușa. Se așază pe closet și scoate plicul, desfăcându-l.

Nu e nici o scrisoare înăuntru. Nici o semnătură. Doar o singură foaie de hârtie.

Fotografia unui chip, dintr-un dosar de la poliție.

E adolescent, în poză. Nu are riduri în jurul ochilor și nici fire cărunte în barbă. Se uită drept în cameră, cu o expresie sfidătoare. Pe plăcuța pe care o ține în fața pieptului scrie data lui de naștere și locul în care a fost arestat. Nu și acuzația. Nici măcar numele.

Dar nu încape îndoială că el e. Token.

Francie își suge burta, conștientă de tipul care se apropie, însă el trece de ea și se așază la celălalt capăt al barului. Se uită din nou la ceas: 15.32. A întârziat deja treizeci și două de minute. Poate că a mințit-o. Poate că nici nu vine.

– Încă un pahar de Zinfandel?

Sub privirile barmanului, trage de decolteul adânc al bluzei.

– Cred că da, răspunde și se uită la SMS-ul primit cu câteva minute în urmă de la Barbara, soacra ei, cu o fotografie atașată înfățișându-l pe Will întins pe pătură, în parc. *Noi ne simțim grozav. Sper că ședința foto merge bine. Succes!*

Mâna îi tremură când îi întinde barmanului o bancnotă de zece dolari, rememorând discuția pe care a avut-o dimineață cu Lowell, când el a ieșit din dormitor și a găsit-o așezată pe canapea, hrănindu-l pe Will cu biberonul și încercând să-și stăpânească lacrimile.

– De data asta, ce mai e? o întrebase el.

– Adică?

– Pari necăjită.

– Nu sunt.

– Francie...

– Nu e nimic. Nu vreau să vorbesc despre asta.

Nu-i poate spune lui ce o tulbură – că l-a sunat ieri pe Mark Hoyt pentru a-l informa că a găsit fotografii cu tipul care a abordat-o pe Winnie la Jolly Llama.

– Sunt dezamăgită fiindcă a trebuit să fac eu munca asta, îi spusese ea polițistului, impresionată de tonul autoritar din glasul ei. Dar, mă rog. Vi le trimit imediat pe e-mail – dacă nu cumva, din motive de securitate, preferați să trimiteți pe cineva să le ia personal.

– Francie, ascultă-mă, replicase Hoyt. Trebuie să încetezi.

– Să încetez? Dar ce...?

– M-ați auzit, doamnă Givens. Încetați. Găsiți-vă ceva de făcut. Duceți copilul în parc. Sau poate duceți-vă dumneavoastră la doctor. Asigurați-vă că totul e-n regulă. Lăsați-ne pe noi să ne facem treaba.

– Să mă duc la doctor! exclamase ea, cu un râs pe care nu și-l putuse stăpâni. Ai *idee* măcar ce treabă de rahat faceți aici? Ești conștient măcar că un copil, un nou-născut, depinde de voi ca să se întoarcă la mama lui? Să mă duc eu la doctor? Glumești, cred! N-am nevoie de un alt...

– La revedere, doamnă Givens.

Sigur că nu i-ar putea povesti asta lui Lowell, care n-ar face decât să stea și să se uite la ea de parcă și-ar fi pierdut mințile, cu spatele rezemat de blat și cu brațele încrucișate la piept.

– Încep să-mi fac griji pentru tine, Francie.

Îi vine greață acum, amintindu-și ce i-a spus după aceea, cum l-a acuzat că e rece și neînțelegător în vreme ce el se îmbrăca, și cum s-a ferit când el a dat s-o sărute ieșind pe ușă, în drum spre aeroport ca s-o ia pe mama lui (după toate aparențele, o sunase pe Barbara și o rugase să vină din Tennessee pentru câteva zile, spunându-i că Francie e copleșită și i-ar prinde

bine puțin ajutor cu copilul – fără să discute măcar cu ea înainte). Francie nu suportă deloc când se ceartă. Înainte, abia dacă purtau discuții în contradictoriu, dar acum, de când s-a născut copilul, o irită tot ce face el. Știe că trebuie să-și ceară scuze și să aplaneze situația, mai ales că Barbara va sta la ei și va dormi pe canapeaua din camera de zi, de unde va auzi fiecare cuvânt rostit de ei. Întinde mâna după telefon, dar simte două brațe în jurul ei.

Se întoarce, cu mobilul în mână, frapată de cât de arătos e el de aproape: ochii lui albaștri ca de gheață, maxilarul pătrat, puternic, părul negru sub șapca roșie de baseball. Înainte ca ea să apuce măcar să-l salute, el o ridică de pe scaun și o trage aproape, sărutând-o așa cum n-a mai fost sărutată de foarte multă vreme, ajutând-o să uite complet de Lowell.

El se trage înapoi.

– *Tu* ești femeia cu care trebuia să mă întâlnesc, da?

– Da. Bună!

Îi pare rău pentru tremurul nervos din glas.

El se așază nonșalant pe taburetul de alături și-i face semn barmanului, cerând o bere și un whisky, fără a se oferi să comande încă un rând pentru ea.

– Îmi pare rău că am întârziat. A intervenit ceva.

Dă pe gât whisky-ul dintr-o înghițitură și ia apoi o gură de bere. Ea întinde mâna după paharul ei cu vin, privindu-l. Nu s-a înșelat. Are vreo treizeci și ceva de ani, aceeași vârstă pe care ar avea-o acum Archie Andersen. El soarbe din nou din bere, iar ea observă strânsoarea degetelor lui pe sticlă și felul în care tricoul i se mulează pe bicepși. E mult mai solid decât și-l amintea de când îl văzuse la Jolly Llama.

– Îmi place stilul tău, spune el, ştergându-şi gura cu dosul palmei.

Ea ridică sprâncenele.

– La rochia mea te referi?

Privirea lui îi urcă de la sâni la gât şi apoi la ochii conturaţi de genele false pe care şi le-a aplicat cu o oră în urmă, în toaleta de la un Starbucks din apropiere.

– Păi, mda, şi rochia. Dar ce vreau să zic e că n-ai pierdut vremea deloc. Majoritatea fetelor vor conversaţii pe e-mail zile întregi înainte de o întâlnire.

Francie e mândră de rapiditatea cu care a reuşit să încropească planul ăsta, graţie lui Nell. Ieri, după discuţia inutilă cu Mark Hoyt, îi trimisese un e-mail lui Nell la birou.

Ştiu că poate n-o să iasă nimic din asta, dar am găsit nişte poze cu tipul ăla cu care vorbea Winnie la Jolly Llama, îi scrisese ea. *Avem vreo şansă să le folosim ca să aflăm câte ceva despre el?*

Nell avusese nevoie de şapte minute pentru a-i răspunde. *Asta e tot ce-am găsit. I-am introdus fotografia într-o aplicaţie de recunoaştere facială. Pare un tip drăguţ.*

Francie deschisese linkul şi, iată-l: fotografiile lui şi profilul de pe un site numit Sex Buddies, un fel de site de întâlniri. Dădea foarte puţine amănunte despre el – înălţimea, greutatea, faptul că preferă femeile cu sâni mari, dar nu şi numele (dacă nu cumva nu-l chema Doktor Pericol).

Ce ai de gând să faci cu toate astea? scrisese Nell apoi.

Nimic, răspunsese ea. *Le ţin la îndemână, pentru orice eventualitate.*

În realitate, petrecuse după aceea o oră întreagă fardându-se, făcându-şi selfie-uri, străduindu-se să-şi creeze o înfăţişare cât mai sugestivă şi făcându-şi profil pe Sex Buddies. Trei e-mailuri trimise de pe contul fals

de Gmail pe care şi-l crease fuseseră suficiente pentru a stabili întâlnirea de acum. Citind ce scriseseră diverşi oameni pe site, fusese cuprinsă de deprimare, dar şi de un val de recunoştinţă pentru Lowell, pentru viaţa lor împreună şi pentru familia minunată pe care o aveau.

Tipul se apleacă spre ea.

– Miroşi superb, îi spune.

– Mulţumesc. Dar în primul rând, nici măcar nu ştiu cum te cheamă.

– Cum mă cheamă? Cum vrei să mă cheme?

– Cum *vreau eu* să te cheme?

– Exact, replică el, şi Francie îi simte izul de tutun din răsuflare. De ce nu-mi alegi tu un nume?

Ea se preface că se gândeşte câteva clipe.

– Vreau ca numele tău să fie Archie.

El râde.

– Ca tipul ăla din benzile desenate?

Râde şi ea, încercând să-şi mascheze dezamăgirea. Nu se poate să fie el. Dacă nu cumva e vreun actor de Oscar, altfel nu i-ar fi răspuns atât de elegant când ea i-ar fi ghicit corect numele.

– Archie, reia el. Îmi place.

– Bun.

În regulă, chiar şi aşa, îşi spune Francie. Poate că nu e Archie Andersen, dar tot e posibil să răspundă la câteva întrebări esenţiale: de ce a intrat în vorbă cu Winnie, despre ce au discutat şi unde s-a dus Winnie în seara aia.

– Iar tu poţi fi Veronica mea. Ei, dacă am avea şi o Betty![1]

---

[1] Personajele principale ale unei serii de benzi desenate publicate în SUA începând din 1950

Privește undeva în spatele ei și, fără un cuvânt, o ia de mână, o ridică de pe scaun și o trage spre partea din spate a barului. Ea se străduiește să țină pasul, vărsându-și vinul pe rochie și chinuindu-se să-și mențină echilibrul pe tocurile înalte ale pantofilor. Străbat un culoar îngust și întunecat, care duhnește a urină, și ajung într-o încăpere goală, cu o masă de biliard într-un colț și o canapea jerpelită în celălalt.

El o duce spre canapea și o strânge aproape de trupul lui, cu buzele atingându-i urechea.

– E mai intim aici, în spate, îi murmură și o împinge puțin câte puțin înapoi, până când ea cade stângace pe canapea, vărsându-și aproape tot vinul din pahar.

El se așază alături și-i pune o mână aspră pe genunchi, mutând-o încet mai sus, pe coapsă.

– Încă nu, șoptește ea, mutându-i mâna, și răsuflă ușurată când doi indivizi intră în încăpere.

Cei doi, cu ghete de lucru în picioare și truse de scule prinse de centură, la brâu, se îndreaptă spre masa de biliard – sunt probabil muncitori pe vreun șantier din apropiere, ieșiți în pauza de masă. Francie nu-și poate stăpâni un gând: dacă, prin cine știe ce ghinion oribil, tipii ăștia o cunosc? Dacă sunt colegi cu Lowell, dacă au lucrat cu el la vreun proiect de construcții?

– Veronica, am patruzeci de minute înainte de a trebui să mă întorc la muncă, îi spune falsul Archie.

Pare iritat, iar ea nu-l poate învinovăți. Sex Buddies nu e tocmai genul de site prin intermediul căruia oamenii se întâlnesc la un bar, ziua, ca să discute despre interese comune. În plus, nici ea nu are prea mult timp. I-a promis lui Nell că se vor vedea la The Spot, la cinci; Nell vrea să vorbească cu ea și cu Colette despre ceva anume. Până atunci, trebuie să-și vadă de planul ei. Unul la care s-a gândit toată noaptea.

Se ridică și, cu picioarele depărtate de-o parte și de alta a genunchilor lui, se apleacă punându-i mâinile pe umeri, cu sânii la o palmă de fața lui, învăluindu-l în aburul parfumului.

– Mă duc să mai iau câte un rând pentru fiecare.

La bar, își stăpânește cu greu pornirea de a mai privi o dată fotografia lui Will în parc, cuprinsă iar de sentimentul de vinovăție fiindcă îi mințise pe Lowell și pe Barbara, spunându-le că postase un anunț pe site-ul The Village și că fusese angajată să fotografieze un copil de nouă luni. Ia paharele și se întoarce la canapea, unde se așază lângă tip, făcând tot posibilul să pară dezinvoltă și stăpână pe sine.

– Așa deci. Veronica..., murmură el, din nou cu gura lipită de urechea ei. Despre ce vrei să vorbim?

Francie ia o înghițitură zdravănă de vin și pe urmă rostește cuvintele pe care le-a exersat toată dimineața.

– Am nevoie de băutura asta. Mi-am pierdut slujba.

– Nasol.

El își scoate șapca de baseball și-i mângâie ceafa cu vârful nasului.

– Mda. Eram chelneriță. La un bar simpatic din Brooklyn. Jolly Llama.

El se trage în spate.

– Merg și eu acolo uneori.

– Nu mai spune!

– Ba da. E la câteva străzi de apartamentul meu.

– Ce ciudat! exclamă ea, apoi mijește ochii și se uită mai bine la el. Ah, stai puțin! *Tu* ești!

El se încruntă.

– Care tu?

– Tu! Francie își pune paharul pe masa murdară și se întoarce spre el, punându-i o mână pe genunchi. N-ai fost la Jolly Llama pe 4 iulie?

El se gândește puțin.

– Da, chiar am fost. De unde știi asta?

– Tu ești tipul *ăla*! Ce coincidență! râde ea, altoindu-i o palmă peste genunchi. Colegilor mei n-o să le vină să creadă! Am vorbit o grămadă despre tine!

El pare uluit.

– Despre mine? De ce?

– Tu ești tipul care vorbea cu femeia aia. Cum o cheamă, Winnie.

– Cine-i Winnie asta?

Francie e surprinsă de cât de convingător e jocul lui, prefăcându-se că nu știe despre ce vorbește ea.

– Gwendolyn Ross! Actrița! Căreia i-a fost răpit copilul!

– Când?

– Serios? Tu nu citești ziarele? Nu te uiți la televizor?

– Doar la sport.

Nici nu-i vine să creadă. Tipul ăsta chiar nu are habar.

– Îți amintești că ai vorbit cu o femeie la bar în seara aia? Una drăguță? Poate chiar ai dispărut cu ea o vreme?

În sfârșit, pare să-și amintească ceva.

– *Aia* e femeia căreia i-au răpit copilul?

– Da. Băiețelul ei, Midas. În seara aia a fost răpit.

– Ce chestie! Chiar am auzit despre asta. Fetele de la muncă vorbesc tot timpul despre el. Midas. Ca zeul ăla grec! exclamă el și își pune berea pe masă, după care se apleacă în față, râzând. Ce nebunie! Stai să vezi când le-oi povesti prietenilor.

– De ce? întreabă Francie cu un aer conspirativ. Ce-or să zică?

– Ei au fost cei care m-au provocat s-o fac.

Orice urmă de amuzament piere din vocea ei.

– Ce să faci?

– Să vorbesc cu ea. Să mă dau la ea, explică el cu un aer stupefiat. Era un grup de mame acolo, pe terasa din spate.

– Da, mi le amintesc. Era și ea cu ele.

– Amicii mei mi-au zis că-mi dau douăzeci de dolari dacă marchez cu una dintre ele. Știi, așa, de distracție. Vorba aia, cine poate să înscrie cu una mai trecută, cu copii acasă? Am acceptat pariul. Prima cu care am încercat m-a refuzat înainte să pot măcar să-i ofer o băutură, dar ea... femeia asta, Winnie... a mușcat imediat momeala. A mușcat bine de tot, rânjește el.

Francie mai ia o înghițitură de vin. Trebuie s-o lase mai moale. Alcoolul o zăpăcește de cap.

– Deci, n-o cunoșteai dinainte?

– Nu. Dar am cunoscut-o până la urmă, și-ncă cum.

Francie coboară glasul și-l privește pe sub genele false.

– M-ai făcut curioasă.

El tace o vreme, studiind-o. Apoi îi ia tivul rochiei între degete și-l trage în sus, scurtându-i astfel fusta și lăsându-i la vedere coapsele proaspăt epilate, lucioase de la loțiunea cu miros de piersică.

– Ești sigură că vrei să auzi? E de-a dreptul nebunesc.

Ea reușește să strecoare o notă de flirt în glas când răspunde:

– Mie-mi place de-a dreptul nebunesc.

– Serios, Veronica? Dovedește-o!

– S-o dovedesc?

– Da. Hai să spunem că am pentru tine o poveste incredibil de bună.

– Așa...

– Dar trebuie să-ți câștigi dreptul de a o afla, replică el, cu fața la numai câțiva centimetri de a ei. Sărută-mă și o să ți-o spun.

Se apleacă și își lipește cu duritate buzele de ale ei, împingându-și limba în gura ei. În cele din urmă se retrage, lăsându-i în gât un iz amar de bere.

– I-am făcut cinste cu un pahar.

Francie ridică o sprânceană și apoi se încruntă.

– Asta nu-i chiar nebunesc.

– Nu, ăsta-i doar începutul, răspunde el, plimbându-și un deget pe linia decolteului ei. Vrei să afli mai mult?

Ea încuviințează, iar el își strecoară mâna sub rochia ei, depărtându-i ușor picioarele. Îi strânge coapsa în palmă, degetul lui mare atingându-i marginea chilotului.

– Continuă, îi cere ea, și propria-i voce i se pare cavernoasă, necunoscută.

– I-am cerut să vină acasă cu mine.

Unul dintre muncitorii de la masa de biliard se uită spre ei, când falsul Archie ia mâna lui Francie și și-o așază între picioare. Ea îl simte întărit și își lasă mâna ghidată de a lui, înainte și-napoi pe țesătura blugilor.

– Și? A mers acasă cu tine?

El o sărută. Când se depărtează de ea, Francie are privirea împăienjenită. Mirosul de bere din respirația lui. Bărbia lui țepoasă, care o zgârie. Dar nu pe el îl vede – nu pe tipul ăsta căruia îi spune Archie, ci pe profesorul de științe. Pe domnul Colburn.

– Nu, din păcate. A zis că are un copil la care se tot gândește. Era necăjită din cauza lui.

Francie își desface degetele mai larg, simțind un gol în stomac în timp ce apasă mai tare. Închide ochii.

– Winnie era necăjită?

– Da.

Îi trage chilotul într-o parte, iar ea își simte brațele imobilizate, simte țesătura aspră a păturii ieftine de pe patul domnului Colburn. Îi vine să urle, dar nu poate.

– A zis că tot ce vrea e să mergem la mine acasă. Să încalece pe mine.

Mâna ei se mișcă mai repede pe materialul blugilor.

– Că se săturase să stea tot timpul în casă. Și să-și facă griji mereu pentru copilul ăla.

– Așa a zis? îi șoptește ea în ureche. Că se săturase să aibă un copil?

– Cam așa ceva. Ne-am încuiat în baie. Nu-mi puteam lua mâinile de pe ea. Era ceva extraordinar. I-am zis să mai rămână măcar încă puțin. Să mă lase să-i mai iau ceva de băut.

– Și?

– A început să țipe la mine. Să-mi spună că trebuie să-și vadă de treburi. Că ea nu e așa. Ceva de genul că ea e o mamă bună. Răsuflarea îi devine sacadată pe gâtul ei, iar Francie îi simte corpul încordându-se. Aș fi fost în stare să fac moarte de om ca să pot s-o iau cu mine acasă. S-o trântesc pe patul meu. Să-i sfâșii rochia aia. Își ia mâna dintre picioarele ei și îi înșfacă încheietura, forțându-i palma să se miște mai repede, cu ochii închiși și gura deschisă. Winnie... Dumnezeule... A dracu' de bună era!

Francie simte lacrimi apărându-i în colțul ochilor, în timp ce el geme gutural, icnetele joase umplând încăperea.

Ceilalți se uită. Cei doi tipi de la masa de biliard. Stau nemișcați, cu tacurile ca niște furci, pe lângă ei. Archie nu pare să observe că ea plânge; își linge buzele, cu ochii pironiți în tavan și ceafa rezemată de spătarul canapelei.

– Copilul ei... Răpit..., murmură apoi și, clătinând din cap, se ridică și întinde mâna după restul de bere. Sper că poliția a luat-o bine la scărmănat. Fătuca aia e clar într-o doagă.

La The Spot, Nell stă la o masă lângă geam, și ceaiul negru din cană i se răcește în timp ce se uită la pozele pe care i le-a făcut cu o seară în urmă lui Beatrice: zeci de fotografii cu mânuțele ei, cu piciorușele mititele și tălpile galbene ca untul, atât de dulci de-ți vine să le mănânci.

Aruncă din nou o privire spre ușă, sperând că Francie și Colette sunt pe drum. E nerăbdătoare să ajungă la creșă și s-o ia pe Beatrice, știind bine cât de absurd e totul – câte ore petrece uitându-se la poze cu piciorușele fetiței ei, în vreme ce îi plătește pe niște necunoscuți să aibă grijă de ea.

Își pune telefonul în geantă și, când ridică ochii, Colette e lângă masă, în fața ei, cu Poppy ițindu-se din țesătura portbebeului. Are ochii roșii, iar pistruii îi ies în evidență pe pielea neobișnuit de palidă.

– Ești bine? o întreabă Nell.

– Ai văzut? întreabă Colette așezându-se cu greu pe scaunul de vizavi. Au identificat cadavrul.

– M-am uitat la știri la birou, în cafenea. Toată lumea stătea cu ochii pe televizor. Am crezut că era Midas. După ce m-ai sunat tu ieri, am fost sigură că al lui era cadavrul.

– Știu. Și eu. Trebuie să-ți spun ceva, șoptește Colette, aplecându-se spre ea. Am primit o chestie prin poștă...

Nell o zărește pe Francie lângă ușă, uitându-se la meniul scris cu cretă deasupra barului.

– Ah, bun, a ajuns și ea.

Se ridică și-i face semn, constatând cu surprindere că poartă o rochie strâmtă, cu decolteu larg, din care se vede o bucățică din dantela neagră a sutienului.

– Ați văzut? întreabă Francie, apropiindu-se de masă. Cadavrul?

Rimelul i s-a întins în jurul ochilor încadrați de gene false, lungi, ca picioarele subțiri ale unui păianjen.

Nell încuviințează din cap.

– Am văzut. E...

– Și Bodhi Mogaro? I-au dat drumul, continuă Francie, așezându-se.

Vestea eliberării lui fusese comunicată ieri, într-o conferință de presă organizată de Oliver Hood. În picioare, pe treptele închisorii, alături de Mogaro, de soția și de mama lui, Hood ceruse ca ofițerii de poliție implicați în anchetă, inclusiv comisarul Rohan Ghosh, inclusiv primarul Shepherd, să-și ceară scuze.

– O să aducem NYPD-ul la tribunal, adăugase el.

– Eu am nevoie de o cafea, spune Francie. Și de niște apă.

Nell observă felul în care i se împleticesc cuvintele și firul lucios de transpirație de deasupra buzelor.

– Francie, ai băut?

Ea îi aruncă o privire enervată.

– Nu, Nell. N-am băut. Sunt o mamă care-și alăptează copilul, răspunde ea și întinde mâna după apa din fața lui Nell, luând câteva înghițituri bune. M-a cutremurat știrea asta despre Hector. Am văzut când veneam încoace. Au idee cine l-a ucis?

– Nu, dar ascultă..., intervine Colette, însă Francie o întrerupe:

– El avea cheile de la locuința ei. Ar fi putut să intre în casă. Sau să lase pe altcineva să intre. Își vor

da seama de asta, nu? Chiar şi un idiot ca Mark Hoyt poate să vadă legătura.

– Da, replică Nell. Iar acum au făcut apel la voluntari care să-l caute pe Midas în zonă. Ar trebui să mergem şi noi.

Francie se crispează.

– Adică să-i caute cadavrul.

Colette se apleacă spre ele.

– Ascultaţi-mă. Trebuie să vă spun ceva... un lucru foarte îngrijorător, care mi s-a întâmplat azi. Scoate din geanta cu scutece un plic pe care numele ei e scris cu litere verzi, de tipar. Am primit asta azi, pe adresa de la biroul primarului.

Nell se uită la scrisul cu majuscule. La cerneala verde. Întinde mâna şi scoate din geanta de la picioare un plic similar, cu numele ei scris exact la fel.

– Ăsta a venit pentru mine, la birou, spune ea. De asta am vrut să ne vedem. Ca să vi-l arăt.

Găsise plicul în căsuţa ei de corespondenţă, când se întorsese din pauza de prânz. Se aşezase în capătul mesei de conferinţe şi-l deschisese înaintea unei şedinţe, în care urma să-i informeze pe ceilalţi angajaţi ai companiei cu privire la iminentele schimbări ale sistemului de securitate. Îşi susţinuse prezentarea cu multe poticneli, siderată de ceea ce citise.

Francie cască ochii mari.

– Oh, Doamne! Şi eu am primit unul. Acasă, azi-dimineaţă. Nu l-am deschis încă. Ce e? Ia plicul din mâna lui Nell şi scoate fotografia dinăuntru. Cine a trimis asta?

– N-am idee, şopteşte Colette. Cineva care ştie că lucrez pentru primar. Adică voi, fetele, şi Token, dar mă îndoiesc că el le-a trimis.

– Pentru ce a fost arestat?

– Nu scrie, răspunde Nell. Am făcut eu niște săpături, dar...

– Săpături? se miră Francie. Unde?

– În câteva locuri. Voiam să văd ce pot să găsesc. Adică, de ce să-mi trimită mie cineva poza asta? Iar acum, totul e și mai bizar. De ce ni le-a trimis la *toate* trei? Am intrat pe site-ul The Village, continuă Nell coborând glasul, și am spart pagina de administrator a Mamelor din Mai. Ca să-i văd profilul și să aflu mai multe despre el.

Francie nu-și ia privirea de la ea.

– Dar cum...?

– Nu contează. Mă pricep să fac asta.

– Și?

– Și nimic. Abia dacă a completat ceva. Că a crescut în Manhattan – chestie pe care cred că o știam deja. Că pe partenerul lui îl cheamă Lou. Nici măcar n-a inclus o fotografie.

– Ar trebui să intri din nou, sugerează Francie, în șoaptă. Să te uiți la profilul lui Winnie. Să vezi dacă scrie cine e tatăl lui Midas.

Nell ezită o clipă, după care se apleacă mai mult spre ele.

– M-am uitat.

Un bărbat se lovește de scaunul ei, vărsându-i ceva pe umăr. Nell se întoarce, enervată, și constată că e un tip pe care-l cunoaște, cineva de la ea din bloc.

– Bună, Nell! Scuză-mă, te rog.

E cel care locuiește cu un etajul mai jos de ea, care umblă mereu cu marginea unui crac de la pantaloni suflecată, gata parcă să urce pe o bicicletă; cel a cărui soție e mereu încruntată.

– Ce mai faci? întreabă el. Fetița ta ce mai face?

– Grozav, mulțumesc.

– Am impresia că nu prea doarme noaptea, nu?

– Cum adică?

– Păi, eu și Lisa o auzim uneori plângând. Prin plafon.

– Ah, da. Ce să spun...

– Lisa chiar s-a documentat. Îi dai suzetă?

– Suzetă? Da.

– Oh. Lisa a citit că suzeta îi mai potolește din plâns.

– Așa e. Bănuiesc că voi n-aveți copii...

– Sau mai sunt scutecele acelea noi... Enchanted SleepSuit, ori cam așa ceva. Dacă copilul plânge...

– E drăguț din partea voastră să fiți atât de preocupați, replică Nell, pierzându-și răbdarea. Dar nu-i nevoie. Plânsul de noaptea trecută... Nu copilul plângea.

– Nu? Dar cine?

– Soțul meu. Sebastian.

– Sebastian?

– Da. Se uita din nou la *Beaches*[1]. Așa pățește de fiecare dată.

Bărbatul zâmbește strâmb.

– Aha. La revedere, Nell.

Așteaptă tăcute până când el își pune lapte și zahăr în cafea, la bar și, imediat ce bărbatul iese din cafenea, Colette se apleacă iar spre Nell.

– Și ce scria în profilul lui Winnie?

– Nu există. Nu are un profil. N-am găsit nimic care să arate că e înscrisă în grup.

– Și ce înseamnă asta?

– Nu știu prea bine. Bănuiesc că l-a șters și că site-ul nu păstrează o copie a profilului ei. Dar, sinceră să

[1] Film hollywoodian realizat în 1988, despre prietenia peste ani dintre două tinere din medii sociale diferite

fiu, cine ar putea s-o învinovățească? Închipuiți-vă că deschide e-mailul, sperând să găsească o veste bună despre Midas, și că se vede nevoită să citească șaisprezece noi mesaje despre exercițiile Kegel.

Colette își sprijină fruntea în palme.

– Situația asta o ia razna de tot. Habar n-am ce-ar trebui să facem noi acum.

– Eu am, răspunde Francie, uitându-se când la una, când la cealaltă, cu o privire inexpresivă, de parcă și-ar fi tras o jaluzea peste ochi. O să facem tot ce e nevoie pentru a-l găsi pe Midas. Nu renunțăm, decât atunci când nu vom mai avea încotro... decât atunci când vom fi sigure că am făcut tot ce ne-a stat în puteri ca să-l aducem înapoi, acolo unde-i e locul: în siguranță, lângă mama lui.

15

SEARA A OPTA

M-am tot gândit la ceva în ultimele zile – la promisiunea pe care mi-am făcut-o mie însemi atunci când am aflat că sunt însărcinată. Ce moment! Şezând deasupra closetului, în toaleta farmaciei Duane Reade, prea nerăbdătoare să aştept până acasă ca să-mi fac testul, văzând cele două liniuţe roz formând o cruce, ca aceea pe care o agăţa mama deasupra uşii în dormitorul ei.

Eu n-o să fiu o mamă ca toate celelalte, mi-am promis. N-o să stau să citesc toate cărţile. N-o să mă stresez în legătură cu ftalaţii din şampon şi pesticidele din lapte. Sau cu bisefenolii din mâncarea chinezească la pachet. N-o să mă opresc niciodată în mijlocul magazinului ca să-i vorbesc copilului meu tare, în speranţa că va auzi toată lumea cât de înţelegătoare sunt eu şi cât de apropiaţi suntem, de parcă să fii părinte ar fi vreo manifestare artistică.

Nu voi deveni o altă persoană.

Şi pe urmă, cât mi-a luat ca să-mi încalc promisiunea?

Trei minute.

Da, trei minute: timpul necesar să înfăşor testul de sarcină în hârtie igienică, să-l îndes în poşetă, să mă

spăl pe mâini şi să ies. Trei minute, după care am fost cu totul altcineva.

O mamă.

De unde ştiu? Fiindcă am stat la colţul străzii, deşi nu se vedea nici o maşină venind, şi am aşteptat ca semaforul să se facă verde. Niciodată în viaţa mea nu mai făcusem asta. Mă văd încă şi acum. O mulţime de oameni trecând grăbiţi pe lângă mine în drumul lor spre sala de sport sau spre micul dejun, cu cafeaua în paharele de plastic clipocind şi stropindu-le hainele, în vreme ce eu stăteam nemişcată, cu palmele pe pântec, convinsă că în clipa în care aveam să cobor de pe trotuar, o maşină avea să se năpustească, apărând de nicăieri, şi să-mi facă bebeluşul (şi pe mine odată cu el) una cu pământul.

Şi nu mi-am mai revenit niciodată. Dintr-odată, asta am devenit. Era ca şi când o scară rulantă s-ar fi materializat sub mine, ridicându-mă împotriva voinţei mele şi ducându-mă într-un loc în care - puf! - totul îmi inspira teamă: cuptoarele cu microunde, gurile de canal, praful de la casa de alături care se renova. Totul constituia motiv de îngrijorare, lucruri pe care nu le puteam ignora, cu riscul de a-mi pierde copilul. De a-mi fi furat.

Am încercat din toate puterile să-l protejez.

N-am reuşit.

E mai târziu acum. Tocmai m-am trezit dintr-o aţipeală agitată, cu speranţa că un pui de somn mă va ajuta să mă simt mai bine, îmi va limpezi mintea. Îmi va da curaj să fiu mai onestă.

Încep să regret decizia luată.

Gata, am spus-o. Era şi timpul să-mi adun curajul de a recunoaşte totul. Uite încă ceva:

Chestia asta dintre noi nu funcționează. Mă tem că orice aș face, Joshua nu va fi niciodată fericit cu mine. Zilele petrecute împreună au fost dificile. El e morocănos, mă ignoră, mă respinge.

Nu-mi dă nici o atenție, de parcă nici n-aș fi acolo. De parcă ceea ce simt eu nu contează. (Nu i-aș spune asta niciodată, dar jur că e *exact* ca tatăl lui.)

Azi-dimineață i-am amintit că *amândoi* am vrut asta. Și pe urmă i-am spus unele lucruri pe care acum aș vrea să nu le fi rostit. Că poate am făcut o greșeală. Că poate îmi era mai bine înainte. Că va trebui să trăiesc tot restul vieții cu ceea ce am făcut și că acum nu mai cred că a meritat. Uneori pot fi foarte crudă. N-ar fi trebuit să-i spun nimic din toate astea.

Am încercat să văd lucrurile și din perspectiva lui. Cât de enervantă trebuie să fie nevoia mea permanentă de a vorbi, mai ales acum, că i-au dat drumul lui Bodhi. Și faptul că nu am încă toate răspunsurile. I-am spus toate poveștile mele, firește - cât de *isteață* am fost mereu, cum îmi testam mereu limitele în copilărie - o fată ingenioasă din fire, cum spunea mama. Iar acum cred că el se așteaptă ca eu să fiu cea care ne scoate din necazul ăsta, care să găsească strategia potrivită. Și să mă asigur că suntem protejați.

Dar știți ce altceva e timpul să recunosc? Că nu sunt deloc isteață. Că sunt, de fapt, o idioată.

Nu putem pleca în Indonezia. Joshua nu are cum să obțină pașaport, evident. Trebuia să-mi fi dat seama de asta de la bun început - e exact genul de lucru cu care, în trecut, m-ar fi ajutat doctorul H. El ar fi identificat lacunele din logica mea, ar fi recunoscut incapacitatea mea de a pricepe chiar și cele mai simple lucruri. Așa că suntem din nou în Brooklyn, din nou în aer, încercând

să găsim un alt plan; ne-am dat cu totul la fund şi punem lucrurile în ordine ca să putem pleca de aici.

Mamele din Mai sunt peste tot. Uneori stau la fereastră şi mă uit de după perdea, încercând să simt o rază de soare pe faţă, şi le văd. Cu câteva ore în urmă a fost Yuko: mergea pe partea umbrită a străzii, cu un covoraş de yoga sub braţ şi căştile pe urechi. Pe urmă, nici douăzeci de minute mai târziu, Colette. Era cu un tip despre care am presupus că trebuie să fie Charlie. Marele scriitor Charlie. Poppy era în portbebe la pieptul lui, iar el şi Colette se ţineau de mână şi râdeau de ceva, trecându-şi de la unul la altul o cafea cu gheaţă, ea având braţele încărcate de flori de la piaţă. Familia brooklyneză ideală. Ce se mai pricep să dea impresia că perfecţiunea e o floare la ureche!

Ce nu pricep oamenii ca ei e efectul pe care îl au scene ca asta asupra unor oameni ca *mine*. Oameni care nu au ce are ea. Am ieşit ieri la o plimbare cu maşina împreună cu Joshua şi mă uitam pe geam, stând la un semafor. Mă uitam la o mamă din maşina de lângă a noastră. Stătea pe scaunul din faţă, cu privirea înainte şi cu un braţ întins în spate, ţinând-o de mână pe fetiţa care şedea în scăunelul ei. Un gest atât de simplu şi de frumos. Habar nu avea ea că mie mi-a frânt inima. În oraş, poţi să simţi ritmul copiilor. Exploziile de strigăte şi râsete dimineaţa devreme, trupuşoarele lor strânse la un loc, alergând prin jeturile de apă ale aspersoarelor din curţile invizibile de pe stradă, certându-se pe leagăne la terenurile de joacă. Apoi acalmia de la amiază, când se întorc acasă şi se spală pe mâini, îşi mănâncă prânzul şi apoi dorm în linişte şi pace, cu gurile deschise şi răsuflarea şuierătoare, până când se trezesc, câteva ore mai târziu, plini de viaţă.

N-am răbdare să mai stau mult în casă, dar nu suport nici ideea de a da nas în nas cu vreuna dintre ele pe stradă şi de a fi nevoită să fac conversaţie, să explic ce mai fac şi pe unde am fost. Să aud inevitabila întrebare: *Dumnezeule, ce s-a întâmplat cu Midas?*

Oh, nu! Joshua s-a trezit. Trebuie să plec. Nu suferă să mă vadă plângând.

16

ZIUA A NOUA

CĂTRE: Mamele din Mai
DE LA: Prietenele din The Village
DATA: 13 iulie
SUBIECTUL: Sfatul zilei
SUGARUL TĂU: ZIUA 60

Să vorbim despre... sex. Probabil că în săptămânile care au trecut ai fost prea obosită pentru a-ți sta prea mult gândul la acest subiect. Deși libidoul scăzut după naștere este un lucru des întâlnit, sunt șanse ca situația să înceapă să revină la normal. Și e important ca noi, proaspetele mămici, să nu uităm că suntem și soții. Prin urmare, poate că a sosit vremea să desfaci o sticlă cu vin, să pui niște muzică și să vezi ce se mai întâmplă. (Dar nu uitați, doamnelor: CONTRACEPTIVUL VĂ E CEL MAI BUN PRIETEN.)

Francie stă pe treptele fierbinți ale unei clădiri cu apartamente, cu camera foto în poală, ronțăind un covrigel învelit în ciocolată și apăsând umflătura moale a unei bășici care i s-a format la călcâi.

Totul se leagă, își spune ea încă o dată.

Felul în care se uita el la Winnie în cursul întâlnirilor, șoptindu-i la ureche, păstrându-i un loc alături, pe pătura lui. Ca și când ar fi fost obsedat de ea. Unde s-a dus după ce a dispărut așa, pe neașteptate, de la Jolly

Llama? La asta ar fi trebuit să se gândească de la bun început, își spune Francie, nu să urmărească aiurea piste false. Archie Andersen, care părea să se fi evaporat în neant. Apoi, falsul Archie Andersen. Gândul la tipul ăsta îi repugnă – mâinile lui pe corpul ei, duhoarea din respirația lui... Se simte dezgustată încă de când s-a ridicat de pe canapeaua aia, spunându-i că trebuie să se ducă la baie și ștergând-o apoi în goană din bar.

Nu le povestise lui Nell și lui Colette despre întâlnirea cu el și nici ce-i spusese individul. Nici n-ar fi avut de ce. Tipul era un mincinos. Își dăduse seama în clipa în care-l văzuse. *Poate* că într-o privință spusese adevărul. *Poate* că se combinase cu Winnie. Și ce dacă? Winnie nu era măritată, putea să facă orice voia. Francie nu se culcase niciodată cu alt bărbat în afară de Lowell (profesorul de științe nu se punea la socoteală), dar știa bine cum funcționează lucrurile în lumea reală. Mai ales în ziua de azi, mai ales în New York, și mai ales în cazul unei femei atât de frumoase ca Winnie. Dar să spună lucrurile alea despre Midas? Să spună că se săturase de propriul ei copil?

Nu.

Francie cunoștea femei care nu țineau la copii lor; la urma urmei, crescuse cu una dintre ele. Iar Winnie nu era nici pe departe așa.

O ușă se trântește pe cealaltă parte a străzii. Francie își ia camera și focalizează pe o femeie în tricou fără mâneci și pantaloni de yoga care coboară treptele de la numărul 584, adresa copiată de Nell din profilul lui Token de pe grupul Mamelor din Mai. Femeia se oprește să facă două-trei întinderi și apoi cotește spre parc, începând să alerge. Francie e tot mai nerăbdătoare. Stă pe treptele astea de mai bine de o oră, iar

la cabinetul chiropracticianului de la parter încep să sosească primii pacienți. Barbara, mama lui Lowell, își făcuse o programare la coafor pentru după-amiază, iar ea îi promisese că se va întoarce cu mult înainte de prânz ca să ia copilul. Își ridică iar camera, promițându-și să mai stea doar zece minute, și derulează fotografiile salvate - cele ale copiilor de la întâlnirea Mamelor din urmă cu cinci zile, cu care încă nu făcuse nimic, pozele cu Hector Quimby în bluza lui galbenă de golf, stând în fața clădirii lui Winnie.

Francie închide ochii și și-l amintește așa cum l-a văzut de pe banca pe care ședea, cu mâinile împreunate la spate, pășind încet prin fața clădirii lui Winnie. Cine *era* tipul ăsta? Patricia Faith spusese că trupul îi fusese descoperit după ce soția lui sunase la poliție, explicând că Hector se dusese să rezolve niște treburi la proprietatea familiei Ross și nu se mai întorsese. Erau căsătoriți de cincizeci și doi de ani. Aveau zece nepoți. El făcea voluntariat ca șofer, distribuind hrană celor nevoiași. Lucra de aproape treizeci de ani pentru familia Ross, iar pe Winnie o considera aproape o fiică. La autopsie se constatase că fusese ucis și cadavrul îi fusese cărat în pădure, unde fusese stropit cu benzină și incendiat.

Francie se ridică și pune camera foto înapoi în geantă, știind că e timpul să plece acasă. E mult prea cald ca să mai stea aici. Unul dintre avantajele vizitei lui Barbara la ei este acela că, după ce ea se plânsese de aparatul de aer condiționat vechi, aseară, Lowell adusese unul nou. Așa că acum o să se ducă acasă, o să-i dea drumul și o să se joace câteva ore cu Will în apartamentul răcoros. Mațele îi chiorăie când coboară treptele și cotește, pornind la vale spre casă, dar o clipă

mai târziu aude ceva: uşa de la blocul lui Token se închide iar.

El e.

Cu Autumn în portbebe, îşi pune ochelarii de soare şi coboară scara, luând-o către vest, spre parc. Francie îşi trece cureaua genţii peste piept şi se ia după el, străduindu-se să ignore băşica dureroasă de la călcâi şi având grijă să rămână la câteva zeci de metri în spatele lui. Token o ia spre nord pe Eighth Avenue şi se îndreaptă spre The Spot, unde intră. Ea traversează strada şi se ghemuieşte pe după un Volvo, trăgând cu ochiul prin geamurile maşinii. Când el se aşază pe un scaun la bar, lângă geam, Francie îşi duce camera la ochi şi îl priveşte prin ea cum răsfoieşte ziarul de pe tejghea şi amestecă în cafea - un espresso dublu cu un strop de lapte, la fel cum aducea cu el ori de câte ori se întâlneau.

Îşi bea cafeaua din trei înghiţituri, dă un telefon şi apoi se apropie de uşă. Francie se ascunde pe după o altă maşină şi ţine telefonul la ureche, prefăcându-se că vorbeşte cu cineva. Pe urmă se întoarce încet, îl vede urcând dealul şi-l urmăreşte de pe celălalt trotuar, străduindu-se să rămână nevăzută, în spatele maşinilor parcate. La un moment dat, pare că o va lua la dreapta, în direcţie opusă casei lui, iar Francie începe să traverseze strada. Însă el se opreşte brusc şi se întoarce. Ea stă drept în mijlocul străzii, în raza lui vizuală. Se răsuceşte şi o ia la fugă înapoi pe trotuar, dar se împiedică de bordură şi încearcă să protejeze camera, simţind arsura din palme şi durerea de la genunchi, când cade pe asfalt.

- Oh, Doamne! Ai păţit ceva?

O bătrânică s-a oprit lângă ea, cu un cățel mic în lesă.

– Hai, dă-mi voie să te ajut!

– N-am nimic, replică Francie și se ridică.

Are o tăietură urâtă la genunchi și sângele îi șiroiește deja pe gambă în jos.

– Ești sigură? Stai să-ți dau un șervețel.

– N-am nimic, repetă ea, refuzând ajutorul femeii.

Își ia geanta și se răsucește, dând nas în nas cu Token.

El se întoarce din bucătăria îngustă, de lângă camera de zi, ținând într-o mână o pungă cu gheață și în cealaltă două cești cu cafea, pe care le pune pe masă.

– La naiba! exclamă apoi. Am uitat că, spre deosebire de mine, care sunt dependent, tu nu mai bei cafea.

– Acum beau, declară ea, luând o ceașcă și punga cu gheață.

– Stai puțin, să-ți aduc ceva pentru tăietura aia. Arată cam urât.

Iese prin ușile de sticlă din celălalt capăt al încăperii și se face nevăzut în dormitor. În biblioteca încastrată, televizorul cu ecran lat este deschis la emisiunea Patriciei Faith, arătând o imagine din elicopter a proprietății de la țară a lui Winnie, unde peste o sută de persoane au venit să ajute la căutări. Patricia, care transmisese toată săptămâna în direct din sala de recepții a unui hotel Ramada, unde fusese stabilit cartierul general al căutărilor, stă la o masă și vorbește cu pastorul unei biserici din apropiere. Astăzi pare mai îngrijorată decât oricând.

„După cum văd eu lucrurile", spune ea, „există două posibilități." Ridică în aer un deget cu manichiură perfectă și continuă: „Hector Quimby a fost implicat

în răpirea lui Bebe Midas. Poate că a fost plătit de cineva – să nu facem deocamdată speculații – ca să-l ia și să-l facă dispărut. Și poate că planul a luat-o razna." Ridică apoi un al doilea deget. „Sau este și el o victimă tragică în această poveste deja tragică. Poate că știa ceva ce n-ar fi trebuit să știe. Poate că trebuia să i se închidă gura."

Pastorul clatină din cap. „Cu tot respectul, domnișoară Faith, dar eu îi cunosc pe Hector și pe Shelly Quimby de aproape patruzeci de ani. Le-am botezat copiii și nepoții. Și jur pe Biblia bunicului meu că este imposibil ca acest *creștin* bun, cu inimă mare, să fi avut vreo legătură cu răpirea și uciderea unui copil."

„Dar ce-mi puteți spune despre Winnie Ross?" continuă Patricia, privindu-l pe pastor printre pleoape. „Familia ei deține de zeci de ani această casă. L-ați cunoscut pe vreunul dintre ei?"

Omul își șterge buzele cu o batistă din bumbac.

„Nu, nu pot spune că i-am cunoscut. Din câte știu eu, nici un membru al familiei Ross n-a trecut vreodată pragul *vreunei* biserici din zonă."

Francie își ia privirea de la televizor, amețită. Token i-a examinat capul, i-a trecut degetele prin păr și i-a apăsat ușor fiecare centimetru de piele. N-a găsit nici un semn de contuzie, însă ea își simte capul vuind. Se uită în jur, în apartamentul mic și îngrijit. Lângă canapeaua cu două locuri pe care stă acum se află o măsuță de cafea vintage, din mahon, iar deasupra mesei mari, pe care tronează o vază cu trandafiri, sunt atârnate câteva fotografii mici, înrămate, cu imagini ale orașului. Genunchiul îi pulsează. Se ridică, se apropie tiptil de bibliotecă și studiază câteva poze înrămate cu Token și Autumn, cu Autumn și o femeie necunoscută.

Baia e imediat dincolo de ușa camerei de zi, și Francie privește înăuntru; flacoane cu gel de față și de păr stau frumos aliniate pe pervazul unei ferestre ce dă în puțul unui luminator.

Aude pași apropiindu-se din dormitor și închide ușa băii.

– Era sub masa de înfășat, spune el, arătându-i tubul de Neosporin. Păi, unde altundeva să fi fost? Stai jos și lasă-mă să-ți pun puțin pe genunchi.

– Pot să-mi pun singură, răspunde ea, luând tubul.

El se așază pe scaunul din fața ei.

– Unde alergai așa?

– Ei, știi tu. Făceam mișcare. Se zice că kilogramele pe care le pui în sarcină se topesc atunci când alăptezi, adaugă Francie, arătând spre abdomenul ei lăsat. Dar e o minciună.

– Cu camera foto după tine?

– Da. Încerc să încep afacerea aia cu portrete. Niciodată nu poți să știi când dai peste un potențial client.

El încuviințează și întoarce privirea spre televizor.

– Nu știu de ce mă uit la femeia asta oribilă. Trage prea mult spuza pe turta ei cu știrea asta despre moartea lui Hector.

– Hector?

– Da, Hector Quimby. Tipul...

– Știu despre cine e vorba. Dar i-ai rostit numele de parcă l-ai cunoaște.

Token se întoarce spre ea.

– Așa am făcut?

Francie își ia privirea de la el. Genunchiul o ustură sub punga cu gheață.

– Ai un apartament drăguț, reușește ea să spună și apoi zărește, prin ușile de sticlă care dau spre dormitor, trei chitare pe suporturile lor. Cânți la chitară?

El ridică din umeri.

– Nu așa mult ca înainte.

– Îm-hm, replică ea, luând o înghițitură de cafea. Și... povestește-mi despre Lou.

O alarmă începe să piuie în bucătărie.

– Vin imediat.

Câteva clipe mai târziu se întoarce aducând un chec, pe care îl pune pe masă, pe un grilaj.

– Am ieșit la plimbare uitând că aveam ăsta în cuptor. Slavă Domnului că mi-am amintit înainte să dau foc la casă. Sincer să fiu, continuă el în timp ce taie checul cu un cuțit cu lama lungă și subțire, sunt un bucătar jalnic. Dar, ce contează? Mă străduiesc.

– Doar o bucată mică, spune Francie. Încerc să reduc carbohidrații și zahărul.

Token îi întinde o felie pe un șervet și mănâncă amândoi în tăcere preț de câteva momente. Francie observă că picioarele lui n-au astâmpăr, iar el își tot drege glasul, și privirea îi fuge la ecranul televizorului, aflat în spatele ei.

– Știi, mă gândeam la ceva, continuă ea. Tu nu ne-ai spus niciodată povestea nașterii tale.

– Povestea nașterii mele? Nu m-aș fi așteptat să-mi vină și mie rândul.

– De ce nu?

– Păi, nu eu sunt cel care a făcut toată treaba.

– Adică mama?

– Da, râde el și își mototolește șervetul în mâini. Mama.

– Ai adoptat fetița?

– S-o adopt? Nu.

– Atunci, de unde o ai?

– De unde o am?! Păi, vezi tu, Francie, când doi oameni se iubesc...

– Nu, vreau să zic...

Token râde.

– Glumeam. Lucille a născut-o.

Francie se chinuie să înghită dumicatul de chec.

– Lucille? Stai puțin! Lou e Lucille?

– Da. Soția mea.

– Dar tu ești homo!

El se reazemă de spătarul scaunului și ridică sprâncenele.

– Sunt homo?

– Nu ești? râde ea scurt, stânjenită.

– Nu cred.

– Și atunci, cum de nu te-am auzit niciodată vorbind despre o soție? Și chestia asta cu grupul mamelor... Nu e ceva ce...

El încuviințează din cap.

– Am bănuit că așa credeți, toate. Dar, nu. Sunt cât se poate de hetero. Și n-am adoptat. Am avut-o în modul tradițional. Cezariană programată din timp. Cel puțin, așa fusese planul inițial. Dar Autumn a vrut altceva. A venit cu câteva săptămâni mai devreme, într-o seară când eu eram plecat din oraș, la un concert. Sunt sigur că Lou ne poartă încă pică și mie, și ei, pentru chestia asta. N-a fost o naștere ușoară.

– Dar e totul în regulă între voi doi?

– Între mine și Lou? Nu. Nu chiar, răspunde Token, apoi se ridică, ia checul și-l pune pe masa mare, cu spatele la Francie. Știi cum e după ce vine copilul. Trebuie să te adaptezi. Sincer îți spun, adaugă întorcându-se spre ea, dacă n-ar fi fost Mamele din Mai, eu aș fi pierdut acum. Ca bărbat, chestia asta te izolează, dar

voi toate ați fost grozave. Eu nu eram prea sigur, îți dai seama - un tată apărând în grupul unor mame. Hai să zicem doar că eram puțin emoționat în privința asta. Săptămâna asta a fost și mai greu, fără întâlnirile la care abia așteptam să merg. Mi-e dor să vă văd pe toate.

- Pe toate? întreabă Francie. Sau doar pe Winnie?

El își lasă capul pe un umăr.

- Pe Winnie? Ce vrei să spui?

- Ei, poate că nu ți-e dor de ea. Poate că ai mai văzut-o de atunci, din seara aia. Poate că știi mai multe decât lași să se vadă.

Nu poate să nu recunoască față de ea însăși că se simte plină de energie și incitată privindu-l în ochi și rostind cuvintele cu glas tare.

El își încrucișează brațele la piept și se sprijină de unul dintre scaunele de lângă masă. Nu pare sigur cu privire la răspunsul pe care să-l dea.

- Mai mult decât atât, pari puțin obsedat de ea, continuă Francie și, pironindu-și ferm picioarele în podea, pune șervetul și punga cu gheață pe masă. O s-o spun pe șleau. Știm totul despre tine.

Poate să jure că îi vede mușchii maxilarului încordându-se.

- Știți despre mine?

- Da. Despre arestarea ta. Despre cazier. Ți se pare cunoscut?

- Cazierul meu?

- Da, așa cum auzi. Deci, ce-ai făcut?

Un zâmbet i se întinde lent pe față.

- Dacă știți totul despre mine, de ce nu-mi spui tu asta?

- Ei bine, partea asta n-o știm. A încercat Nell să afle, dar n-a reușit.

– A încercat Nell să afle?

– Da.

– Cum anume?

Panica, pe care i se păruse c-o zăreşte pe faţa lui, se preschimbă în altceva. Mânie.

– Nu sunt sigură, ca să fiu sinceră. Ştie cum să spargă site-uri. A căutat date despre tine. A intrat pe profilul tău de la Mamele din Mai.

Îndată ce rosteşte cuvintele, începe să regrete. Poate că nu e bine s-o dea aşa în vileag pe Nell, dar e iritată de tonul lui sigur pe sine, de felul în care o priveşte. Îşi îndreaptă spatele, pregătită să ceară o explicaţie: de ce a plecat de la bar în seara aceea, unde s-a dus şi ce ascunde. Dar înainte să poată spune ceva, el se apropie.

– V-aţi interesat toate de mine? Aţi făcut săpături, da?

– Da, dar...

Nu apucă să-şi termine fraza, că el a şi ajuns în faţa ei, prinzându-i încheietura cu o mână şi ridicând-o de pe canapea cu o smucitură.

Copilul scânceşte la el în braţe, iar el încearcă din răsputeri să-l liniştească, simţind cum furia îl năpădeşte. Din cauza erupţiei, Autumn e mai agitată decât de obicei; doctorul a zis că a făcut-o din cauză că stă prea mult în portbebe pe căldura asta – de trei zile, temperatura n-a mai coborât sub treizeci de grade –, dar numai aşa reuşeşte s-o adoarmă, şi trebuie să doarmă, ca să aibă şi el un răgaz.

Se duce în bucătărie şi aruncă tot checul în coşul de gunoi, văzând încă expresia de pe faţa lui Francie, cât de speriată păruse când o dusese la uşă şi o împinsese afară, în hol. Ridică fetiţa pe umăr şi dă drumul la apă,

ca să spele farfuria. A greşit, crezând că poate să aibă încredere în femeile astea. Că poate intra în grupul lor, că se poate integra şi...

Trage încet aer în piept, încercând să se controleze. Trebuie să doarmă. A stat treaz aproape toată noaptea gândindu-se la Winnie, la mesajul pe care i l-a lăsat ea ieri-dimineaţă, înainte să apară ştirea, prin care îl anunţa că fusese găsit cadavrul lui Hector. N-a reuşit să ia legătura cu ea - nu răspunde la telefon - şi nu ştie ce să facă. Închide apa şi ia un prosop din dulapul de sub chiuvetă. I se pare că aude paşi în hol, în faţa apartamentului. Se duce în camera de zi şi ascultă. E cineva la uşă, cineva care roteşte cheia în broască.

- Bună, dragule! salută Dorothy, lăsându-şi geanta pe podea, lângă uşă. Doamne, dar ce cald e azi! Au zis că s-a atins recordul... Se opreşte văzând expresia de pe faţa lui şi se apropie, îmbrăţişându-l, cu Autumn între ei. Eşti bine? îl întreabă apoi.

El încuviinţează tăcut, liniştit de mirosul ei familiar, de senzaţia braţelor ei cuprinzându-i spatele.

- Uitasem complet că trebuie să vii.

Ea se trage un pas în spate şi-i ia faţa între palme, studiindu-i ochii.

- E o zi bună, şi azi?

- Da, sigur.

- Ce s-a întâmplat?

- Nimic, mamă. Nu-ţi face griji. Sunt doar obosit.

- Cum decurge călătoria lui Lucille? întreabă Dorothy în timp ce-şi scoate sandalele şi le pune lângă uşă, după care se apropie şi i-o ia pe Autumn din braţe.

- S-a prelungit, răspunde el, ducându-se în bucătărie ca să pună ceştile de cafea în chiuvetă. Se întoarce abia mâine. Dar se pare că merge bine.

Îi pare bine că Dorothy nu-i poate vedea fața; și-ar da seama că minte.

Lou îl sunase aseară din Los Angeles și-i spusese că ultima întâlnire fusese amânată cu o zi. El știe că nu e adevărat, că ea mai stă acolo doar ca să mai petreacă încă o noapte cu el. *Cormac*. Nenorocitul de șef. Idiotul cu card de membru CrossFit și șofer personal. A trecut un an de când le-a găsit e-mailurile, căutându-i în telefon în timp ce ea era la duș, ca să găsească numărul stomatologului.

Numele lor de alint. Locurile de întâlnire.

Lou jurase că fusese doar o aventură pasageră, că deja îi pusese capăt. Și că era gata să facă ceea ce o tot rugase el: să încerce să aibă un copil.

– E gata nepoțica mea pentru Ziua Bunicii?

Dorothy o luase pe Autumn la prima ei Zi a Bunicii când fetița avea doar douăzeci și trei de zile. Lou se întorsese deja la serviciu. Tocmai se pregătea să încheie o afacere importantă, când i se rupsese apa, cu două săptămâni înainte de data programată a cezarienei, și nu fusese deloc fericită văzându-se nevoită să-și ia concediu înainte ca afacerea să fie parafată. Spusese că se duce la birou pentru numai câteva ore, atunci, în prima zi, dar se întorsese acasă abia la ora 21.30, iar de atunci își reluase programul de lucru de șaizeci de ore pe săptămână. Sau așa spunea ea, că e la lucru.

– Nu crezi că ar trebui să mai slăbești ritmul? o întrebase el cu câteva săptămâni în urmă, cu glasul fremătând de furie, dându-i de înțeles că nu are de gând să-i cânte în strună cu minciunile îndrugate de ea. Cu atâta *muncă*, vreau să zic!

Ea se răstise la el și ieșise din cameră.

– Şi cum ar trebui să fac asta? îi strigase din dormitor. Dacă n-am avea venitul meu...

– Eşti sigur că e totul în regulă? îl întreabă mama lui din nou, intrând în camera de zi cu Autumn în braţe.

Fetiţa e îmbrăcată într-o rochiţă de bumbac cu margarete galbene.

– Sunt bine, mamă. Sincer.

– Bun!

Dorothy aşază copilul în cărucior.

– Tu i-ai cumpărat rochiţa asta?

– Nu pot să mă abţin, replică ea şi se apropie de el, mângâindu-l în treacăt pe obraz. Tu ce-o să faci?

– Încă nu ştiu.

– Sper că o să dormi.

– Da, probabil. Mulţumesc, mamă.

O sărută pe frunte, apoi închide uşa şi aşteaptă câteva clipe înainte de a se duce în dormitor, unde trage sertarul noptierei şi scoate un plic. Se uită înăuntru, ca să verifice dacă hârtiile sunt încă acolo, după care se apropie de fereastră şi se asigură că mama lui s-a îndepărtat, o clipă mai târziu ieşind şi el.

Ştie exact încotro se îndreaptă şi merge repede, înainte să apuce să se răzgândească. Dracu' s-o ia pe Nell, îşi spune. Dracu' s-o ia şi pe Francie, care l-a urmărit în dimineaţa asta, „ascunzându-se" după maşina aia şi privindu-l cum îşi bea cafeaua la The Spot. Dracu' să le ia pe toate! Când ajunge la clădirea lui Winnie, zece minute mai târziu, constată că grupul de ziarişti care aşteaptă afară s-a împuţinat, mulţi dintre ei plecând probabil spre nord, ca să transmită despre felul în care decurg căutările.

Păstrează distanţa, stând pe trotuarul de vizavi cu ochii ascunşi în spatele ochelarilor de soare, şi observă

că zeci de noi girafe Sophie au apărut de ieri până azi. Citește apoi ultimele mesaje adresate lui Midas - *Ne rugăm pentru Bebe Midas. ADUCEȚI-L PE MIDAS ACASĂ* - prinse de trunchiul teiului argintiu din fața clădirii de apartamente. Ridică privirea spre ferestrele lui Winnie, imaginându-și ce se petrece dincolo de draperiile groase din mătase. Și-l închipuie pe Mark Hoyt în bucătărie, ghemuit pe vine lângă insulă, inspectând o pată micuță, ce se va dovedi a fi sos marinara picat pe podea cu zece zile în urmă; îi vede parcă pe specialiștii care-și trec degetele în mănuși de latex pe geamul din camera lui Midas, umblă de colo colo prin dormitorul lui Winnie și verifică încă o dată ușa ce dă spre terasă. Se uită și el la ușă, amintindu-și momentul când intrase prima dată în dormitorul acela.

Se întoarce cu spatele la clădire și scoate plicul din buzunar. L-a găsit cu două zile în urmă în cutia poștală și încă nu știe cine i l-a trimis sau de ce; își pusese în gând să ignore conținutul, sigur fiind că expeditorul plicului fusese mânat numai de intenții rele.

Traversează strada și se apropie de Elliott Falk, care stă rezemat de capota unui Subaru maro și fumează o țigară.

- Vrei o poveste?

Falk suflă un fuior de fum.

- Probabil că da. Despre ce e vorba?

- Despre seara în care a fost răpit Midas. Și despre femeia din fotografia pe care a arătat-o Patricia Faith în emisiunea ei. Cea beată, de la Jolly Llama.

În ochii ziaristului apare o scânteie.

- Ce-i cu ea?

- O cheamă Nell Mackey.

- Nell Mackey?

– Da. Şi ar trebui să te interesezi de ea.

– Să mă interesez? Cum adică?

Token îi întinde plicul.

– Femeia nu e cine pretinde că e.

Falk aruncă ţigara pe asfalt şi extrage hârtiile din plic. Iar în timp ce citeşte, scoate un fluierat de uimire.

– Ah, mulţam, amice.

El încearcă să răspundă, dar cuvintele îi sunt încă blocate în gâtlej, aşa că se întoarce şi pleacă spre parc, cu ochii în pământ şi cu un sentiment de ruşine în inimă.

17

ZIUA A ZECEA

CĂTRE: Mamele din Mai
DE LA: Prietenele din The Village
DATA: 14 iulie
SUBIECTUL: Sfatul zilei
SUGARUL TĂU: ZIUA 61

Nu vreau să te alarmez, dar e bine să începi să te uiți cu atenție la forma capului bebelușului tău. Deși „pe spate" este poziția preferabilă de somn, prea mult timp petrecut așa îi poate provoca micuțului tău o zonă turtită, numită plagiocefalie pozițională. Poți evita această problemă asigurându-te că bebelușul tău stă zilnic un timp suficient pe burtică. Dacă zona turtită pare pronunțată, nu ezita să consulți medicul.

– Ellen! Ellen! Zâmbește-ne!

– Ellen, ce crezi că s-a întâmplat cu Midas?

Sebastian blochează camerele foto cu antebrațul, croindu-și drum prin mulțime cu gesturi brutale și ferind-o pe Nell.

– Cum comentezi despre fotografia ta de la Jolly Llama? Cât de bete erați tu și Winnie în seara aceea?

– Arăți grozav, Ellen! Ce părere ai despre nominalizarea la Nobel a lui Lachlan Raine, anunțată în dimineața asta?

Nell ia mâna lui Sebastian, orbită de bliţurile camerelor şi de ţăcănitul constant al obturatoarelor. Se trânteşte pe bancheta din spate, iar el închide portiera şi flutură mâna, de pe trotuar, în semn de salut, în timp ce ea îi dă şoferului adresa de la birou. În oglinda retrovizoare, taximetristul o vede cum îşi ridică geanta în dreptul geamului, pentru a-i împiedica s-o fotografieze; sub ochelarii de soare, ochii îi sunt înlăcrimaţi.

– Eşti vreo actriţă sau ceva?

– Nu. Te rog, porneşte!

Când maşina demarează, ecranul televizorului de pe spatele scaunului prinde viaţă, fixat pe un program matinal. Trei femei stau în jurul unei mese, cu expresii amuzate şi cu câte o ceaşcă de cafea în faţă. Nell nu poate să sufere idioţeniile astea de televizoare instalate în toate taxiurile. Cum e posibil, se întreabă ea, ca oamenii să se teamă atât de tare să rămână singuri cu ei înşişi, fie şi numai pe durata unei călătorii cu maşina prin New York, fără ca atenţia să le fie distrasă de vreun „divertisment" stupid? Parcă aude iar glasul mamei sale la telefon, aseară: *Respiră adânc, Nell. Totul o să fie bine.*

Întinde mâna să oprească televizorul, dar în aceeaşi secundă îşi aude numele.

„Ellen Aberdeen a revenit în atenţia programelor de ştiri în această dimineaţă", rosteşte una dintre femei cu părul de un blond decolorat ca de păpuşă Barbie şi cu fruntea netedă ca sticla. „Seara trecută, Elliott Falk, de la *New York Post*, relata că Aberdeen, acum în vârstă de treizeci şi şapte de ani, locuieşte în Brooklyn şi lucrează la corporaţia Simon French. Noul ei nume este Nell Mackey. Îmi închipui că s-a măritat."

Una din celelalte două femei chicoteşte.

„Prima lor întâlnire trebuie să fi fost cam stânjenitoare. «Nu cumva tu eşti cea din afacerea Aberdeen?»"

„Putem să ne oprim puţin, vă rog?" întreabă cea de-a treia, ridicând o mână în semn de protest. „Ea era pe atunci o stagiară de douăzeci şi doi de ani. El avea şaizeci şi şase de ani, era secretar de stat şi candida la preşedinţie. De ce i-am dat afacerii numele *ei*?"

O fotografie apare pe ecranul din spatele celor trei: imaginea lui Nell din seara aceea, la Jolly Llama.

„Şi încă ceva", intervine prima femeie. „N-o să vă vină să credeţi, dar ea e cea care era la bar în seara..."

Nell opreşte sonorul şi îşi apasă pumnii strânşi pe ochi, simţind cum o cuprinde panica. *Nu, nu, nu! Te rog, nu din nou!*

Pe ecran, în locul primei fotografii apare o alta, cea originală: Nell şi secretarul de stat Raine pe scara de incendiu, cu o sticlă de tequilla între ei, ea sprijinindu-şi tălpile desculţe pe coapsa lui. Şi urmează celelalte, fotografiile care au împânzit paginile ziarelor şi ale revistelor din toată lumea, în urmă cu cincisprezece ani. Nell, stând alături de mama ei, în ziua în care a absolvit colegiul Georgetown. Nell, singură pe bancheta din spate a unui taxi, după ce afacerea devenise de notorietate publică – privirea hăituită din ochii ei, pe coperta revistei *Gossip!*

Se cufundă în întuneric, lăsându-se pradă potopului de amintiri. Veşnicul regret că s-a lăsat ademenită – de felul în care îi vorbea Lachlan, de felul în care o privise în ziua când se cunoscuseră, când îi luase pe toţi la rând, strângându-le mâinile noilor stagiari. Darurile pe care i le lăsa în sertarul de sus al biroului ce îi fusese repartizat, pe acelaşi culoar cu al lui, care apăruseră la doar câteva săptămâni de când începuse să lucreze pentru el, după ce fusese acceptată ca stagiară

la Departamentul de Stat. Aplicase pentru post într-o doară, în ultimul an la Georgetown, unde urmase studiile cu bursă. Numai aşa ar fi putut să ajungă acolo. Cu banii pe care îi câştigau părinţii ei, nu şi-ar fi permis niciodată să plătească taxele de şcolarizare.

– Ai reuşit, Ellen! îi spusese mama ei când Nell o sunase s-o anunţe că fusese selectată din peste opt mii de candidaţi. Numai cerul îţi va fi limita de acum înainte, ştiu asta.

Totul începuse cu o monedă rară din recent încheiata lui vizită în India. Apoi fusese o cutie de bijuterii cu un bileţel ataşat, în care scria că o zărise în vitrina unui magazin din Paris şi îi amintise de ea; că nu putuse să nu remarce cât de bine se potriveau cu ochii ei pietricelele de peridot de pe capacul cutiei. Iar în cele din urmă fusese un lănţişor fin din aur, cu un medalion în formă de E. *Pentru Ellen*, scria pe bileţel. *Eu rămân la birou până târziu în seara asta. Treci pe la mine în jur de ora 8.*

Ar fi avut suficiente motive să refuze. El avea de trei ori vârsta ei. Era însurat şi avea patru fiice, cea mai mare fiind doar cu un an mai mică decât Nell. Kyle, iubitul ei blând şi afectuos, care o iubea de patru ani, abia ce îi ceruse mâna. Şi totuşi, ea nu refuzase. Lachlan anunţase de curând că avea să candideze la preşedinţie. Ea avea doar douăzeci şi doi de ani, îi lipsea curajul de a nu-i urma instrucţiunile şi, în plus, era curioasă să afle ce voia.

Când bătuse la uşă, el stătea la birou şi o invitase să intre, cerându-i să închidă uşa şi spunându-i că avea nevoie de ajutor ca să-şi dea seama cum să folosească noua imprimantă în reţea. Fusese neprotocolar şi fermecător, făcuse haz de nepriceperea lui într-ale tehnicii; tocmai se pregătea să comande nişte mâncare

indiană: ei îi plăceau crevetele cu sos de smântână? Mâncaseră pe podea, rezemați de biroul lui, în vreme ce bărbați înarmați, în costume negre, de la Serviciul de Securitate Diplomatică se plimbau de colo colo prin fața ușii închise. Raine îi dăduse să guste din budinca lui de orez și îi povestise că se aflase pe National Mall în Washington când rostise Martin Luther King discursul „Am un vis"; apoi îi relatase despre recenta lui întâlnire cu premierul britanic, cum băuseră două sticle de vin la cină și adormiseră pe urmă în sala de cinema privată din Downing Street 10, uitându-se la *Zoolander*.

Nasul. Așa o porecliseră după ce aventura lor de scurtă durată ieșise la iveală, când un elev de liceu vânduse fotografia pe care o făcuse de pe acoperișul casei lui – Nell și Lachlan așezați pe scara de incendiu. Kyle era plecat în seara aceea, iar ea acceptase oferta lui Lachlan de a o conduce acasă într-o mașină fără însemne oficiale. Acceptase și autoinvitația lui înăuntru pentru câteva minute. „Întotdeauna mi s-a părut interesant să văd cum trăiesc în ziua de azi tinerii ca tine", îi spusese în timp ce se plimba prin micuțul ei apartament din Dupont Circle, desfăcându-și nodul de la cravată.

Încă vede și acum figura lui Kyle și privirea din ochii lui când se întorsese acasă, în seara în care fotografia apăruse pe prima pagină din *Washington Post*. Kyle se așezase la masa mică din bucătăria lor, cu un pahar de bourbon în mână. Alături de el, pe podea, era o valiză. A ei.

– Trebuie să pleci.

– Nu, te rog! N-am putea să vorbim...?

El ridicase o mână.

– Ellen, oprește-te! Nu vreau să aud nimic, îi spusese, și privirea îi fusese plină de dezgust când se uitase la ea. Aici? În dormitorul nostru?!

– Nu. Niciodată. S-a întâmplat o singură dată. N-am știut cum să spun...

– Nu vreau să aud. Totul s-a terminat între noi.

Ea se așezase în fața lui.

– Dar, Kyle, invitațiile la nuntă... Abia le-am trimis.

– Mama a început să sune pe toată lumea, să le spună că nunta s-a anulat.

Kyle își terminase băutura, se dusese calm la chiuvetă, își spălase paharul, îl pusese pe scurgător și apoi își luase haina din cuierul de lângă ușă.

– Când mă întorc, să nu te mai găsesc aici.

Stagiatura i se încheiase trei zile mai târziu, lucru pe care îl aflase când o sunase un reporter, cerându-i să comenteze – unul dintre ziariștii care o numiseră distrugătoare de căsnicii. Stricată. O fătucă dolofană cu nasul mare și complexul tăticului, care nu dă doi bani pe soția bietului om. Priscilla Raine stătuse lângă soțul ei la conferința de presă, ascultând cu stoicism în vreme ce el își exprima regretul în fața opiniei publice americane, pe un ton plin de false remușcări; recunoscuse că fusese slab, insinuând că Nell îl sedusese – că îi spusese că e „arătos" și se oferise să stea până târziu la birou. Raine își trecuse un braț pe după umerii soției, explicând că își ceruse iertare în fața familiei, că petrecea mult timp împreună cu preotul său, că începuse să se trateze contra abuzului de alcool și că nu va mai candida la președinția Statelor Unite. Toată lumea – presa, comentatorii, revistele de bârfe și scandaluri – susținuse că Nell se lăudase prietenilor cu aventura ei, spunându-le că Lachlan o va părăsi pe Priscilla pentru ea. Niciodată Nell nu pomenise însă despre așa

ceva. Niciodată nu-i trecuse prin cap o asemenea idee. Şi cu nici un chip n-ar fi dorit asta.

Sunetul unui claxon o smulge din şuvoiul amintirilor, şi Nell îşi dă seama că şoferul taxiului este cel care a claxonat. Omul se apleacă pe geamul deschis al portierei şi îşi agită pumnul spre un tânăr pe bicicletă.

– Mişcă-te de acolo! Eşti nebun?

Duhoarea unei maşini de gunoi, aflată la trei maşini mai în faţă, se revarsă în taxi.

Alma le-a spus; ea i-a dezvăluit adevărata identitate lui Mark Hoyt, care, la rândul lui, a transmis probabil ulterior informaţia presei. Ea trebuie să fi fost. Nell nu s-a îndoit de asta din clipa în care a sunat-o Elliott Falk ieri-seară, cerându-i să-şi confirme identitatea şi anunţând-o că ştirea avea să apară în mediul online peste numai zece minute.

Ea nu intenţionase să-i vorbească Almei despre trecut, însă totul se revărsase din ea la acea primă întâlnire, odată ce fusese sigură că-i va oferi Almei slujba. Nu putuse să nu-i spună. La urma urmei, femeia avea să stea cu Beatrice cincizeci de ore pe săptămână. Trebuia să ştie, în eventualitatea că momentul de care se temuse ea în ultimii cincisprezece ani avea să vină cu adevărat – în eventualitatea că avea să fie descoperită.

Ceea ce s-a întâmplat acum.

Taxiul a intrat deja în Manhattan. Nell încearcă să se adune, însă lacrimile o podidesc din nou. Se urăşte pentru asta. Toate eforturile pe care le-a făcut, toţi paşii pe care i-a urmat pentru a deveni altcineva... Anii de terapie, de ascunzătoare în Londra, unde accentul i-a pătruns în sânge, unde şi-a luat masteratul, a lucrat la un mic colegiu, predând unor persoane prea tinere pentru a avea idee cine este ea cu adevărat. Nici măcar

Sebastian nu știuse; el aflase abia la a opta lor întâlnire, când Nell îi povestise totul, convinsă că o va părăsi.

Dar n-o părăsise. O trăsese mai aproape de el.

– Îmi pare rău pentru ce ți s-a întâmplat, îi spusese.

– Am fost și eu de acord, replicase ea, desprinzându-se din îmbrățișare. N-a fost doar vina lui.

Sebastian încuviințase și-i luase mâinile într-ale lui.

– Știu. Dar erai doar o copilă.

Nell își studiază înfățișarea în geamul portierei: părul scurt, tatuajul, nasul incredibil de cârn, al cărui aspect o mai ia și acum uneori prin surprindere dimineața, în oglinda din baie, și pentru care a plătit tatăl ei, pe care abia dacă-l vede din când în când: locuiește în Houston împreună cu cea de-a doua soție și cu cei doi fii ai lor și o sună de câteva ori pe an. Nimic nu mai contează acum, nici unul dintre lucrurile astea pe care le-a făcut ca să arate cu totul altfel, ca să *fie* cu totul altfel. Fiindcă e tot *ea*. Și va fi *întotdeauna* tot ea.

– Am ajuns, o anunță șoferul.

Nell îi întinde o bancnotă de douăzeci de dolari, deschide portiera și coboară pe trotuar, înapoi în blițurile camerelor.

Două ore mai târziu stă la birou, revăzând ultima versiune a manualului de instruire și mâncând din sendvișul cu salată de ou pe care i l-a pregătit Sebastian dimineață, știind că nu va mai putea mânca la cafeneaua companiei – ținând cont de felul în care va fi privită.

În ușă se aude o bătaie ușoară.

– Bună dimineața, Nell! o salută Ian, strecurându-și capul în birou și apoi intrând. Cum rezișți?

Ea se răsucește spre el cu scaun cu tot și se forțează să surâdă.

– Ei, îți dai seama. E puțin mai greu acum, la început, răspunde ea, sigură că, la etaj, redactorii de la *Gossip!* discută despre toată afacerea, întrebându-se ce ar trebui să facă și cum să scrie despre ea. Probabil că se va fâsâi totul în câteva zile. Vor găsi ei subiecte incitante în altă parte.

Rechinii ca tine, adaugă în sinea ei.

– Câte camere erau dimineață în fața clădirii, când am venit! O mulțime!

– Am vorbit cu șeful departamentului de securitate, îl anunță ea. Vor vedea ei ce pot face ca să țină lumea departe de intrarea în clădire.

– Dar nu pot să facă nimic. M-au sunat pe mine. E proprietate publică. Știi cum funcționează lucrurile astea, Nell, adaugă el după o pauză. Cameramanii au tot dreptul să se afle aici.

– Mda, mă rog. Niciodată nu poți să știi. Poate că izbucnește vreo criză umanitară pe undeva prin lume. Niște alegeri fraudate. Poate vreun guvern care își bombardează propriii cetățeni, despre care americanii vor vrea să citească în loc să se intereseze de mine. Putem măcar să sperăm, nu-i așa?

Ian se apleacă în față, cu o expresie nedumerită.

– Trebuie să-ți spun un lucru, și sunt sincer, să știi: accentul britanic... o lovitură de *geniu*! Pe cuvânt că n-am avut habar! Zâmbetul îi piere când vede că ea nu răspunde, așa că adaugă: Îmi pare foarte rău să aflu despre copilul prietenei tale. Trebuie să fie cumplit.

Ea încuviințează din cap.

– Erai acolo în seara în care s-a întâmplat, nu?

– Da.

– Ești una dintre femeile care au intrat în casa ei în seara aia? Înainte ca poliția să asigure zona?

Nell aprobă iar din cap.

– Uf! exclamă Ian şi se duce să închidă uşa. Şi, ce crezi că s-a întâmplat? îi face el cu ochiul. Ştii ceva ce vrei să-mi spui şi mie? Doar aşa, între patru ochi?

– Nu mai face cu ochiul aşa, Ian! Termină cu asta!

El oftează şi se reazemă de uşă.

– Bine, Nell, uite ce e. Nu-mi place să fiu eu cel care îţi spune asta, dar cred că ar trebui să-ţi iei câteva zile libere.

– Zile libere?

– Tot stresul ăsta o să-ţi vină de hac.

– Sunt bine. Am supravieţuit o dată, o să supravieţuiesc şi acum.

– Mda. Chestia e că, de când te-ai întors din concediu, n-ai fost în cea mai bună formă.

– În cea mai bună formă? Mai lasă-mă, Ian! N-a trecut nici o săptămână.

– Asta fac. Te las. Poate că ţi-am cerut prea mult, să te întorci...

– Ian...

– Te plătim. Consideră că-ţi iei un concediu pe termen lung. Un concediu de maternitate prelungit, dacă vrei. Câteva luni. Chiar ceva mai mult, dacă va fi nevoie.

Nell râde.

– Chiar aşa? Concediu de maternitate prelungit? Asta e noua politică a companiei? Doamnele vor fi încântate să audă! exclamă ea şi apoi, văzând grimasa lui Ian, încearcă să-şi stăpânească furia. Şi când ai vrea să înceapă concediul meu de maternitate?

– Azi.

– Azi? Ian, instruirea pe probleme de securitate e mâine. M-am pregătit pentru ea. M-am întors la muncă mai devreme ca să pun totul la punct.

– Am discutat cu Eric şi o să-ţi preia el responsabilităţile, replică el uitându-se pe fereastră pentru a-i evita privirea. Nu va face o treabă la fel de bună ca tine, dar suntem încrezători că se va descurca, inclusiv ţinându-ţi locul mâine. Du-te şi odihneşte-te, fiindcă ai nevoie. Petrece mai mult timp cu Chloe.

– O cheamă Beatrice. Uite ce e, ştiu că e neplăcut, dar eu nu am făcut nimic rău. M-au descoperit. Bun. Dar ce s-a întâmplat în urmă cu cincisprezece ani...

– Nell, o întrerupe Ian, întorcându-se spre ea. Îmi pare rău.

– Discută cu Adrienne.

El îşi muşcă buza.

– De ce?

– Fiindcă ea ştie. A ştiut tot timpul. Şi nu i-a păsat. Nu poţi să mă obligi să plec.

– Adrienne e cea care m-a trimis la tine. Se simte oribil. La fel ca noi toţi. Dar nu ne putem permite toată publicitatea asta. Distrage prea mult atenţia.

– De la ce? De la articolele scrise pe tema asta? De la a hotărî ce fotografie cu mine să afişaţi pe coperta numărului următor din *Gossip!*? Despre asta e vorba? Aş putea să-mi pun costumul de baie şi să-mi iau un drapel, dacă asta ar fi de ajutor.

El îi susţine privirea.

– Hai să nu complicăm situaţia. Te rog să-ţi strângi lucrurile. Putem să discutăm din nou problema peste câteva săptămâni. Să vedem cum mai stăm.

Nell închide ochii şi revede scena: ea, la Departamentul de Stat, punându-şi lucrurile într-o cutie. Oamenii, ferindu-şi privirile în timp ce se îndreaptă spre lift. Iese în stradă, în mulţimea de camere foto. Anii care au urmat, în care nu şi-a putut găsi nimic de lucru, fiind refuzată la fiecare încercare, expresia de

pe figurile tuturor potențialilor angajatori. *A renunțat la șansa de a fi președinte pentru* ea?

Deschide ochii și-l privește pe Ian.

- Nu.

- Nu?

- Nu. Nu plec. Nu poți să mă concediezi.

- Nimeni nu concediază pe nimeni...

- Nu plec, Ian. Dacă va fi nevoie, îmi voi lua un avocat. Dar de plecat nu plec.

- Dar, Nell... Eu sunt... e...

- Scuză-mi grosolănia, Ian, dar trebuie să te rog să ieși. Consideră că-ți iei un mic concediu de la biroul meu, îi cere ea și se întoarce la computer. Eu trebuie să termin de pregătit o instruire pentru mâine.

Ian deschide ușa și iese tăcut. Nell se ridică s-o închidă în urma lui și zărește un tânăr zăbovind la câțiva metri de ei, încercând să tragă cu urechea la discuția dintre ei și sperând, eventual, să poată face o fotografie discretă pentru pagina lui idioată de Facebook.

Revine la birou și citește amorțită manualul de instruire, străduindu-se să-și alunge totul din minte. Pe Ian. Pe tânărul de pe hol. Pe fotografii de afară. Articolul pe care-l citea înainte să vină Ian.

În aceeași dimineață în care secretarul de stat Lachlan Raine a primit nominalizarea la Premiul Nobel pentru Pace, s-a stabilit o legătură între Ellen Aberdeen și dispariția lui Bebe Midas. Ea a fost identificată ca fiind mama turmentată, care dansa la Jolly Llama pe 4 iulie, în seara răpirii.

Nell se întinde după geanta ei de pe jos și caută în portofel, gândindu-se la Alma. Îi împărtășise și ea

câteva secrete din viața ei în dimineața în care Nell îi povestise despre trecutul ei; îi povestise despre tipul din Queens care îi vânduse cardurile false de asigurare socială, despre minciunile pe care le debitase soțul ei ca să capete postul de manager la hotelul Hilton de lângă aeroport - detalii despre care Nell se întrebase dacă poliția le-o fi descoperit.

Găsește cartea de vizită pe care i-a dat-o Mark Hoyt și formează numărul, uitându-se la fotografia lui Beatrice, pe care o ține pe birou. Hoyt răspunde imediat, dar ea închide. Formează apoi un alt număr și izbucnește în lacrimi când aude glasul blând de la celălalt capăt al liniei.

- Mami? Am nevoie de tine, spune ea. Poți să vii?

Colette plimbă smaraldul în sus și-n jos pe lănțișorul de aur. A găsit cutiuța pe perna lui Charlie, când s-a trezit, dimineață. *Piatra norocoasă a lui Poppy, pentru aniversarea ei de două luni*, scria pe cartonașul atașat. *Îți mulțumesc pentru că ești o mamă atât de grozavă.*

Își ia telefonul și tastează *Îmi pare rău*, înghițind nodul pe care îl simte în gât când se gândește la imaginile difuzate la știrile de dimineață. Fotografiile lui Nell în tinerețe; materialul video cu ea coborând din taxi și intrând în clădirea Simon French, încercând să-și ascundă fața în dosul genții. *Aș fi vrut să-mi fi spus.*

Nasul. Nasul era Nell. Colette își amintește bine scandalul. Mama ei se numărase printre activistele pentru drepturile femeilor care contestaseră cele întâmplate și care încercaseră să arate situația așa cum era în realitate - nu povestea unei fete promiscue, care voise să intre în patul șefului ei celebru, așa cum o prezentase presa, ci povestea unei tinere căzute în plasa unui bărbat puternic.

Se uită din nou la ceasul de deasupra biroului lui Allison, încercând să ignore furnicăturile pe care le simte în sfârcuri. Nu se poate așa ceva – e prima dată când a uitat să-și ia pompa pentru sâni, și tocmai azi se pare că are nevoie de ea. Atât de tulburată fusese dimineață, văzând știrile despre Nell, încât nu reușise să se adune și uitase să se mulgă. Pe urmă plecase pe fugă și fusese nevoită să se întoarcă după portofel. Iar acum, constată ea, și-a uitat și pompa manuală, nelipsită din geantă – o lăsase pe insula din bucătărie. Mai mult decât atât, Teb a întârziat deja, cu toate că îi promisese că vine la timp; doar știe că ea trebuie să se întoarcă acasă până la ora două!

E important ca azi să terminăm la ora stabilită, îi scrisese ea într-un SMS ceva mai devreme. *Charlie are o întâlnire.*

Și nu orice întâlnire. Editorul de la *New York Time Magazine* îl invitase în ultimul moment la un prânz, ca să discute despre posibilitatea de a publica în exclusivitate un fragment din noul lui roman.

– Nu, Colette, nu pot să risc, îi spusese Charlie seara trecută. Dacă nu-ți poți amâna întâlnirea cu Teb, o să angajez o bonă.

– Mă întorc la timp, îl asigurase ea. Promit. Mi-a promis și Teb. N-o să întârzii.

Își ia geanta și se duce la toaletă; tocurile ei lovesc cu zgomot podeaua din lemn. În prima cabină e cineva; se așază pe closet în cea de-a doua și își verifică telefonul. Nell i-a răspuns la mesaj.

Dă-i naibii. M-au distrus o dată. Nu și de data asta. Nu acum, că o am pe Beatrice, care poate să vadă.

Femeia din cabina cealaltă zâmbește când Colette se apropie de chiuvetă, dar expresia i se schimbă când îi zărește sânii. Colette se uită în oglindă: două cercuri

gri se întind pe bluza ei din mătase albă. Femeia se spală repede pe mâini și, după plecarea ei, Colette dă drumul la uscătorul de mâini, ținându-și bluza în calea jetului de aer fierbinte, însă petele reapar imediat ce se usucă. Hârtia igienică împăturită pe care și-o îndeasă în sutien face cute vizibile sub mătase.

Își ridică geanta în dreptul pieptului și se întoarce în hol, simțind cum laptele continuă să se scurgă. Aude piuitul telefonului. Un mesaj de la Charlie: *Trebuie să plec. Presupun că ești pe drum. Am lăsat copilul jos, cu Sonya. Totul e-n regulă. Am vorbit. Poți să-l iei de acolo când ajungi.*

– Colette! răsună lângă ea glasul lui Allison. Te așteaptă.

Pune telefonul pe silențios și intră în birou, ținându-și geanta în fața pieptului. Care Sonya? se întreabă ea. Fata aia de la etajul doi, pe care au întâlnit-o... de câte ori?... de două ori la petrecerea de sărbători organizată în bloc? Teb stă pe scaun, rezemat de spătar, și caută ceva în telefon. Îi face semn cu bărbia spre unul dintre celelalte scaune din piele și nu își cere scuze pentru întârziere.

– Ia loc.

– Ce mai faci? îl întreabă ea.

– Grozav, replică el, dar tonul lui – la fel ca expresia feței – este rece.

– Mi se pare că...

Teb o ignoră și se întinde să apese un buton de pe telefonul fix.

– Aaron, intră!

Ușa se deschide aproape imediat, ca și când Aaron ar fi așteptat chemarea. O salută înclinând din cap și se duce spre scrin, luând tot teancul de dosare. Ea vede scris pe cel de deasupra numele lui Midas.

– Uite ce e, Colette, începe Teb, cu o privire înghețată. Avem probleme mari.

Ei i se taie răsuflarea. Au aflat! Au aflat că a fost cu Winnie în seara aia și că a sustras dosarul. Au făcut analiza sângelui cu care pătase ea hârtiile când se tăiase în ele, acum câteva zile, și i-au descoperit ADN-ul. Au descoperit, cine știe cum, că a luat și discheta, care e încă la ea acasă, ascunsă într-o geantă veche, în dulap. Laptele i-a îmbibat toate straturile de hârtie igienică și îi pătrunde acum prin materialul sutienului. Încearcă să-și dea seama de unde să înceapă, cum să-i explice de ce i-a ascuns adevărul, de ce nu s-a putut stăpâni să se uite la dosarul lui Midas – dar Teb i-o ia înainte.

– Cartea e oribilă, spune el, frecându-se la ochi.

Ea răsuflă adânc.

– Înțeleg.

– Ce s-a întâmplat? De ce e scrisă atât de prost?

De ce? Din cauza unei sarcini neprevăzute. A lipsei de somn. A grijilor pentru sănătatea lui Poppy. A panicii că Midas e mort.

– În parte, poate și fiindcă tu ești mai ocupat acum, răspunde ea. Nu mai e ca data trecută. A fost puțin cam dificil să ne întâlnim așa cum stabiliserăm...

Teb clatină din cap.

– Nu. Nu asta-i problema. Problema e că nu pare ceva ce aș fi scris eu.

– Păi, nu tu ai scris-o.

Aaron îi aruncă o privire fulgerătoare, iar Teb se rotește încet spre ea, cu scaun cu tot.

– Ce vrei să zici?

Își simte gura uscată; păcat că n-a luat cu ea o sticlă cu apă.

– Vreau să zic că nu tu ai scris cartea asta, Teb. Eu am scris-o.

- Colette, intervine Aaron cu o undă de avertizare în glas. Nu cred că...

- Îmi pare rău, spune ea. Sigur că voi reface textul, dar trebuie să respectăm orarul întâlnirilor, ca să discutăm mai mult despre ceea ce vrei să incluzi în carte. Cu tot respectul, Teb, a fost greu să stau de vorbă cu tine.

- Cred că primarul vrea de fapt să spună, continuă Aaron, că chestia asta nu funcționează.

- Am înțeles. Atunci, hai să discutăm cum să îndreptăm lucrurile.

Aaron dă să vorbească din nou, dar Teb îl întrerupe.

- Îmi pare rău să-ți spun asta, C., dar va trebui să apelăm la alt scriitor.

- La alt scriitor?

Aaron se apleacă în scaun.

- Am discutat cu editorul, explică el. Angajăm pe altcineva care să refacă textul. Cineva cu un nume mai sonor. Tipul ăla de la *Esquire*.

- Glumești! Deja ați aranjat toate astea? Fără să discutați cu mine?

- Haide, Colette! replică Aaron, masându-și rădăcina nasului. Cartea asta va fi parte integrantă din cursa pentru realegerea lui Teb ca primar. Știi doar. Nu le putem oferi ce-ai scris tu nici editorului, nici electorilor. Suntem într-un mare rahat, cu răpirea copilului ăluia. Mahărul ăla al imobiliarelor îl scaldă în bani pe adversarul nostru. Abia dacă ne mai menținem pe linia de plutire.

Colette caută un răspuns potrivit, dar nu găsește nici unul. Totul e deja stabilit.

Nu trebuie să se mai prefacă de acum înainte că se descurcă și cu copilul, și cu munca. O să stea acasă, cu Poppy.

- Ești sigur în privința asta?

Întrebarea îi era adresată lui Teb, dar Aaron este cel care-i răspunde.

– Mi-e teamă că da, Colette. Şi din păcate, adaugă el când telefonul îi piuie, trebuie să plecăm acum.

Teb priveşte pe fereastră, evitând să se uite la ea.

– Cei de la bancă sunt aici deja, continuă Aaron încheindu-şi sacoul şi făcându-i semn spre uşă. Îţi mulţumim mult, Colette. Primarului i-a făcut mare plăcere să lucreze cu tine.

Are o atitudine relaxată, de parcă tocmai ar fi conversat despre planurile pentru masa de prânz. Ea se ridică, aşteptând ca şi Teb să spună ceva, însă el rămâne tăcut. Iese din birou şi se îndreaptă spre lift, ameţită. Ce-o să se întâmple acum? Ce va însemna asta pentru cariera ei? Ar trebui să-l sune pe editor sau pe agentul ei; trebuie să dea explicaţii cuiva.

Dar pe urmă şi-o imaginează pe Poppy singură, cu o femeie pe care n-o cunoaşte.

O ia la fugă pe lângă lift, coborând cele patru etaje pe scară. Afară nu se vede nici un taxi, aşa că traversează parcul în goană şi aleargă spre metrou. Un tren e tras la peron, şi uşile încep să se închidă în timp ce ea reuşeşte să treacă de barieră. Ajunge la timp ca să-şi strecoare un braţ printre ele. După ce îi prind cotul, uşile se deschid câţiva centimetri şi, înainte să se poată închide la loc, ea le forţează cu ambele mâini suficient cât să se strecoare printre ele şi să se aşeze pe unul dintre ultimele scaune libere. Femeia de lângă ea miroase a fixativ de păr; Colette surprinde privirea unei doamne mai vârstnice, cu o grămadă de sacoşe portocalii din plastic pe jos, între picioare. Femeia se revoltă cu voce tare.

– Uite-aşa îi întârzie pe toţi ceilalţi, bombăne ea, încruntată.

Colette se uită în altă parte. Cotul îi zvâcnește.

Acorduri de rap se revarsă din căștile bărbatului așezat vizavi, iar ea își apasă degetele în urechi, încercând să decidă cum anume să-i explice lui Charlie ce s-a întâmplat. El nu știe cât de greu i-a mers cu cartea, cât de rău s-a chinuit. Ce-o să zică el acum? Când deschide ochii, observă că bărbatul de vizavi ține în mâini un exemplar din *New York Post*, cu fotografia lui Nell la Jolly Llama pe prima pagină.

Liniștea e spartă de un scrâșnet de frâne urmat de izbucnirea în plâns a unui copil. Femeia de alături se prinde cu mâna de coapsa lui Colette când trenul oprește cu o smucitură, iar un bătrân care stătea lângă ușă cade la podea.

– Scuzați-mă, spune femeia de alături, retrăgându-și mâna.

Doi tineri îl ajută pe bătrân să se ridice, iar ceilalți călători ridică privirile din telefoane, uitându-se la cei din jur; o tăcere înmărmurită se așterne în vagon. Bătrâna cu sacoșele de cumpărături se revoltă din nou, dar cuvintele ei sunt acoperite de glasul conductorului.

„Poliția pe șine. Dacă mă auziți, să vină poliția pe șinele de la nivelul inferior, în apropiere de peronul F. Avem o persoană pe șine." Un scurt pârâit în difuzoare, după care glasul se aude din nou: „E legat de ceva".

Curentul electric se întrerupe, iar aerul condiționat se oprește și luminile se sting. O liniște sinistră se așterne în vagon. Colette simte agitația din jur, când călătorii își deschid iar telefoanele, așa cum face și ea, știind că n-o să aibă semnal.

Trebuie să ajung acasă, la Poppy.

Ușa de la celălalt capăt al vagonului se deschide forțat.

– La așa ceva nu v-ați așteptat. Tipul poartă pantaloni scurți de doc și un maiou subțire care-i lasă la vedere brațele musculoase. Străbate vagonul cu pași repezi, spre ușa de la celălalt capăt, strecurându-se printre călătorii care stau în picioare. Nu credeați că vom vedea un atentator sinucigaș în New York, cu dobitocul ăla președinte?

Panica începe s-o apese în piept. Vede chipul lui Poppy, așa cum arăta în miez de noapte, sugând la pieptul ei, cu ochii ei albaștri luminați de dragoste, privind spre Colette. Ei nici acum nu-i vine să creadă că poate simți o iubire atât de profundă, abisală, precum acea carieră părăsită în care îi era frică să sară, copil fiind, cea care mai târziu îl înghițise pe un coleg de liceu al ei, trupul nefiindu-i niciodată găsit. Își ia telefonul de pe genunchi și tastează un mesaj către Charlie. Nu va putea să-l trimită, fără semnal, dar dacă cineva îi găsește telefonul, dacă va scăpa întreg după explozie...

Te iubesc mai mult decât orice. Poppy... Te rog să-i spui...

Luminile se reaprind și aerul condiționat pornește din nou.

„Doamnelor și domnilor, vă vorbește conductorul. Vom deschide ușile primului vagon. Îndreptați-vă spre ieșire. Deplasați-vă cât mai repede și mai ordonat."

Colette se ridică, alăturându-se șuvoiului tăcut de oameni care înaintează. În vagonul următor, o adolescentă stă singură pe un scaun lângă geam, cu telefonul în mână, și o lacrimă i se scurge pe obraz. Poartă colanți cu model ecosez, cu o ruptură la un genunchi, și un cercel din aur îi sclipește într-o nară. Colette îi pune o mână pe braț, iar fata ridică privirea.

– Trebuie s-o sun pe mama, dar nu am semnal.

– Vino! o îndeamnă ea, luând-o de braţ. Mergem împreună.

Îşi ţine mâna pe cotul fetei, îndrumând-o înainte. Când ajung la primul vagon, răsuflă uşurată văzând că jumătatea din faţă e în staţie; nu vor fi nevoiţi să meargă prin tunel. Îşi aşteaptă rândul să coboare, apoi o ia la fugă împreună cu fata, odată cu mulţimea, în lungul peronului şi apoi pe scări în sus. Fata dispare într-un vârtej de oameni, iar Colette se depărtează în goană de gura de metrou. O stradă mai departe, vede pe cineva coborând dintr-un taxi şi se repede spre el, luându-i-o înainte unui bărbat care se pregătea să urce pe bancheta din spate.

– Îmi pare rău, spune ea. Trebuie să ajung acasă.

Trânteşte portiera ca să nu mai audă invectivele pe care i le aruncă el şi bubuitul pumnilor lui în geam.

– Brooklyn, îi cere şoferului, dându-i apoi adresa. Te rog să te grăbeşti.

Închide ochii şi are impresia că trec ore întregi până când ajung în faţa blocului. Cerul s-a întunecat, iar picioarele ei tremură când intră şi se apropie de biroul portarului.

– Am nevoie de numărul apartamentului Sonyei.

La etajul al doilea, încearcă să se liniştească şi bate uşor la uşă. Nu răspunde nimeni. Continuă să bată, atât de tare acum, încât o doare pumnul.

– Alo?! Sonya!

Uşa de vizavi se deschide. În pragul ei apare un bărbat în jur de treizeci de ani, cu un căţel mic iţindu-i-se la picioare; din interior se aude muzică clasică.

– Ce faci acolo? întreabă el şi împinge căţelul înapoi în apartament, cu călcâiul gol.

– Nu răspunde la uşă. Copilul meu e la ea. Sunt vecina de sus.

– A plecat.

– A plecat?

– Da, am auzit-o ieşind. Se aude totul prin pereţii ăştia.

– La ce oră?

– Nu ştiu. Acum vreo douăzeci de minute.

Douăzeci de minute? O fi avut Charlie lapte să-i lase? I-o fi dat cu cremă de protecţie solară? Nu ştie numărul de telefon al femeii ăsteia. Nici măcar nu e sigură care e numele ei de familie.

Se întoarce şi fuge pe scări în sus, urcând treptele câte două. O să-l sune pe Charlie, să-l deranjeze de la întâlnire, şi o să-i ceară să vină acasă şi s-o ajute să caute copilul. Îşi caută telefonul în geantă şi descuie uşa.

Charlie.

E acolo, întins pe podea alături de Poppy, care încearcă să ajungă cu mânuţele la degetele de la picioare, pe covoraş. Colette îşi aruncă geanta din mână şi se repede la ea, o ridică în braţe şi o sărută cu nesaţ. Poppy scânceşte, sâcâită. Charlie respiră hârâit; adormise. Poppy adulmecă pielea caldă de la pieptul mamei, căutând laptele. Colette simte greutatea covârşitoare a extenuării, iar camera pare să se rotească în jurul ei. Închide ochii, închipuindu-şi cum se întinde lângă Charlie, lipindu-se de el şi povestindu-i totul. Despre ce s-a întâmplat la metrou şi că şi-a pierdut slujba. Despre teroarea care nu-i dă pace şi despre nevoia disperată de a şti că Midas e în viaţă. Vrea să-i spună cât de vinovată se simte fiindcă nu e lângă Poppy mereu şi cât de mult se străduieşte să ţină totul sub control. Vrea să-l trezească şi să-i spună că nu poate să mai aştepte trei luni, până la următoarea programare la medic a lui Poppy, urmând ca abia de atunci să înceapă să-şi facă griji. Fiindcă este deja îngrozită.

Dar îi e prea frică. Se teme că dacă va începe să vorbească, va izbucni în plâns şi nu se va mai opri niciodată, va fi înghiţită de propria-i tristeţe, de spaimă şi de istovire, de faptul că e atât de sigură că tot ce are i se scurge printre degete.

– Chiar trebuie să faci asta aici, în faţa mea?

Tresare violent la auzul glasului lui Charlie. S-a trezit.

– Ce fac?

– Asta. S-o săruţi şi s-o îmbrăţişezi aşa.

Ea nu spune nimic. Nu are cuvintele cu care să-i răspundă.

– Nu e uşor să văd cât de iubitoare eşti faţă de ea, când de mine te depărtezi de fiecare dată când te ating.

– Charlie, nu spune asta! Te rog! Credeam... ai...

– Nu m-am mai dus.

– De ce?

El se ridică şi iese în hol, ducându-se spre birou.

– Ştiam cât de necăjită ai fi dacă aş lăsa copilul cu altcineva. N-am vrut să-ţi fac una ca asta.

Ea îl urmează, întinde mâna după braţul lui, dar el se trage într-o parte.

– Nu acum, Colette. Am nevoie de puţin timp.

– Charlie, îmi pare rău. Uite, sunt nişte lucruri...

Dar el a închis deja uşa.

18

ZIUA A UNSPREZECEA

CĂTRE: Mamele din Mai
DE LA: Prietenele din The Village
DATA: 15 iulie
SUBIECTUL: Sfatul zilei
SUGARUL TĂU: ZIUA 62

Fiecare dintre noi a avut zile mai rele, chiar momente în care ne-am simțit triste și copleșite. Aceste sentimente ar trebui să dispară acum, că tu și micuțul tău v-ați format deja un program. Dar dacă te întrebi – tu sau cineva drag – dacă nu cumva ceea ce simți e mai mult decât obișnuita depresie ușoară postnatală, nu lăsa mândria sau stânjeneala să te împiedice să apelezi la medic. Faptul că ceri ajutor pentru tine este uneori cel mai bun lucru pe care-l poți face pentru copilul tău.

Francie păşeşte agale prin raionul de ficţiune din librăria aflată în partea din spate la The Spot; cu romanul de debut al lui Charlie în mână, încearcă să se convingă singură că totul va fi bine şi că Nell va trece peste tot ce se întâmplă. Ea habar nu avea despre nimic din tot ceea ce se spune la televizor despre Nell. Nu ştiuse nici măcar despre scandalul acela, despre candidatul la preşedinţie care renunţase să mai candideze după ce avusese o aventură cu o stagiară de douăzeci

şi doi de ani de la Departamentul de Stat. Francie avea şaisprezece ani la vremea respectivă, iar mama ei nu era genul care să-şi expună familia la scandaluri politice cu iz sexual (şi în general, la nimic, fie bun, fie rău, în legătură cu vreun politician din Partidul Democrat).

Apoi, mai e şi Token; felul grosolan în care a dat-o afară din apartamentul lui, cu două zile în urmă, fără a-i oferi nici o explicaţie privind arestarea lui, n-a făcut decât să ridice şi mai multe întrebări.

Cel mai rău însă este ceea ce s-a petrecut în dimineaţa aceasta. Francie se duce spre ieşire, ca să plătească pentru cartea lui Charlie, şi o vagă senzaţie de rău o cuprinde iar când îşi aminteşte momentul. Barbara şedea pe canapea şi se uita la televizor, aşteptând ca ea să-i pregătească, aşa cum se oferise, sendvişul cu ou moale pe care îl mânca în fiecare dimineaţă. Francie se străduia să nu îi dea atenţie soacrei, care turuia întruna despre bârfele de acasă. Cum nepoata prietenei sale tocmai născuse al patrulea copil, o dulceaţă de fetiţă. Cum se deschisese în oraş un nou salon de manichiură, unde îşi făcuse şi ea unghiile înainte de a veni aici. Cum lucrau acolo patru femei care intraseră în ţară ilegal, probabil. *Orientale.*

Francie auzise numele lui Colette în clipa în care pâinea ieşise din prăjitor. Se întorsese să se uite la televizor şi o văzuse pe Colette alergând pe trotuarul din apropierea blocului ei, roşie la faţă şi cu răsuflarea tăiată. „Lăsaţi-mă în pace", striga ea trecând repede prin faţa camerelor foto, ferindu-şi faţa cu braţele. „Nu fac nici un comentariu."

„Colette Yates este fiica lui Rosemary Carpenter, cunoscuta activistă pentru drepturile femeilor", spunea reporterul. „Este implicată într-o relaţie sentimentală cu romancierul Charlie Ambrose, cei doi având împreună

un copil de două luni." Colette, continuase reporterul să relateze, se afla printre femeile de la bar, împreună cu Winnie, în seara aceea şi, cu toate că o sursă declarase că este o apropiată a primarului Shepherd, acesta refuzase să comenteze. Şi câteva momente mai târziu începuse să vorbească despre ea – despre Francie. Avea chiar o fotografie a ei, din seara aceea de la Jolly Llama, cu obrazul lipit de obrazul lui Nell.

Reporterul adăugase că Francie este o mamă casnică şi, în clipa în care Lowell intrase în bucătărie, Barbara icnise de surprindere. „Soţul ei, Lowell Givens, este unul dintre principalii deţinători ai unei companii tinere din Brooklyn, Light Architects."

– Oribil! exclamase Barbara, ignorând-o pe Francie şi privind numai spre fiul ei. Ce repercusiuni o să aibă asta asupra afacerii tale?

Francie îi întinde banii casierei, ştiind că n-ar trebui să cumpere cartea lui Charlie, că ar fi trebuit să aştepte s-o împrumute de la bibliotecă. Dar biblioteca deschide abia la prânz, apartamentul e atât de mic, iar ea simţise nevoia să iasă, să plece de lângă Barbara, să nu mai vadă expresia de pe chipul ei. Critica. Dezamăgirea.

Îşi ia restul şi se întoarce, cătând o masă. Şi atunci o vede, afară, pe trotuar. Poartă ochelari de soare şi o jachetă lungă şi fără formă, iar părul îi e strâns sub o şapcă de baseball, dar Francie ştie că ea e.

– Winnie!

Numele îi scapă de pe buze mai sonor decât s-ar fi aşteptat, iar în jurul ei se face linişte. Francie o ia la fugă printre clienţii care îşi aşteaptă cafelele, spre uşă, apoi afară, în stradă.

– Winnie! Winnie! Winnie!

Strângându-l pe Will la piept, aleargă cu greu după ea, la deal. Nu înţelege de ce Winnie nu se opreşte.

Will începe să scâncească, dar ea mărește pasul și o ajunge chiar înainte să se oprească în fața clădirii ei, unde Winnie caută de zor cheia în geantă.

– Winnie, te rog! Trebuie să vorbesc cu tine! Mi-am făcut atâtea griji! exclamă ea, încercând să-și recapete răsuflarea. Ai primit mesajele de la mine? Îmi pare rău că am...

O mașină frânează brusc, intrând cu roțile din față pe trotuar, la numai câțiva metri de ele. Un individ scund și îndesat, cu pălărie și pantaloni scurți în carouri, sare de la volan, înhățând camera foto care-i atârnă la gât.

– Gwendolyn! Uită-te încoace! Gwendolyn! Ce mai faci?

Winnie se grăbește să descuie ușa, iar Francie intră după ea, împiedicându-se de prag și pășind în holul întunecat și răcoros. Winnie împinge ușa, închizând-o peste pumnul întins al bărbatului, iar Francie o urmează pe cele patru trepte de marmură și apoi pe culoar, în lumina intermitentă a blițului. Draperiile groase din mătase acoperă ferestrele în camera de zi, iar Francie e izbită de aerul stătut și de izul de mâncare stricată. Winnie trage draperiile ușilor care dau spre terasă; ochii ei au nevoie de un minut ca să se adapteze la lumina strălucitoare a soarelui. Două covoare mari sunt făcute sul și proptite de peretele din spate. Cutii de carton sunt îngrămădite într-un colț. Casolete și farfurii sunt împrăștiate pe masă și pe podea; o sticlă de vin goală zace răsturnată aproape de ușile ce dau spre terasă. Francie observă cele două pahare de vin de alături și, lângă ele, o rochie de casă din mătase roz făcută ghem pe podea.

Winnie își scoate jacheta. E slabă ca un schelet.

- Am primit mesajele de la tine. Îmi pare rău. N-am avut energie să-ți răspund.

Francie stă în mijlocul încăperii, bătând ușor fundulețul lui Will și încercând să-și recapete răsuflarea.

- Winnie, nu știu ce să zic. Te... te muți?

- Să mă mut?

Ea face semn spre covoarele rulate și spre cutiile din colț.

- Păi, cutiile...

Winnie privește în jur.

- Oh. Echipa de la poliție a făcut asta. În zilele de după... Am văzut ce i s-a întâmplat lui Nell. Iar acum, tu și Colette. Ați apărut la știri.

- Noi? Nu-ți face griji pentru noi. Tu cum mai ești? Nici nu pot...

- Sunt bine.

- Bine?

Francie nu mai găsește alte cuvinte, șocată să vadă cât de schimbată e Winnie. Atât de slabă. De pustiită. Nu a mai rămas nimic din femeia pe care o admirase ea cu numai câteva luni în urmă, când o văzuse prima dată traversând pajiștea și apropiindu-se de salcie, cu sarcina vizibilă. Nimic din femeia frumoasă și afectuoasă, care stătuse în fața ei în ziua aceea la The Spot, și nici cu tânăra cu chip tânăr de pe DVD-ul cu *Bluebird*, la care se uitase ea de nenumărate ori.

- Ce-ai vrea să-ți spun, Francie? Copilul meu nu mai e. Nu am cuvinte să descriu prin ce trec.

Francie simte lacrimile care îi împung ochii. *Înțeleg*, ar vrea să-i spună. *Mai mult decât îți poți închipui, înțeleg ce înseamnă să pierzi un copil.* Dar nu îndrăznește.

- Pot să te ajut în vreun fel? Ai nevoie de ceva? Știi cât de cât ce s-a întâmplat?

Cuvintele se rostogolesc prea repede. Winnie se întoarce cu fața spre ușile de la terasă.

– Sigur că nu știu ce s-a întâmplat.

– Eu m-am gândit mult. Și nu-mi vine să cred cât de rău a încurcat poliția lucrurile în ancheta asta. La început, am fost sigură că de vină e Bodhi Mogaro. Am crezut ce-au spus ei, știi? Dar pe urmă, am început să mă gândesc la alte posibilități. De exemplu, tipul cu care ai vorbit tu la bar.

Winnie se răsucește spre ea, cu o scânteiere – Francie nu-și dă seama de ce anume – în privire. Sau poate că expresia de pe chipul ei și felul în care vorbește sunt altfel – goale și artificiale.

– Tipul de la bar?

– Cel care te-a abordat în seara aia. Cel cu care... cu care ai băut un pahar.

– N-am băut cu nimeni în seara aia.

Will își schimbă poziția, rezemându-și capul pe pieptul ei, iar Francie se vede nevoită să-și stăpânească impulsul de a pleca. De ce minte Winnie?

– Atunci, unde ai fost? După ce te-ai ridicat de la masă?

Winnie îi evită privirea și pare să nu fi auzit întrebarea ei. Se întoarce și se duce în bucătărie, de unde se întoarce cu o sticlă de vin și două pahare din plastic. Toarnă și-i întinde unul lui Francie. Ea îl ia, dar rămâne nemișcată, amintindu-și-o pe Winnie la ultima întâlnire din parc a Mamelor din Mai, cu buzele în părul lui Midas, refuzând vinul oferit de Nell. *Nu, mulțumesc. Alcoolul nu-mi face bine întotdeauna.*

– M-am dus în parc.

– În parc? De ce?

– Să vorbesc cu mama, răspunde Winnie, și paharul îi tremură în mâini.

– Cu mama? Dar mama ta e moartă, Winnie.

– Îți mulțumesc, Francie. Sunt conștientă de lucrul ăsta, replică ea și ia o înghițitură de vin. E acolo un păducel pe care l-am adus eu și tata de pe proprietatea noastră de la țară. L-am plantat în parc într-o noapte, în locul preferat al mamei, aproape de pajiștea aia lungă. Este un loc secret al meu, un loc în care mă simt aproape de ea. Acolo m-am dus în seara aia.

– De ce?

– Îmi e dor de ea. Deschide ușile care dau spre terasă și iese în balconul larg, iar Francie o urmează. Râsetele ascuțite ale copiilor care se joacă la groapa cu nisip din curtea unei grădinițe, aflate la câteva case distanță, răzbat până la ele. Ghivece cu ierburi uscate se înșiră de-a lungul balustradei. Nu e un alibi prea grozav, adaugă Winnie.

– Alibi? Ce vrei să spui?

– Faptul că am fost în parc. Nimeni nu m-a văzut. Știu ce vorbește lumea. Știu unde... Mai ia o înghițitură de vin și continuă: Niciodată nu i-aș face rău copilului meu.

Francie își amintește de paharul pe care îl ține în mână și bea puțin, încercând să înghită, în ciuda nodului care îi crește în gât.

– M-am gândit la un moment dat că cel mai rău lucru care mi se poate întâmpla e s-o pierd pe mama. M-am înșelat.

Francie întinde mâna spre ea, dar Winnie se ferește.

– Nu mai vreau alte întrebări. Nu pot să gândesc rațional, coerent. Timpul se scurge în cercuri.

Fața parcă i se împietrește când vede ceva în depărtare. Francie se uită și zărește o femeie într-un balconaș, pe cealaltă latură a curții. Udă un ghiveci cu cârciumărese roz, și pe umărul ei, pe o păturică,

doarme un copil. Femeia lasă stropitoarea din mână și rărește câteva plăntuțe, după care intră în casă și închide ușa în urma ei.

– Mame și copii. Sunteți peste tot. Sper că știți să apreciați ce aveți.

Winnie dă peste cap paharul, sorbind și ultimele picături de vin, apoi se uită spre Will.

– Nu vreau să fiu nepoliticoasă, Francie, dar sincer, nu pot să fac față...

Regretele o copleșesc. De ce nu s-a gândit și ea la asta? Cât de egoistă și de lipsită de sensibilitate e s-o oblige astfel să-l vadă pe Will! Cât de greu trebuie să-i fie în fiecare zi, înconjurată de atâtea mame cu copii! Acum înțelege de ce a fugit Winnie de ea când a ieșit din cafenea.

– Îmi pare rău, Winnie. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

Intră amândouă în casă, iar Francie închide ușa de la terasă. Cu spatele la ea, Winnie urcă deja scara spre etaj.

– Știi unde e ieșirea.

– Dacă ai nevoie de ceva... Trăiește, Winnie, adaugă ea după o pauză. Simt asta. Te rog, nu-ți pierde speranța. Eu nu mi-am pierdut-o.

Winnie dispare în capătul scărilor, după un colț.

Francie parcurge cu pași nesiguri camera de zi, trecând pe lângă un alt vraf de cutii din carton, întristată la gândul acelor străini care au umblat prin lucrurile lui Winnie, al mâinilor pe obiectele ei, și deschide ușa, ieșind în stradă. Pornește fără să știe bine încotro și aude la un moment dat sunetul unor pași alergând în spatele ei. Individul cu pălărie vine în fugă spre ea, ținând camera în dreptul feței.

– Hei! Mary Frances! Ce-a zis Winnie...?

Obturatorul camerei ţăcăne neîncetat, iar el lansează o rafală de întrebări, dar Francie îşi vede de drum fără să-i dea atenţie, cu capul aplecat, cu braţele înfăşurate protector în jurul copilului, cu mintea înceţoşată.

– Ce faci? o întreabă Lowell mai târziu, în aceeaşi seară.

E aşezată pe podeaua camerei de zi, simţindu-şi stomacul ca un glod, şi aşază lumânări cu parfum de lavandă în cerc, în jurul lui Will. Răspunde încercând să-şi alunge tremurul din glas:

– *Hygge*.

– Da? Ce-i asta?

– E ultimul răcnet în Danemarca. Suflă în cana cu ceai de muşeţel fără nici un gust, conştientă că Lowell o priveşte. O studiază. Înseamnă „confort". De asta, toţi danezii sunt atât de relaxaţi şi de fericiţi. Mi-am zis că poate-l va binedispune pe Will.

– Uite o idee bună, declară Lowell, aşezându-se pe canapea şi desfăcând o bere. Dar tu cum stai cu dispoziţia?

Francie îi pune lui Will o pereche curată de şosete. În articol scria că cel mai bine e să ai în jur piei de oaie, dar ea n-a îndrăznit să cheltuiască banii pe covorul pe care l-a găsit online; şosetele astea de bumbac de la Carters' trebuie să fie suficiente.

– Dispoziţia mea? E bună. De ce?

– Cum adică de ce? N-am voie să-mi întreb soţia cum se simte?

– Păi, mama ta mi-a spus azi că, după părerea ei, podelele noastre sunt neigienice. Şi că ar trebui să le spăl cu înălbitor.

Francie continuă să vorbească cu glas scăzut. Barbara e în baie, își face ritualul zilnic în cadă, cu o mască de nămol pe față și ascultând programul radio la iPod.

– Și tu ce-ai zis?

– Nimic. Dar nu pot să dau cu înălbitor pe podelele astea. *Înălbitor?!* Acolo unde stă un *copil mic?!* Am senzația că e nemulțumită de apartamentul ăsta. Și de jumătate din lucrurile pe care le fac eu.

Figura lui se întunecă.

– Francie, nu asta crede! E doar imaginația ta.

Ea bea din ceai, străduindu-se să-și domolească neliniștea. Nu vrea să vorbească despre Barbara, vrea să discute despre Winnie, despre conversația lor de mai devreme. Dar nu poate, nu cu Lowell. Nu i-a spus ce s-a întâmplat, știind cât s-ar înfuria dacă ar afla că l-a dus pe Will în apartamentul lui Winnie. Și ca lucrurile să fie și mai rele, Barbara rămăsese acasă toată după-amiaza, cu părul înfășurat pe bigudiuri mari din plastic și șușotind la telefon în dormitorul lor. Francie bănuiește că își sunase prietenele din Tennessee și le întrebase dacă văzuseră numele lui Lowell pomenit la știri, spunându-le cum avusese ea dreptate cu privire la pericolele care pândesc în New York City. Barbara ieșise din dormitor abia după ce Lowell venise acasă, dar deja Francie era prea speriată ca să mai spună ceva.

– Haide, France! Are intenții bune. Lucrurile erau altfel când avea ea copii mici. Vrea doar...

– Dumnezeule mare!

Francie tresare la strigătul din baie al Barbarei și varsă câteva picături de ceai pe brațul lui Will. Copilul începe să plângă, iar Lowell sare în picioare, lovind masa și răsturnându-și berea, care stinge două dintre lumânări. Se repede în hol, spre baie, și bate în ușă.

– Mamă! Mamă! repetă el, apăsând clanța. Ai pățit ceva?

– Știam eu! se aude glasul triumfător al Barbarei. Am zis-o de la bun început!

– Ce anume?

Ușa se deschide brusc, și Barbara iese în hol înfășurată în prosop, cu fața acoperită de un strat cenușiu și cu bule de săpun scurgându-i-se de pe picioare pe podea.

– O aduc la interogatoriu, anunță ea, și masca de pe față i se crapă. Pe prietena aia a voastră. Mama. *Știam* eu că ascunde ceva!

19

SEARA A UNSPREZECEA

Văd imaginea cuiva care mă taie.

Un cuțit cu lamă lungă și subțire îmi penetrează abdomenul, imediat sub ombilic, drept în direcția inimii. Sunt goală pe dinăuntru. Și neagră ca funinginea, cu organele precum colbul. O singură atingere, și inima mi se sfărâmă într-un milion de frânturi cenușii, o pulbere neagră scursă pe jos, lăsând urme negre oriunde aș păși.

Întotdeauna am fost așa. O fetiță mică și rea. Tata mi-o spunea tot timpul. „Las-o-n pace!" striga mama la el. „Străduiește-te mai mult", îmi șoptea când el nu era prin preajmă. „Nu-i mai da motive să se înfurie."

Credeam că, devenind mamă, o să mă schimb, dar am greșit. Copilul doar a înrăutățit lucrurile. Iar acum toată lumea o să afle cum sunt eu cea adevărată. Era inevitabil, nu-i așa, că mă vor dibui? Francie, proasta băgăcioasă.

Păturica lui Midas. De ce n-am avut grijă de asta mai devreme? De ce

De ce

De ce De ce De ce

Gândurile mi se destramă. Trebuie să-mi păstrez calmul. Aud în cap o voce bubuitoare, de parcă vorbește la megafon. Pot să mi-o imaginez. Are mustăți

şi poartă un joben mare, ochelari cu rame rotunde, din sârmă, şi pantofi de smarald cu vârful încovrigat.

Hei, cucoană, îmi strigă la megafon. *Trebuie să-ţi păstrezi calmul. Nu e momentul să te isterizezi.*

(Ha, ştii ceva, voce? Am făcut-o. Am devenit exact aşa cum spunea tata că devin toate femeile. *Isterică.*)

O să dispărem. Ştiu că tot repet asta, dar acum chiar vorbesc serios. Mâine. Problema e că...

Banii sunt pe sponci. Mi-a fost prea frică să mă uit, dar m-am uitat. Ieri. 743,12 dolari. Atât.

N-am avut de ales decât să-i spun lui Joshua.

„Dar nu-ţi face griji", i-am zis aseară, stând cu spatele la el, ca să nu-i văd surprinderea şi mânia din ochi. „Nu-s toţi." (Pentru prima dată de luni bune, mă bucur că dr. H nu e prin preajmă. „Ţi-am spus-o de un milion de ori: ai grijă cu banii ăia", ar fi replicat el, cu o faţă extrem de dezamăgită, de parcă aş fi încă o adolescentă.)

Iar azi a apărut Francie, distrăgându-mi atenţia de la bani şi amintindu-mi că am probleme mai mari. Şi dacă ei nu mă cred? În sfârşit, am rostit întrebarea asta cu glas tare. Dacă vor reuşi să vadă dincolo de povestea pe care am ţesut-o?

Dacă o să ajung la închisoare?

Dar Joshua tocmai s-a îndepărtat de mine. Ştiu că simplul fapt de a aduce în discuţie subiectul îl îngrozeşte. Mai târziu, în timp ce mâncam în tăcere, eram perfect conştientă de ceea ce gândeşte el.

Micuţa doamnă Isteţime nu poate să ne scoată din necazul ăsta. Domniţa as la matematică din clasa a zecea, şi tot n-ai găsit o soluţie la extrem de simpla ecuaţie încotro să ne ducem?

Nu pot să mai pierd nici un minut. Mai ales acum, că se apropie aşa. Tennessee. Montana. Alaska. O să

conducem până când o să ajungem acolo unde vom vrea să stăm sau până când o să rămânem fără benzină. O să ne stabilim undeva. O să-mi iau o slujbă. O să închiriem o cabană. Joshua speră la ceva izolat. Teren pe care să ne pierdem, s-o luăm de la capăt. Undeva unde să nu fim găsiți niciodată.

Și eu vreau asta. Cel puțin, cred că vreau, atunci când încerc să-mi imaginez. O grădină în spate. Poate niște găini.

O armă la îndemână, pentru protecție. Așa, pentru orice eventualitate.

20

ZIUA A DOUĂSPREZECEA

CĂTRE: Mamele din Mai
DE LA: Prietenele din The Village
DATA: 16 iulie
SUBIECTUL: Sfatul zilei
SUGARUL TĂU: ZIUA 63

Au trecut nouă săptămâni de când ai născut și a venit timpul să vorbim despre ECHILIBRU. Știm și noi cum e. Să ai grijă de copil. Să cumperi cele trebuincioase. Să-ți recapeți forma. Pentru unele dintre noi, pregătiri pentru întoarcerea la serviciu. Nu e ușor. Cel mai bun lucru pe care-l poți face pentru tine – și pentru copilul tău – este să încerci să ajungi la un echilibru corect în viață. Poți să angajezi un ajutor în casă pentru câteva ore pe săptămână, sau să rogi o prietenă să stea cu copilul ca să te duci la sală. Poate cheltuiești puțin mai mult ca să-ți fie livrate cumpărăturile acasă. Vezi ce anume funcționează pentru tine. La urma urmei, o mamă fericită înseamnă o familie fericită.

Nell își simte trupul ca și când ar fi din ciment, iar picioarele în ghips. Aude plânsul, dar e înăbușit. Copilul o strigă de sub apă. Încearcă să se miște, dar nu are suficientă forță.

– Nell!

Simte mirosul de vanilie din crema de mâini a mamei şi deschide ochii. Margaret stă aplecată asupra ei.

– Am întârziat la serviciu? întreabă Nell.

– Nu. Nu e nici şapte încă, răspunde mama ei şi se lasă pe vine alături de ea. Nu-mi place să te trezesc, dar trebuie să vezi ceva.

Nell remarcă expresia de pe chipul lui Margaret şi se ridică în capul oaselor.

– Beatrice e bine?

– Da, scumpa mea. E bine. Doarme dusă. Sebastian abia a plecat spre birou. Dar vino cu mine în camera de zi.

Nell iese din căldura aşternuturilor şi păşeşte pe hol, în urma mamei. Margaret sosise ieri-seară, plecând de la serviciu imediat ce primise telefonul fiicei sale, şi condusese cale de patru ore din Newport până în Brooklyn fără să se oprească nici măcar o dată. Dormise pe o saltea gonflabilă în camera de zi, cu monitorul alături şi ducându-se la Beatrice ori de câte ori fusese nevoie, ca să-i lase pe Nell şi pe Sebastian să aibă o noapte de somn neîntrerupt, pentru prima dată de când venise copilul pe lume.

La televizorul din camera de zi, primarul Shepherd stă în faţa unui pupitru şi se trage într-o parte pentru a-i face loc lui Rohan Ghosh în faţa bancului de microfoane.

Nell întoarce privirea spre Margaret.

– Ce s-a întâmplat?

Ghosh ridică o mână în aer.

„Voi începe să vorbesc atunci când veţi face linişte", anunţă el şi ia o înghiţitură dintr-o sticlă cu apă. „Seara trecută, noi indicii ne-au determinat să percheziţionăm încă o dată maşina lui Winnie Ross,

unde am găsit o păturică albastră de copil îndesată în compartimentul roții de rezervă. Descrierea păturii corespunde cu cea luată din pătuțul lui Midas în seara răpirii. Echipa medico-legală a confirmat că fibrele păturii conțin urme de ADN și de sânge, ambele aparținând lui Midas Ross."

- Nu! exclamă Nell, cu o apăsare în piept.

„Ce v-a făcut să percheziționați mașina încă o dată?" strigă cineva din mulțime.

Ghosh continuă să vorbească, ridicând glasul: „În jurul orei șase în această dimineață, Winnie Ross a fost reținută și acuzată oficial în cazul dispariției fiului ei, Midas Ross".

Nell icnește, iar mama ei se apropie și îi ia mâna.

„Ați găsit cadavrul?"

„Vom reveni cu alte detalii mai târziu, în această zi. Acum, aș vrea să-i mulțumesc detectivului Mark Hoyt pentru efortul susținut depus în acest caz. Și, desigur, primarului Shepherd. Presa i-a atacat dur pe amândoi, dar toți cei implicați au lucrat exemplar." Ghosh își strânge hârtiile de pe podium. „Atât deocamdată. Vă mulțumesc."

Nell strânge mâna mamei în vreme ce la televizor se difuzează imagini cu Winnie care coboară de pe bancheta din spate a unui SUV fără însemne și este condusă în sediul poliției din Lower Manhattan. Winnie privește spre camere pe sub bretonul negru, cu mâinile prinse în cătușe la spate, încadrată de doi polițiști în uniformă. Intră în clădire, și locul ei pe ecran este luat de figura unui reporter, dar imediat filmarea este redată iar, de la început: Winnie coborând din mașină, mergând către sediul poliției, privind spre camere cu ochi goi, cu fața împietrită.

*

Nu. Francie îl saltă pe Will în braţe, păşind prin hol în sus şi-n jos, şi rosteşte cuvântul cu glas tare.

– Nu.

Îşi ia telefonul de pe blatul din bucătărie şi tastează. *Aţi primit mesajele de la mine? Trebuie să vorbim despre chestia asta. Am o idee.*

Nu vrea decât ca Will să se oprească din plâns. Are nevoie de o clipă ca să se gândească. Se duce în bucătărie, uşurată că în sfârşit are tot apartamentul numai pentru ea; Lowell e în drum spre aeroport, conducând-o pe mama lui. N-a mai mâncat de ieri de la prânz şi simte că leşină de foame, dar în cămară nu găseşte nimic pe placul ei. Deschide congelatorul şi scoate o pungă cu porumb îngheţat, pe care şi-o pune pe ceafă. În apartament e înăbuşitor – pereţii parcă o strâng –, şi ar vrea să dea drumul la aerul condiţionat, dar dimineaţă, Lowell a rugat-o, abia şoptit, să evite să-l folosească pentru a economisi bani la factura de electricitate, până ce va primi ea banii pentru portretele foto despre care a minţit că le-a făcut.

– Nu!

De data asta, a rostit cuvântul chiar mai tare. Încă nu i-au găsit cadavrul. Ar putea fi încă în viaţă.

Soneria de la uşă sună iar. A tot sunat în ultimele două ore. Ziarişti care vor un comentariu din partea ei. Doamna Karan, proprietăreasa, îi telefonase cu puţin timp înainte ca să se plângă că cineva îi dărâmase ghivecele cu muşcate.

Francie îşi verifică telefonul, nerăbdătoare să primească un răspuns de la Nell şi de la Colette, şi le scrie iar, tastând cu degetul mare liber.

Vorbesc serios. Ar trebui să discutăm cu Scarlett. Cred că ne poate ajuta.

Femeia pe care o văzuse ea în balconul de vizavi de casa lui Winnie, udând plantele – e posibil să fi fost Scarlett. Inițial, nu fusese sigură de asta, dar noaptea trecută, în vreme ce Lowell dormea în patul conjugal, și Barbara pe canapea, ea se încuiase în baia înăbușitoare, fără fereastră, și studiase iar carnețelul pe care-l ținea ascuns în sertarul cu lenjerie de corp, căutând orice indiciu pe care poate că-l trecuse cu vederea. O jumătate de oră mai târziu, dezbrăcată și întinsă în cadă, cu dușul pornit, simțind apa ca niște steluțe de gheață pe spatele și pe părul ei, își amintise ceva: ultima întâlnire a Mamelor din Mai, cu câteva săptămâni în urmă, când Scarlett le spusese că Winnie era deprimată. Își amintește limpede scena. Ședeau pe pături și beau din vinul adus de Nell. Scarlett le spusese cât de îngrijorată era pentru Winnie; că erau vecine și se plimbau uneori împreună.

Francie îl așază pe Will în leagăn, îi pune suzeta în gură și setează cel mai rapid ritm al legănării.

Poate că Winnie i-a spus ei ceva, tastează apoi. *Ceva ce ne-ar putea fi de ajutor.*

Trimite mesajul, și telefonul îi sună imediat. E Colette. Parcă plânge.

– Francie, trebuie să încetezi. Te agăți de un pai!

– Ba nu, replică Francie și începe și ea să plângă. Păturica albastră... Adică poliția a căutat în portbagajul mașinii lui Winnie abia aseară?

– Nu, nu asta au spus. Au căutat din nou aseară. Cineva...

– Am stat trează toată noaptea, gândindu-mă la asta. Dacă Winnie i-a mărturisit lui Scarlett că e deprimată, poate că i-a spus și alte lucruri. Poate că există ceva, un amănunt pe care lumea îl trece cu vederea...

– Nu! răspunde Colette, și Francie îi aude încordarea din glas. Trebuie să mă asculți, Francie. Știu că e greu. Pentru toate e greu. Dar încep să mă îngrijorez serios.

– Știu. Și eu. Mi-am făcut griji...

– Nu, Francie. Tu mă îngrijorezi.

– Eu? Dar aici nu-i vorba despre mine...

– Trebuie să iei o pauză, Francie. Nu mai gândești rațional. Trebuie...

– Dar n-au zis că e mort! Nu i-au găsit trupul, insistă ea și își simte gâtul atât de încordat, încât îi e teamă că se va sufoca. Poate că trăiește încă. Poate că mai e timp să-l salvăm. Trebuie să fie împreună cu mama lui...

– Nu! Cuvântul răsună dur în urechile lui Francie.

– Nu trebuie să fie împreună cu mama lui, reia Colette. Mama lui e cea care i-a făcut rău. Trebuie să accepți asta. S-a terminat.

Francie își aruncă telefonul pe canapea. *S-a terminat?*

Soneria de la ușă se aude din nou, urmată de pași pe scară. Cineva bate tare în ușă. E doamna Karan, care vine s-o anunțe că nu mai poate suporta toată agitația asta. Vine să-i evacueze. Pe ea, pe Lowell, pe copil. Și n-o să mai aibă unde să stea.

– Hei, Francie!

E un glas de bărbat. Ea se apropie de ușă.

– Cine e?

– Daniel.

– Daniel?

Mintea i se învolburează. Numele ăsta... îi e cunoscut. *Daniel.* Închide ochii și-și apasă palmele pe tâmple. Articolul pe care l-a citit. Interviul pe care l-a dat Winnie după moartea mamei sale. *Mă bazez pe Daniel. El este singurul meu sprijin în suferință.*

Bătăile în uşă devin şi mai puternice.

Prietenul lui Winnie? A venit aici, acasă la ea? Poate cu vreun mesaj... ceva care s-o ducă la Midas?

– Francie, deschide! Te rog! Trebuie să vorbesc cu tine.

Ea trage ivărul şi întredeschide uşa, uitându-se afară. Numele îi scapă de pe buze ca o şoaptă.

– *Token?*

– Tu ai fost iubitul ei?

– Da. Cu mult timp în urmă.

– Şi acum... sunteţi *împreună?*

– Nu, nu. Nimic de felul ăsta.

Will începe să plângă, şi Francie se ridică, dar Token ajunge la el primul şi-l ridică din leagăn. Îl culcă la pieptul lui şi începe să păşească de colo colo cu el prin camera de zi. Ea se aşază din nou pe fotoliu, fără să-şi scape copilul din ochi.

– Dar voi doi...

– Suntem doar prieteni foarte buni, răspunde el cu privirea în podea, evitând-o pe a ei. După ce i-a murit mama, Winnie a pus capăt relaţiei. S-a izolat de toată lumea, inclusiv de mine. Am făcut tot ce-am putut ca s-o fac să se răzgândească, dar a refuzat să mă mai vadă.

– Dar nu pricep. De ce-ai venit aici?

Râsul lui pare straniu, amar.

– Sincer să fiu, nu ştiu. Am vrut doar să te văd. Poate că tu eşti singura persoană care înţelege ce se petrece.

– Cum adică?

– Nu Winnie e vinovată.

Francie e istovită, iar mintea îi e înceţoşată. Nu-i place că Will e la el în braţe, dar se simte sleită.

– Arestarea ta. Ce...?

– Cum aţi aflat despre ea?

– Ţi-am văzut fotografia din arhivele poliţiei.

– Mi-am închipuit. Aţi găsit-o online. Dar de ce aţi...?

– Nu. Nu online. Ne-a fost trimisă prin poştă.

El se opreşte locului.

– Cui a fost trimisă?

– Nouă. Mie, lui Nell şi lui Colette.

– Cum adică v-a fost trimisă? De cine?

– Nu ştiu. Am găsit-o în cutia poştală. Cineva i-a trimis-o lui Colette la biroul primarului. Fără adresa expeditorului.

– La biroul primarului? Nu pricep.

– Ce-ai făcut?

– Aproape că am ucis pe cineva.

Francie se ridică şi i-l ia pe Will din braţe.

– Pleacă! Imediat! îi cere şi se întoarce cu spatele la el, protejându-şi copilul. Chem poliţia!

– Nu, Francie, ascultă-mă! N-a fost aşa. Am făcut-o ca s-o apăr pe Winnie. Era în pericol.

Ea se răsuceşte spre el.

– În pericol?

– Era un tip care o urmărea.

– Da, ştiu. Archie Andersen. Am citit despre asta.

Token încuviinţează.

– S-a întâmplat după ce ne-am despărţit. Winnie nu ştia asta, dar mă duceam după ea când avea repetiţii, odată ce s-a întors la lucru, ca să mă asigur că e în siguranţă, însă el n-o urmărea. Winnie a crezut că individul şi-a pierdut interesul pentru ea, dar pe urmă, a reapărut la înmormântarea lui Audrey. Şi a îngrozit-o. Am vrut să mă asigur că nu i se întâmplă nimic rău.

– Şi?

– Era a treia zi de când se întorsese la lucru, după moartea mamei sale. El o aştepta în colţ, la ieşirea de la metrou. Iniţial, n-am fost sigur că el e, dar am rămas prin preajmă. A urmărit-o înăuntru, după care a înhăţat-o şi a împins-o în casa scării. Într-o clipă, m-am repezit la el. Nici măcar nu m-a văzut. L-am dat cu capul de pardoseală atât de tare, încât i-am crăpat ţeasta. A stat în spital câteva săptămâni.

– Şi ai făcut închisoare?

– Nouă luni. Am pledat vinovat pentru atac la persoană pentru a primi o sentinţă mai blândă. Un an de închisoare, dar am ieşit mai devreme pentru bună purtare. Judecătorul a închis cazul la solicitarea avocaţilor lui Winnie şi am reuşit să ţinem totul departe de ochii presei. La scurt timp după asta, Winnie a renunţat la serial. Şi a făcut tot ce-a putut ca să dispară din atenţia publicului.

– El şi-a revenit? Archie Andersen?

– Suficient cât să se mute în Virginia de Vest, unde a ucis doi bătrâni într-o tentativă de furt eşuată. E în închisoare pentru unsprezece ani.

Francie clatină din cap.

– Asta nu s-a spus.

Token o priveşte.

– Nu?

Cu gura uscată, îşi apasă buzele pe fruntea lui Will. Individul e după gratii.

– De ce nu ne-ai spus că eşti prieten cu Winnie?

– Ea ţine mult la intimitatea ei, răspunde Token şi se aşază pe canapea. Poate că ai remarcat asta. După ce ni s-au născut copiii, ea m-a încurajat să vin la întâlnirile Mamelor din Mai, dar m-a rugat să nu spun nimic despre trecutul nostru. Fiindcă s-ar fi iscat multe întrebări. Ei nu-i place să vorbească despre anii aceia.

– Nici nu-mi vine să cred. Ai făcut închisoare pentru ea!

Chipul lui se întunecă pentru o clipă.

– Da. Şi aş face-o din nou, oricând. Aş face orice ca s-o protejez. Pe ea şi pe Midas, adaugă privind în podea.

Francie îl priveşte câteva clipe, apoi se aşază lângă el, pe canapea.

– Ascultă, am o idee. Una care mi-a venit ieri şi care cred că ar putea fi de ajutor.

El continuă să stea cu privirea plecată în jos, dar Francie are impresia că zăreşte o schimbare în expresia feţei lui. Şi, când ridică în sfârşit ochii, constată că zâmbeşte.

– Care să-i fie de ajutor ei?

21

ZIUA A TREISPREZECEA

CĂTRE: Mamele din Mai
DE LA: Prietenele din The Village
DATA: 17 iulie
SUBIECTUL: Sfatul zilei
SUGARUL TĂU: ZIUA 64

Când ai un copil, toți oamenii din lume par să aibă câte o părere. (Ha! Cine suntem noi ca să vorbim?) Cum să faci față? În primul rând, privește ceea ce ți se spune cu un dram (sau mai mult) de scepticism. Nimic nu riscă să-ți submineze încrederea în tine mai mult decât să pleci urechea la sfaturile unuia și altuia. În al doilea rând, trebuie să înțelegi că toate sfaturile primite sunt bine intenționate. Sigur că noi ne iubim copiii mai mult decât orice pe lume, dar mulți alți oameni (și la tine mă refer, bunico!) vor să vegheze la siguranța celui mic.

Colette urmărește cu degetul dârele de lumină de pe obrazul lui Charlie. Brațul lui i-a cuprins mijlocul.

– Știi cât de rar ai plâns în fața mea în cei cincisprezece ani de când suntem împreună?

Ea înclină din cap și închide ochii, revăzând imaginea din urmă cu o zi, cu Winnie condusă la secția de poliție.

– Aș vrea să fi vorbit despre asta mai înainte, spune Charlie, trăgând-o mai aproape de el.

Seara trecută, după ce văzuse ultimele știri despre Winnie, Colette nu mai rezistase și îi mărturisise totul. Cum făcuse copii după dosarul de la poliție și cum luase discheta. Cum s-a chinuit să-și păstreze cumpătul, câte griji își face pentru Poppy, cu câtă înfrigurare o urmărește în căutarea oricărui semn de ameliorare. Cât de greu i-a fost să facă față la tot – să fie o soție bună, o mamă bună, un scriitor talentat.

– Și acum, ce vrei să faci? o întreabă el.

– Nu știu.

O aude pe Poppy scâncind, în monitor, și se ridică să se ducă la ea, dar Charlie îi pune o mână pe umăr.

– Hai s-o lăsăm puțin să încerce să se descurce singură.

Colette se reazemă iar de el, relaxându-se.

– De fapt, mint. Știu ce vreau să fac. Vreau să mă asigur că Poppy e bine. Vreau ca pentru o vreme să fiu doar mamă. Iar la un moment dată, o să mă reîntorc la scris. Să scriu pentru mine. Chiar dacă, adaugă ea ștergându-și lacrimile pe fața de pernă, chiar dacă creierul nu-mi mai funcționează și nu mai am despre ce să scriu.

Charlie surâde.

– Păi, fă și tu ce fac toate mămicile. Scrie despre cum e să ai un copil.

Poppy scâncește din nou.

– Trebuie să mă duc la ea.

– Mă duc eu, spune el și se ridică, pipăind podeaua în căutarea boxerilor. E sâmbătă. Stai în pat. Încearcă să dormi mai mult.

Colette închide monitorul și se întinde din nou sub pătură, inhalând mirosul lui Charlie de pe perna ei.

Afară, câțiva grauri s-au strâns pe scara de incendiu, mâncând din grăunțele pe care le-a pus ea cu câteva zile în urmă. Închide ochii, dorindu-și să poată sta în pat toată ziua, să-și alunge tristețea și imaginile cu Winnie dusă în arest, așteptându-se ca în orice moment să afle că trupul lui Midas a fost găsit.

Telefonul îi sună pe noptieră. Ar vrea să-l ignore, dar știe că nu poate. Se ridică și întinde mâna după el.

- Bună!

- Ai plecat deja?

- Nu, răspunde ea după o ezitare.

- Dar e aproape nouă. Totuși vii, da?

- Nell, nu sunt sigură că...

- Colette, nu! Nu face asta! Ai zis că vii. Amândouă am zis. Vorbesc serios, Colette, continuă Nell după o pauză. Trebuie să mergem. I-am promis!

Charlie face o cafea, iar Poppy gângurește veselă în leagănul de la picioarele lui, când intră Colette în bucătărie, îmbrăcată în rochia galbenă.

- Trebuie să ies puțin.

- Nu mi-ai spus. Încotro?

- Trebuie să fac ceva rapid, răspunde ea și-l sărută. Mă întorc imediat. Și ia ghicește ce-o să facem diseară?

El îi cuprinde talia cu brațele și îi apasă buzele pe ale lui.

- Am eu o idee.

Ea râde.

- Așa. În plus, am făcut rezervare pentru cină.

- Mergem toți trei?

- Nu. Am chemat o bonă.

- Glumești. Pe cine?

- Pe Sonya, de la etajul de jos. Știi că timp de doi ani a avut grijă de niște gemeni?

El își lasă capul pe un umăr.

– *Sigur* că știu. Și îți mulțumesc. O să fie plăcut. O sărută îndelung, apoi adaugă: Ia-ți umbrela, că începe să plouă. Și întoarce-te repede!

Nell așteaptă în față la The Spot, cu un ziar deja leoarcă deasupra capului, ca să se apere de ploaie, și o cafea cu gheață în mână.

– Scuze pentru întârziere, o salută Colette.

Nell ia ultima înghițitură de cafea și aruncă paharul în coșul de gunoi de alături.

– Să mergem! Francie m-a sunat deja de trei ori.

Colette mărește pasul ca să nu rămână în urmă; are convingerea că fac ceea ce trebuie. Se pomenise cu Francie la ușa ei cu o seară în urmă, târziu. Cu ochii umflați, revărsase un potop de cuvinte: Token venise la ea acasă și-i mărturisise că el și Winnie avuseseră o relație în timpul liceului; îi povestise ce zisese Scarlett la ultima întâlnire a Mamelor din Mai, despre faptul că Winnie era deprimată, și îi spusese că e din ce în ce mai sigură că pe Scarlett o zărise de la fereastra lui Winnie.

– El crede că ar trebui să vorbesc cu Scarlett, îi spusese apoi Francie lui Colette. E de părere că ar fi o idee foarte bună. Numai că i-am trimis deja câteva e-mailuri, și nu mi-a răspuns la nici unul. Token a zis că ar trebui să mă încred în intuiția mea și să mai încerc. Vreau să dau de ea. Amândoi credem că asta ar putea fi ultima noastră șansă de a-l găsi pe Midas și de a o ajuta pe Winnie.

– Francie, mi se pare o idee smintită, replicase Colette.

– Ba nu, nu e. Noi nici nu ne-am dat seama că Winnie e deprimată. Plus de asta, Scarlett e genul de femeie care întotdeauna știe ce să facă. Ascultă-mă pe mine, trebuie să vorbim cu ea.

Colette n-a putut să-şi scoată din minte privirea disperată din ochii lui Francie; o vede încă şi acum, în timp ce se grăbeşte alături de Nell.

– Bun, deci, care-i planul? întreabă Nell.

– O lăsăm să trimită scrisoarea, iar pe urmă eu propun să mergem să luăm câte o cafea. O să vorbim cu Francie acolo, să-i spunem cât de îngrijorate suntem pentru ea.

– Mi-aş dori să sărim peste partea asta şi să trecem direct la cafea. Imaginează-ţi ce-o să creadă Scarlett când o să citească scrisoarea.

– Ştiu, e ridicol, dar e cel mai bun lucru pe care-l putem face.

Un tunet bubuie deasupra lor, şi începe să toarne mai tare. Colette se strânge mai aproape de Nell, acoperind-o cu umbrela ei.

– Am vorbit cu editorul lui Charlie. Femeia zice că a trecut prin aşa ceva după ce a născut primul copil. Mi-a dat numele a trei terapeuţi.

– Bun. Dacă Francie refuză să-şi facă programare, îl sunăm pe Lowell. Trebuie să înţeleagă că se întâmplă ceva destul de grav.

O iau după un colţ şi o zăresc pe Francie aşteptând în faţa unei clădiri în capătul străzii. Cineva e lângă ea, sub umbrelă.

– Să fie oare Lowell? întreabă Colette.

Nell mijeşte ochii.

– E Token. Ţi-a spus că vine şi el?

– Nu. Credeam că n-o să fim decât noi trei.

– Aţi întârziat, le întâmpină Francie, întinzând spre ele un plic. Vreţi s-o citiţi şi voi? Token... scuze, Danny, se corectează ea, ridicând privirea spre el... Danny zice că pare în regulă.

– Sunt sigură că aşa e, răspunde Colette. Ce-ai scris?

Francie dă cu limba pe plic şi-l lipeşte.

– Exact ce ţi-am spus ţie aseară. Că ne întrebăm dacă ştie ceva ce ar putea fi de ajutor.

– Grozav.

Francie trage adânc aer în piept şi urcă treptele din faţa clădirii. Token face un pas mai aproape de Colette.

– Te superi? întreabă el, arătând spre umbrelă, iar Nell şi Colette se strâng mai aproape ca să-i facă loc.

Umărul lui e lipit de al lui Colette, iar ea îi simte răsuflarea pe gât în timp ce aşteaptă, privind-o pe Francie cum se apleacă sub umbrela ei, ca să se uite la numele de pe cutiile poştale.

– Am avut dreptate. Chiar e apartamentul ei! exclamă ea în clipa în care o femeie dinăuntru deschide uşa şi o loveşte în şold.

– Scuze, spune femeia, ţinându-i uşa. Intraţi?

Francie se uită spre ele, dar Colette clatină din cap.

– Nu. Las-o în...

Dar Francie întinde mâna spre uşă.

– Da, mulţumesc.

– La naiba! exclamă Nell în şoaptă.

– Hadeţi, decide Colette văzând că Francie a intrat deja în clădire.

Urcă treptele în fugă, urmată de Nell, şi prinde uşa înainte să se închidă.

– Vii? îi strigă ea lui Token.

– Nu, răspunde el, trăgându-şi gluga pe cap. Cred că e mai bine să rămân aici, pentru orice eventualitate.

– Bine, stai de pază, replică Nell şi apoi, coborându-şi glasul într-o şoaptă cu efect dramatic, adaugă: Dacă nu ne întoarcem în trei zile, sună la poliţie.

Pe urmă intră şi ea în clădire.

– Francie! strigă Colette în susul scărilor acoperite de mochetă. Lasă scrisoarea în cutia poştală şi hai să mergem!

– Eu chiar n-am timp de așa ceva, murmură Nell, urcând treptele. Mama pleacă azi.

Ajung amândouă la etajul al treilea, unde văd umbrela udă a lui Francie rezemată de perete lângă o ușă deschisă. Colette intră în apartament și pășește într-o bucătărie mică. Cutii de carton așezate ordonat una peste alta mărginesc holul; fiecare poartă etichete cu scris mare: TIGĂI ȘI CRATIȚE. AȘTERNUTURI. VASE. Blatul e plin de biberoane, vitamine prenatale, plante chinezești și cutii cu ceai pentru lactație.

Francie e în camera de zi, separată de bucătărie printr-o insulă acoperită cu faianță, și privește în jur.

– Cum ai intrat? o întreabă Nell.

– Ușa... s-a deschis pur și simplu.

Colette se uită la clanța care pare să atârne și zărește pe podea un șurub.

– Francie, ai forțat ușa?

– Nu. Așa am găsit clanța.

– Asta e prea de tot! exclamă Colette. Lasă scrisoarea afară.

– O s-o las, replică Francie pe un ton distant și, trecând pe lângă ea și pe lângă cutiile din hol, se duce spre dormitor. Așteptați-mă doar o clipă.

Colette oftează și apoi vede că Nell răsfoiește un carnet pe blatul din bucătărie.

– Ia uită-te aici. E o diagramă cu orele la care a alăptat copilul și i-a schimbat scutecele, spune Nell, întorcând încă o pagină. Dumnezeule, notează și de câte ori l-a auzit râgâind!

– Tu nu notezi? o întreabă Colette.

– Ba da. Dar numai când râgâie Sebastian. Am un dulap întreg cu notițe din astea.

Francie se întoarce în bucătărie. Fără un cuvânt, deschide ușa din sticlă și iese pe o mică terasă. Lângă

balustradă sunt aliniate ghivece cu flori şi plante aromatice, plus unul cu un răsad de roşii. Priveşte în curte preţ de câteva clipe şi apoi se întoarce înăuntru, cu părul jilav, şi se uită în dulapul de lângă bucătărie.

– Credeţi că s-ar putea să aibă un monitor video sau vreo cameră de supraveghere?

– Nu, răspunde Colette, care se apropie şi închide uşa dulapului. În nici un caz, adaugă ea şi îşi pune palmele pe umerii lui Francie. Lasă plicul. E tot ce poţi să faci.

Nell vine lângă ele.

– Colette are dreptate, France. Hai să mergem la The Spot. Am avut câteva zile grele. Brioşele sunt din partea mea. Uite!

Şi se ciupeşte de stratul de grăsime de pe talie.

Francie îşi şterge nasul.

– Credeţi că o să sune când o să găsească scrisoarea?

– Da, răspunde Colette. Faci ceea ce trebuie, France. Dar e timpul să plecăm acum.

– Mi-am lăsat geanta în dormitor.

Şi se îndepărtează în hol, în vreme ce Colette se duce în camera de zi ca să închidă uşa spre terasă. Nell se uită în lungul holului.

– Ar fi tare bizar dacă aş folosi baia ei? N-ar fi trebuit să beau cafeaua aia.

Dar o clipă mai târziu se schimbă la faţă. Face încă un pas spre uşă.

– Ce s-a întâmplat? întreabă Colette.

Nell ridică o mână.

– Ascultă!

Atunci aude şi Colette: un copil care plânge.

– Nu se poate să fie ea, şopteşte Colette.

– Ştiu. Doar a plecat, nu?

– Şşşt! Taci, copile! Şşşşt! se aude de pe scări, însoţit de zgomot de paşi. Aproape că am ajuns.

– Dumnezeule! şopteşte Colette, înhăţând braţul lui Nell. Ea e! S-a întors.

Colette străbate holul în urma lui Nell, spre dormitor, şi închide uşa după ele. O aud pe Scarlett intrând în bucătărie.

– Şi acum ce facem? întreabă Nell.

– Nu ştiu.

Nell dă fuga la fereastră.

– Există vreo ieşire de incendiu, sau ceva de genul ăsta?

– Francie, şopteşte Colette, eşti atentă la noi? S-a întors!

Dar ea nu pare s-o audă. Stă în faţa unui birou aşezat în colţul camerei şi scotoceşte prin sertar cu un aer rătăcit. Scarlett se aude cântând în bucătărie.

– *Nu mai plânge, bebe mititel. Mama îţi îngână un cântecel.* Gata, dragule. E ora mesei. Gata, şşş, mama e aici. Stai să-mi scot întâi hainele ude.

Uşa se deschide, şi aerul din dormitor se umple de ţipătul ascuţit al lui Scarlett.

– Colette... Părul îi atârnă ud pe spate, iar faţa îi e contorsionată de spaimă. Scarlett se uită la Nell şi la Francie, cu braţele strânse protector în jurul copilului care i se zvârcoleşte în braţe, sub gluga portbebeului. Ce căutaţi aici?

Colette izbucneşte într-un mic râs nervos.

– Scarlett... Dumnezeule, cât de aiurea e asta...? Ne pare foarte rău. E...

Francie face un pas în faţă.

– Am venit în legătură cu Winnie.

– Cu Winnie? Nu înțeleg. Are de-a face cu e-mailurile pe care mi le-ați tot trimis?

– Da. N-ai răspuns la ele. Nu mi-ai dat de ales și a trebuit să vin aici.

Francie are un tremur alarmant în glas și o privire sălbatică în ochi, și o clipă mai târziu Colette își dă seama de un lucru. Unde e Token? De ce nu le-a anunțat că s-a întors Scarlett?

– Sinceră să fiu, Francie, dacă v-aș fi răspuns, aș fi făcut-o doar ca să vă cer să încetați. Mi-ați trimis atâtea e-mailuri... E puțin cam deranjant.

– Te-am văzut alaltăieri în balcon aici, când eram la Winnie.

– În balcon aici? Cum adică? Noi am fost plecați.

– Ba nu, te-am văzut. Aveai o stropitoare.

Scarlett clatină din cap.

– Bun...

– Winnie ți-a mărturisit niște lucruri, continuă Francie. Asta ne-ai spus la ultima noastră întâlnire. A recunoscut că era deprimată.

Copilul lui Scarlett scoate un scâncet în semn că îi e foame, iar ea începe să-l legene în brațe.

– Da, și...

– Iar în seara aia erai acasă, da? o presează Francie, cu glas inflexibil. Cu socrii tăi?

– Le-am spus detectivilor tot ce știu, replică Scarlett, care întoarce privirea spre Colette și Nell. Îmi pare rău, dar ceea ce faceți voi... toate e-mailurile pe care le trimiteți... Iar acum, să veniți aici, să-mi spargeți ușa și să intrați în casa mea... e total deplasat. Ca să nu mai spun, adaugă ea cu un ton evident de furie în voce, că e și ilegal.

Colette își simte obrajii arzând de jenă.

– Scarlett, ne pare rău. Voiam doar să-ți lăsăm o scrisoare...

– Dar cum ați intrat aici?

– Ușa... era descuiată, răspunde Francie.

Ea se înroșește la față.

– Ușa era descuiată? Ce prostie din partea mea!

– Nu aveam de gând să... Colette încearcă să-și stăpânească glasul. Am...

– Nu intenționaserăm să intrăm în casă, spune Nell, apropiindu-se de Francie și punând mâna pe cotul ei. Ce-ar fi să plecăm acum și să te lăsăm în pace?

Copilul lui Scarlett plânge mai tare. Ea se răsucește și pășește în hol, spre bucătărie.

– O idee bună.

Colette răsuflă ușurată.

– Să mergem!

Nell o împinge pe Francie spre ușă, dar ea își smulge brațul din mâna ei și se întoarce la biroul din colț.

– Francie! Ajunge acum! Haide!

Fără un cuvânt, Francie ia un teanc de hârtii din sertarul de sus și se uită la ele.

– „Remedii naturiste pentru canalele de lapte înfundate". „Șase sfaturi pentru un somn bun de care trebuie să ții seama".

– Vino, Francie!

Ea le arată însă foile următoare – printuri ale unui articol online.

GWENDOLYN ROSS ARESTATĂ
ÎN LEGĂTURĂ CU DISPARIȚIA FIULUI EI

LACHLAN RAINE RECUNOAȘTE CĂ A AVUT
O AVENTURĂ CU STAGIARA ELLEN ABERDEEN
DE LA DEPARTAMENTUL DE STAT

Francie întoarce o altă hârtie. E-mailul de la Nell. *La Jolly Llama. Ora 20.00, pe 4 iulie. Toată lumea să vină, mai ales Winnie. Nu vom accepta un refuz.*

Mâinile îi tremură când deschide un carnet şi citesc toate trei ce scrie pe pagină.

Şi dacă ei nu mă cred? În sfârşit, am rostit întrebarea asta cu glas tare. Dacă vor reuşi să vadă dincolo de povestea pe care am ţesut-o? Dacă o să ajung la închisoare?

Dar Joshua tocmai s-a îndepărtat de mine. Ştiu că doar simplul fapt de a aduce în discuţie subiectul îl îngrozeşte.

Francie trece la pagina următoare, şi câteva hârtii împăturite cad pe podea, la picioarele lor. Nell le ridică şi le desface.

Fotografia de la poliţie a lui Token. Trei exemplare.

Colette închide ochii; nu se aude decât răpăitul ploii pe luminatorul de deasupra lor.

– Dumnezeule! exclamă Nell în şoaptă.

Colette deschide ochii. *Hai,* mimează Francie fără să scoată un sunet.

Scarlett aşteaptă lângă uşă. Copilul plânge mai tare.

– Pare că-i e foame, spune Francie. Pot să te ajut cu ceva?

– Puteţi pleca. Soţul meu parchează maşina şi trebuie să urce dintr-o clipă în alta. Şi, credeţi-mă, n-o să fie la fel de înţelegător ca mine.

Colette se apropie de ea. Se imaginează coborând scările în fugă, năpustindu-se în stradă, alergând prin ploaie înapoi la Charlie şi la Poppy, nimic din toate astea nefiind aievea. Dar privirea ei o întâlneşte pe a lui Nell, apoi pe a lui Francie, şi aproape fără să vrea face câţiva paşi spre Scarlett.

– Ce faci? întreabă aceasta, punându-şi palmele pe creştetul copilului.

Colette întinde mâna spre gluga portbebeului. Scarlett se trage înapoi, dar Colette a zărit deja o frântură din părul bebeluşului şi din faţa lui.

– Midas! exclamă Francie din spatele ei în clipa în care Scarlett intră brusc în bucătărie. Colette se duce după ea, cu picioarele tremurându-i.

Plânsetele lui sunt tot mai răsunătoare când Colette ajunge lângă Scarlett, înşfacă portbebeul şi prinde copilul. O simte pe Scarlett aplecându-se spre chiuvetă şi vede cuţitul pe care îl strânge în pumn.

O fracţiune de secundă mai târziu, simte o durere ascuţită în coaste. Aude glasul lui Nell. Vede faţa lui Poppy.

Şi pe urmă, totul se întunecă.

Pun cuţitul pe masă.

Francie stă nemişcată. Nell a îngenuncheat lângă Colette, căzută la podea. Copilul îmi plânge la piept.

– Uite ce-aţi făcut! exclam, uitându-mă la el. L-aţi deranjat pe Joshua!

– Scarlett, ce-ai făcut...? rosteşte Francie şi se apropie de mine. Dă-mi-l! Dă-mi-l pe Midas!

– Midas? Midas e mort. El e Joshua, le spun şi, văzând privirea îngrozită din ochii lui, îi şoptesc la ureche: Nu te speria, iubirea mea. Totul o să fie bine.

Camera începe să se rotească. Praful scânteiază în aer. Au venit în vizită.

Găzduiesc o întâlnire a Mamelor din Mai.

Nell plânge şi îşi ţine telefonul la ureche. Trebuie să gândesc rapid. Mă duc la ea şi i-l smulg din mână.

– Nu! Dă-mi-l înapoi! bâiguie ea, înnebunită. Trebuie să chemăm ajutoare pentru Colette!

Eu pun calmă telefonul în chiuvetă și dau drumul la robinet.

– Doamnelor, nu vorbim la telefon în timpul întâlnirilor. E nepoliticos. Și tu, adaug întorcându-mă spre Francie.

– Și eu?

– Da. Dă-mi telefonul tău.

Întind brațul spre ea. Francie își duce mâna la buzunarul din spate al pantalonilor scurți, aceiași pantaloni scurți verzi, pătați de lapte și prea mari, pe care îi poartă la toate întâlnirile, biata de ea.

– Telefonul meu? Eu nu...

Păşesc pe lângă Colette și o răsucesc pe Francie cu fața spre mine, cu unghiile înfipte în carnea moale a brațului ei, și-i smulg telefonul din buzunar. Îl arunc în chiuvetă peste al lui Nell și storc un jet de detergent de vase peste ele, uitându-mă cum dispar sub norul de spumă. Îmi zăresc reflexia în oglinda dulapului, remarcând cearcănele negre de sub ochi și felul în care-mi stă părul. Arăt oribil.

Mă ciupesc de obraji ca să mai prindă culoare și-mi înfoi părul. Chiar ar fi trebuit să mă străduiesc mai mult să arăt bine pentru întâlnirea asta. Știu eu ce preț pun femeile ca ele pe așa ceva.

– Îmi pare rău, spun întorcându-mă spre Francie. Nu vreau să fiu nepoliticoasă. Joshua a fost puțin cam mârâit, iar asta începe să mă calce pe nervi. Dar voi știți cum stau lucrurile *astea*, nu?

Mă duc spre ușa de la intrare și o încui, punând și lanțul de siguranță. Mă las în genunchi și-mi adun forțele ca să proptesc o stivă de cutii în ușă. Mă ia puțin cu amețeală când mă ridic.

– N-are rost să mergem în parc pe ploaia asta, spun apoi și mă apropii de frigider. Hai să ținem întâlnirea

aici. E mai confortabil. Plus că trebuie să-i dau copilului de mâncare.

Scot din congelator o sticlă cu lapte de sân, aproape ultima din rezerva pe care am reușit s-o fac înainte să-mi sece laptele. Știu că ar fi trebuit să fiu mai disciplinată în privința asta, să-mi pun ceasul să sune noaptea ca să mă mulg în continuare, să iau mai multe ierburi, să beau ceaiul ăla oribil pentru lactație. Și de data asta am dat greș.

– Stai jos, îi spun lui Francie, în timp ce pun sticla în cuptorul cu microunde. Și te rog să nu-mi repeți că microundele distrug toate calitățile laptelui de mamă. Știu și eu asta. Am citit aceleași cărți ca voi. Doar că prefer să mă ghidez după propria filosofie parentală. Se cheamă: *Mamelor: Dracu' să vă ia pe toate.* Râd și mă uit la Colette; pe gresia de sub ea s-a format o băltoacă mică de sânge. Poate că tu ar trebui să scrii o carte despre *asta*, îi spun.

Iau sticla și mă așez pe canapea. Mă uit la celelalte două și îmi dau seama de ceva.

– Stați puțin! Copiii voștri unde sunt?

Francie tace, dar ceva se schimbă în expresia ei. Pare să-și adune gândurile.

– Azi e ziua fetelor, răspunde ea și se așază lângă mine, cu ochii la Joshua. Nu-ți amintești? Am zis: fără copii. Nu-i așa, Nell?

– Ziua fetelor? întreb în timp ce trag în jos țesătura portbebeului și duc biberonul la gurița lui Joshua. Pare simpatic. Înseamnă că n-am văzut e-mailul ăla. Sper că nu vă e foame. Întâlnirea asta e neprevăzută.

Colette geme pe podea, iar eu văd cum Nell apasă unul dintre prosoapele mele bune de mâini pe rana din coasta ei.

– Ai adus brioșele alea ale tale? o întreb pe Colette.

Nell se uită la mine cu fața albă ca hârtia.

– Brioșele ei?

– Nu ăsta-i obiceiul ei? Ea cu brioșele, iar noi, celelalte, cu plictisul.

Joshua se agită la pieptul meu și, când îi scot biberonul din gură, regurgitează. Abia perceptibil, dar e suficient și așa. Mă ridic ca să notez în carnet, dar mă răzgândesc și mă așez la loc. O să notez mai târziu, după ce pleacă ele.

– Păi, ce-ați zice de o cafea? întreabă Francie.

– Cafea? Dar cum rămâne cu canalul de lapte înfundat? Cafeina nu face decât să agraveze situația, ți-am spus doar.

– Știu. Dar eu am renunțat. Acum îi dau lapte praf.

– Lapte praf? Serios? Păcat!

Joshua se uită la mine și știu că n-are rost să continui să-i ocolesc privirea. Observ imediat expresia aceea mustrătoare, furia. Ce mult seamănă acum cu tatăl lui! Mă întreabă cum de accept așa ceva, de ce n-am reușit să evit situația asta, așa cum i-am promis. Mă uit în altă parte.

– Cafea? Să vedem.

Mă duc în bucătăria îngustă și deschid dulapurile.

– Nu. Am împachetat deja cafetiera. Va trebui să vă mulțumiți cu ceaiul pentru lactație. Ei, dar unde sunt cănile?

Pun apa la fiert și răscolesc într-o cutie din fața ușii, unde găsesc ceașca aia chicioasă cu *Cape Cod e locul îndrăgostiților*, pe care mi-a cumpărat-o dr. H. așa, pentru amuzament, când ne-am oprit o dată, ca să ne dezmorțim, la prima noastră ieșire de weekend împreună, acum doi ani. Prima dată când am făcut sex altundeva decât pe podeaua din cabinetul lui, cu mașinăria de zgomot alb dată la maximum,

în eventualitatea că următorul pacient avea să sosească prea devreme. Weekendul în care mi-a spus prima dată că e îndrăgostit de mine, cu mult înainte de a descoperi eu ce monstru putea fi.

Descopăr în dulap un borcan nedeschis cu murături și o conservă de fasole roșie. Desfac murăturile, torn fasolea într-un bol curat și, când apa e fiartă, le duc pe toate, împreună cu ceaiul, pe măsuța de cafea.

– Arată grozav, remarcă Francie, dar pe fața ei nu se citește nici o apreciere pentru eforturile mele. După cum o cunosc, mă judecă fiindcă n-am făcut un chec, ceva. Își ia cana cu ceai și spune: Bun, așa cum știți, avem un fel anume în care ne începem întâlnirile.

– Te referi la povestea nașterii? râd eu. Asta a fost ideea mea, nu-i așa?

Francie încuviințează.

– Și fiindcă tu ești gazda, ar trebui să începi.

Insist ca Joshua să accepte suzeta prinsă cu un lănțișor de bluziță.

– Păi, eu v-am spus-o de Ziua Mamei. M-am întins să trag un pui de somn...

– Nu, mă întrerupe Francie. Înainte de asta. Începe cu sarcina.

– Bine, bine. Să vedem... Deci, dr. H. nu mai voia alți copii. Susține că l-am păcălit, dar eu luam anticoncepționale. Numai că fac parte din procentul ăla de unu la sută. Nu, nu *acel* unu la sută, râd eu și continui: Celălalt unu la sută. Cel cu privire la care te avertizează prospectul.

– Dr. H.?

– Psihiatrul meu. Tatăl lui Joshua. O dată i-am spus „iubitul meu".

Mă crispez amintindu-mi momentul acela, în barul din Queens, nu departe de hotelul la care ne întâlnim

uneori. „Iubitul meu mai vrea un whiskey sour", i-am spus barmaniței, o femeie de șaptezeci și ceva de ani, cu cercei de plastic atârnați la urechile lăsate și cu un pahar de plastic plin cu mucuri de țigară între sticlele prăfuite de vodcă cu arome, din spatele ei. Ea s-a întors cu spatele ca să prepare băutura, iar el clocotea lângă mine. „Să nu-mi mai spui niciodată așa", mi-a șoptit la ureche, cu mâna înfiptă în coapsa mea, lăsând cinci urme vinețiii, pe care le-am descoperit mai târziu în seara aceea, când m-am dezbrăcat pentru el. „Nu suntem un cuplu de adolescenți idioți!"

– E căsătorit, îi explic lui Francie. Dar am fost împreună timp de doi ani. Mă rog, cu întreruperi, adaug și-mi dau ochii peste cap.

– E cel care parchează acum mașina? Soțul tău?

– Hmm?

Ah, da. Asta le-am sus ceva mai devreme.

– Nu. Nu sunt căsătorită.

– Deci dr. H...

– N-am mai vorbit de câteva luni, de când i-am spus că-l păstrez pe Joshua. E puțin dus. Tulburare de personalitate narcisistă, dacă mă-ntrebați pe mine. Te face să nu-i poți iubi pe alții. De la el am aflat despre ea. *Singura persoană pe care era capabil s-o iubească tatăl tău era el însuși.* Asta îmi spunea mereu dr. H., dar jur că descrierea i se potrivea lui însuși.

Constat cu mirare că mi s-a pus un nod în gât. Nu mi-e ușor să vorbesc despre asta.

– Oricum, părinții mei nu erau chiar cele mai bune modele, și nu intenționam să fac copii. Dar a apărut Joshua, și de atunci nu mi-am dorit nimic mai mult. Încă din clipa în care mi s-a arătat ca un semn „plus" roz între două foițe de plastic, l-am *cunoscut*.

Îl frec încet pe spate, amintindu-mi zilele acelea, cât de pline de bucurie erau, să-l simt crescând în mine. Citindu-i cărți în cada de baie. Luându-l la plimbare dimineața, spre noul teren de joacă, făgăduindu-i că-l voi aduce înapoi într-o zi. Mergeam desculță prin groapa cu nisip și-l vedeam aievea adunând pietre, învățând să se cațăre în copaci. Toate lucrurile pe care le fac copiii.

– Era un bebeluș teribil de activ. Ce mai dădea din picioruțe! Întotdeauna-mi spunea ce vrea, le explic eu și râd, turnându-mi iar zahăr în ceai. Vă amintiți cum ne vorbeau de acolo, dinăuntru?

Îmi dau seama, după expresia goală de pe chipul lui Francie, că am deviat de la subiect.

– Scuze. Dr. H. zicea întotdeauna că vorbesc prea mult și că risc să plictisesc lumea de moarte.

Îmi apăs degetele pe tâmple, încercând să-mi pun gândurile în ordine, să mă concentrez pe ceea ce spun, nu pe felul în care se uită Joshua la mine.

– Concentrează-te, Scarlett! îmi spun și zâmbesc spre Francie. Am avut un plan de travaliu foarte precis. Știi tu, fără epidurală, contact piele pe piele, presară pe el pulbere magică organică, dar nu-l spăla înainte să mi-l dai. Chestia e că nimănui n-a părut să-i pese de planul meu. Înainte chiar să-l pot ține în brațe, l-au luat și l-au dus pe masa aia a lor, cu toate luminile și firele acelea. Nu-mi amintesc numele doctoriței, dar o aud și acum strigând ceva, lătrând ordine la cei din jur. Pe urmă i-a prins niște fire și l-a scos din salon fără să mă lase măcar să-i văd fața – să văd dacă arăta așa cum mi-l imaginasem eu.

Pe urmă, a venit celălalt doctor, care mi-a zis că trebuie să mă coasă unde mă rupsesem. *Trebuie să stai întinsă, mămico. Trebuie să avem grijă de tine mai întâi.*

– Vrei o murătură? întreb și întind borcanul spre Francie. Nu? Tu, Nell?

Nell are ochii umflați. Clatină și ea din cap.

– Mă rog, encefalopatie hipoxic-ischemică. Asta mi-a zis un medic. Cu alte cuvinte, s-a sufocat în timpul travaliului. Cu alte cuvinte, deces fetal. *Deces fetal.* Nu vi se pare că ăsta-i un nume potrivit pentru o trupă de punk feminină?

Încep să râd și constat că mi-e greu să mă opresc.

– Scuze, reiau în cele din urmă. Nu cred că-i ceva amuzant în asta. Sinceră să fiu, mă roade vinovăția. Am fost *atât* de grijulie în timpul sarcinii! Am făcut tot ce-am putut ca el să fie în siguranță. Nu știu ce s-a întâmplat. N-am vrut să-i fac rău...

Francie îmi pune o mână pe picior.

– Scarlett, n-ai făcut tu nimic...

– Oricum, o întrerup și mă ridic, îndepărtându-mă de mila de pe fața ei. O altă femeie a venit și m-a întrebat dacă vreau să-l țin în brațe înainte să-l ducă de acolo. Nu știam dacă vreau să-l țin. „Așa se face?" am întrebat-o. „Da", mi-a zis ea. „De adio." Ăsta e cuvântul pe care l-a folosit. Cineva se gândise să-i pună o căciuliță înainte de a mi-l aduce. De parcă aș fi avut încă privilegiul de a mă teme să nu răcească.

Mă întrerup ca să-mi îndes în gură un morman de boabe de fasole, conștientă că sunt lihnită de foame. Nici nu-mi mai amintesc când am mâncat ultima dată.

– Mi-au spus că am patruzeci și opt de ore la dispoziție ca să-i înregistrez decesul. Nu l-am înregistrat. Ca să fiu sinceră, asta mă cam îngrijorează. Credeți că ar putea fi o infracțiune?

Îl salt pe Joshua în brațe spre ușa de la balcon, pe care o deschid. Am nevoie de aer curat. Iau binoclul de pe raftul bibliotecii și mă uit dincolo de curtea udă,

în casa lui Winnie, întrebându-mă ce face. N-am mai văzut-o de două zile, de când a fost Daniel acolo, când l-am urmărit trăgând perdelele și apoi pregătindu-i ei cina, așezându-se lângă ea pe canapea, întinzându-i batiste de hârtie din pachetul de pe genunchi, farfuria ei rămânând neatinsă pe măsuța de cafea.

Ah, da, îmi amintesc în timp ce pun binoclul la loc pe raft. Winnie nu-i acasă. E la închisoare. Mă întorc spre Francie.

– Mă rog, cam asta-i tot, îi spun și râd. „Povestea nașterii" în cazul meu. Mă bucur că mi-a venit și mie rândul. Voisem s-o spun eu în seara aia, când a refuzat Winnie. Dar nu știu de ce, mi-a fost jenă.

– În ce seară? întreabă Nell.

– Pe 4 iulie. La Jolly Llama.

– Ai fost și tu acolo?

– Da. La început, am stat înăuntru, la bar. Și v-am privit. Voiam să vin și eu la masă, dar mi se părea aiurea. Niciodată nu m-am simțit integrată cu adevărat în grupul vostru. Și pe urmă, sigur, l-am întâlnit pe tipul ăla.

Îl văd și acum stând acolo și uitându-se la mine. Știam ce vrea. Tocmai urmărisem o tentativă similară cu Winnie. Contactul vizual evident din locul lui, la bar. Zâmbetul. Felul în care m-a măsurat de sus până jos când m-a abordat.

– Am acceptat băutura pe care mi-a oferit-o, îi explic lui Francie. Și dintr-una în alta...

Îi simt mâinile pe sub rochie, în cabina din toaleta barului, implorându-mă să merg acasă cu el. Dacă aș fi zis da! Oftez și clatin din cap. A trecut o vreme.

Francie e nemișcată.

– Purta cumva o șapcă roșie?

– Era greu să nu-l observi, așa-i? Atât de arătos! Dar, da, o șapcă de baseball roșie, prostească.

– Nu înțeleg, intervine Nell. Cum ai luat copilul? Cu Alma...

– Alma a avut noroc.

– Noroc?

– Da. După ce-am plecat de la bar cu cheia pe care mi-ai dat-o tu, eram sigură că va trebui să-i fac ceva rău. Dar m-a scutit de o mulțime de necazuri. Dormea tun.

Lacrimile se înnoadă pe bărbia lui Nell.

– Eu ți-am dat cheia?

– Da. Am vorbit în seara aia, la bar. Nu-ți amintești?

Nell închide ochii, strângând pleoapele tare.

– Îmi amintesc... sau credeam că-mi amintesc. Dar toți ceilalți au zis că tu n-ai fost acolo. Și că de fapt cu Gemma am vorbit.

– Nici pomeneală. Stai așa. Mă ridic și mă duc la dulapul mic de lângă bucătărie, și iau peruca blondă și pălăria de pai în stil cowboy de pe raftul de sus. Îmi pun peruca, dar îmi stă strâmb. Mă uit în ea, și telefonul lui Winnie cade pe podea, la picioarele mele. Oh, ia te uită! Mă tot întrebam pe unde l-am lăsat. Îmi pun peruca din nou și mă întorc spre Nell. Îți par cunoscută?

– *Tu* ai fost!

– Da. Nu mi-a venit să cred că m-ai recunoscut. Colette și Daniel – scuze, *Token* – au stat chiar lângă mine vreo zece minute și habar n-au avut. Dar, sigur, erau prea ocupați să-și facă ochi dulci unul altuia. Îți amintești, Colette? I-ai povestit lui Daniel despre colaborarea ta cu primarul, cerându-l să jure că-ți va păstra micul secret. Până la urmă, am decis să-mi încerc norocul, să mă apropii, să văd despre ce discutați

între voi. Şi apoi te-am fotografiat, Nell, când arătai atât de sălbatică şi de deşănţată.

Nu-mi pot stăpâni un hohot de râs. Apoi continui:

– Faptul că i-am trimis poza *aia* detectivului Hoyt a funcţionat mult mai bine decât aş fi visat. Mi-am zis că o să-l pună doar pe urmele tale, să-mi ofere mie mai mult timp. În schimb, le-a distras tuturor atenţia de la problema principală. Că poliţia nu reuşise să găsească un copil, subliniez eu şi pescuiesc o altă murătură din borcan, după care adaug: Am văzut tot ce s-a întâmplat. Cum Winnie şi-a uitat telefonul. Cum i-ai şters tu aplicaţia. Şi pe urmă ai pus telefonul în geanta ta. Iar apoi ai dat peste mine, când ieşeam de la toaletă şi mă pregăteam să plec acasă. „Vino", mi-ai zis. „Hai să tragem un fum. A trecut o veşnicie." Am ieşit în locul pentru fumat, unde un domn tare drăguţ ţi-a dat o ţigară de la el. Eu aveam un pahar cu vin roşu, tu aveai un Camel Light şi gin-tonic asezonat cu ultimele patru pastile de Xanax ale mele. Peste o jumătate de oră, aveam eu telefonul şi cheile lui Winnie. Crede-mă! Eu şi Joshua, împreună în sfârşit? O *clipă* măcar nu crezusem că e posibil aşa ceva. Nu veneam la întâlnirile voastre, crezând că într-adevăr o să-l capăt înapoi.

– La întâlnirile noastre, repetă Francie. Veneai la ele. Şi aveai un copil.

Ridic din sprâncene.

– Nu. Aveam o păpuşă de plastic într-un cărucior. Alo-o! Apropo, mulţumirile mele că nu mi-aţi cerut niciodată să-l luaţi în braţe. Nivelul de egoism din grupul ăsta *chiar* a fost în favoarea mea.

– Oh, Dumnezeule! Ai...

Glasul lui Nell se frânge într-un hohot de plâns.

– Am intrat după tine la toaletă. Ai încercat să te opui, dar erai deja năucă bine. Stați puțin! Ia ascultați, le spun, auzind zgomot în hol. Vin și celelalte?

– Nu, răspunde Francie și ia cana de pe masă. Ceaiul meu s-a răcit. Poți să-mi mai dai unul?

– Cred că da.

Îl ridic pe Joshua pe umăr, păşesc peste Colette și mă duc în bucătărie.

– Deci, tu și Joshua vă mutați în Westchester? întreabă Francie în timp ce eu aprind aragazul. O să fie drăguț.

– În Westchester? N-aș călca nici moartă în Westches..., replic eu, dar pe urmă îmi amintesc și-i explic: Și asta a fost o minciună. Doamne, sunt ceva de groază! Nu știu sigur unde-o să ne ducem. Mama a murit de ani buni, și numai Dumnezeu știe că n-aș sta niciodată cu tata. Am fost la țară câteva zile, la casa lui Winnie, dar nu ne putem întoarce acolo.

Francie face ochii mari.

– Stai puțin. Adică vrei să zici...

– Că Winnie a știut despre asta? Sigur că nu. Dar pe internet poți să găsești orice dacă ești dispus să cauți cu răbdare. Poza de la poliție a lui Daniel, spre exemplu. Sau identitatea ta reală, Nell, dacă ai memoria figurilor și acces la Lexus Nexus. Adresa reședinței de la țară a lui Winnie Ross era trecută acolo, în raportul întocmit de poliție la moartea mamei sale. Eram sigură că n-a lăsat o cheie ascunsă pe undeva, dar ce să vezi? Era sub ghiveciul cu flori. În același loc în care obișnuia și mama să ascundă cheia noastră. Simt o umbră întunecată trecând peste mine, când mă gândesc la acele patru zile liniștite împreună cu Joshua, cât de plăcute și de relaxate au fost. Dacă ar fi după mine, am fi și

acum acolo. Numai că a venit Hector să tundă iarba și a stricat totul.

– Hector, spune Francie cu o expresie severă. Scarlett, doar nu l-ai...

– A trebuit s-o fac. Ne-a văzut. Nici nu mi-a venit să cred când a intrat în bucătărie în timp ce prăjeam ouăle pentru micul dejun. „Trebuia să fii în Brooklyn", i-am zis. Îl urmărisem tot timpul. După ce ziariștii cu sufletele lor haine se cărau de acolo, Hector se ducea la Winnie acasă. Îi aducea cumpărături. Îi făcea curat. N-ar fi trebuit să vină la țară. Asta nu era în plan. Dar a venit și a plătit prețul, iar acum îl plătește și Winnie.

Mă duc să închid ușa spre terasă, ca să nu mai aud sunetul sirenelor care spintecă aerul. Iau cana lui Francie și mă întorc în bucătărie, unde torn apa fiartă peste un alt pliculeț de ceai.

– Vorbesc sincer când spun asta, chiar n-am vrut ca Winnie să ajungă la închisoare. Nefericita de ea, a trecut și așa prin destule. Am încercat să dau vina pe alții. Știți de câte ori am apelat linia de urgență a poliției, oferindu-le ponturi? Tipul alb de pe bancă. Cel cu abuzurile sexuale de pe aceeași stradă. Alma. Biata de ea! Nu mai e mult, și-o să fie deportată.

Pun ceainicul înapoi pe aragaz și, dintr-odată, aud agitație în spatele meu. Nell trage cutiile într-o parte, iar Francie dă să descuie ușa. Înainte să-mi dau seama ce se petrece, apare și Daniel, forțând ușa să se deschidă.

– Daniel! exclam. Mi se păruse mie mai devreme că aud pe cineva ciocănind. Ai întârziat.

– Ți-am tot trimis SMS-uri, i se adresează el lui Francie. Am văzut-o venind spre casă. Am tot încercat să intru în clădire, dar...

Se întrerupe brusc văzând-o pe Colette întinsă pe jos și se albește la față.

– Daniel, îi șoptește Francie. Midas e la ea.

Mă studiază cu o expresie ciudată în ochi. Când se apropie, pare dintr-odată foarte mare. Sesizez o schimbare a luminii din jur – un ton cenușiu întunecă încăperea, precum norii care trec prin fața soarelui. Simt că mă lasă picioarele și întind mâna spre blat, ferind cu cealaltă capul lui Joshua. N-am mai fost atât de slăbită din primul trimestru de sarcină.

– Tu l-ai luat pe Midas? mă întreabă Daniel.

– Îl cheamă Joshua.

– Joshua?

– Daniel, te rog să nu stai atât de aproape de mine, îi cer. Du-te și așază-te. Uite niște fasole.

O clipă mai târziu, Francie e lângă el.

– Scarlett, noi vrem doar să te ajutăm. Ai avut o zi plină. Doar tu cu copilul.

– Așa e, răspund. E greu.

– Știu, spune Francie, punând o mână pe spatele lui Joshua. Așa e. E greu.

Mă uit la Daniel și, în ciuda expresiei lui dure, simt un val de tristețe pentru el.

– Pentru tine trebuie să fie și mai greu. Un bărbat să facă toate astea! Știu eu, adaug reușind să râd scurt. Un tip alb, bogat și educat. U-hu! Ce povară! Dar, sincer acum, un tată care stă acasă cu cel mic? Ușor nu poate să fie.

– Dă-mi copilul, îmi cere el și-mi înșfacă brațul.

Are pielea moale și degetele puternice, exact așa cum îmi imaginasem că trebuie să se simtă mâinile lui pe un trup de femeie.

– Nu, nu-ți dau copilul. Îl ai și tu pe-al tău.

Sirenele se aud mai tare, am spatele lipit de perete, şi pe scări răsună paşi. Poate că e Gemma sau Yuko, cu tot cu covoraşul ei de yoga; întârzie iar. Dar pe urmă uşa se deschide brusc, şi nişte bărbaţi în cămăşi negre se năpustesc în cameră.

Francie îi strigă numele lui Midas, iar mâinile lui Daniel sunt pe Joshua. Prea multe strigăte, nu pot să înţeleg ce se întâmplă.

Miros de ploaie.

Sunt pe coridor, mă prăvălesc pe trepte în jos, cu burta înainte pe trotuar, rugându-mă ca maşina comandată să vină mai repede. Simt durerea cum îmi cuprinde spatele şi văd expresia de pe faţa taximetristului. Ceva lichid curge din mine şi zac pe un pat de spital, dorindu-mi ca dr. H. să fie acolo. Grace, asistenta, îmi spune să respir.

Simt durerea şi întunericul şi ştiu că s-a întâmplat ceva rău. S-a întâmplat ceva foarte, foarte rău. Ştiu că o să-l pierd pe Joshua. Din nou.

– Staţi! ţip eu în vreme ce Francie mă ţine de mâini, iar Daniel mi-l smulge pe Joshua. Nu vă pot lăsa să-l luaţi! Lăsaţi-mă să-i văd faţa! Vreau să văd cum arată!

– Mâinile deasupra capului! urlă Grace.

Numai că nu e Grace. E un poliţist.

– Vă rog, nu-l luaţi! Vreau să-l ţin în braţe! Contact piele pe piele imediat după naştere, strig mai departe şi simt presiunea strivindu-mi pieptul. E crucial!

– Mâinile deasupra capului! spune Grace mai tare, cu pistolul îndreptat direct spre inima mea.

Ridic mâinile pe perete şi închid ochii.

De adio.

Degetele mele se târăsc pe perete şi ating cuţitul prins pe suportul magnetic. Simt metalul rece şi neted al lamei, îmi încleştez degetele pe mâner şi trag de el,

conştientă de câmpurile magnetice care se desprind, eliberându-se unul de celălalt.

Senzaţia nu dispare nici când o aud pe Francie ţipând; nici când văd sclipirea lamei acolo unde a prins o rază firavă de soare ce pătrunde înăuntru prin fereastra terasei.

Închid ochii şi, cu o fracţiune de secundă înainte ca lama să-mi atingă pielea, îi strig numele pentru ultima dată.

Joshua.

EPILOG

UN AN MAI TÂRZIU

CĂTRE: Mamele din Mai
DE LA: Prietenele din The Village
DATA: 4 iulie
SUBIECTUL: Sfatul săptămânii
COPILAȘUL TĂU: PAISPREZECE LUNI

În cinstea sărbătorii, sfatul de astăzi este despre independență. Ai observat că micuțul tău, până acum neînfricat, se sperie de orice atunci când nu te vede în preajmă? Cățelul prietenos din vecini a devenit o fiară înfricoșătoare. Umbra de pe tavan e un strigoi fără brațe. E firesc ca mititelul tău să înceapă să simtă pericolele din lumea înconjurătoare, și este datoria ta de acum să-l ajuți să-și gestioneze aceste frici, să-i arăți că e în siguranță și să știe că, chiar dacă nu te vede lângă el, mami va fi întotdeauna acolo pentru a-l apăra, orice-ar fi.

Winnie își pune ochelarii de soare și își strânge părul scurt sub șapca de baseball, ieșind apoi în grădină. Traversează strada cu pas iute, cu capul aplecat împotriva vântului.

La intrarea în parc, un bărbat cu joben stă în dreptul unui difuzor, cu câte o marionetă agățată de fiecare mână și un cârd de copii așezați în fața lui, cu ochii mari de uimire. O pală de vânt îi zboară jobenul de

pe cap, iar Winnie se întoarce cu spatele la mulțime și pornește în direcția opusă, spre deschiderea din zid. Împinge căruciorul peste pietricelele aleii și pe sub arcadă, iar când urcă panta dealului și ajunge pe peluza largă, încetinește, privind grupul. Două tinere stau întinse pe burtă, în sutienele de la costumele de baie, și râd de ceva, ținând în mâini cafele cu gheață și având întinse pe iarbă în fața lor câteva pagini din *New York Times*. În apropiere, se desfășoară un meci de fotbal, zeci de bărbați alergând prin praful stârnit și strigând unii la alții în dialect. Winnie le zărește în depărtare, acolo unde i-au spus că vor fi – pe pături, sub salcia lor.

Traversează peluza, întorcându-și privirea când trece pe lângă păducelul înflorit de pe stânga, sub care sunt strânse vreo zece persoane; baloane albe, roșii și albastre se leagănă în aer prinse cu sfori de picioarele unei mese din plastic. Se vede pe sine sub arbustul acela – pomul mamei sale – cu un an în urmă. N-a mai intrat în parc din seara aceea în care venise aici, la douăzeci de minute după ce plecase de la Jolly Llama și mersese pe alei, mai întâi fără țintă, apoi cu un scop anume. Țânțarii roiau și căldura sufocantă a acelei seri de iulie o apăsa greu, în vreme ce ședea cu picioarele încrucișate și cu spatele rezemat de trunchiul noduros, scriindu-i mamei o scrisoare.

Era un obicei pe care-l păstrase de ani buni – să vină aici cu carnetul legat în piele, pe care-l găsise în noaptea în care murise Audrey, înfășurat în hârtie argintie și așezat pe masă, înainte ca mama ei să dea o fugă să cumpere înghețată. Mesajul de pe prima pagină, cu scrisul delicat al lui Audrey, s-a șters; abia dacă se mai vede: *Chiar dacă azi împlinești optsprezece ani, vei rămâne pentru totdeauna copilașul meu. La mulți ani, Winnie!*

Carnetul e aproape plin cu scrisorile lungi pe care Winnie i le-a scris mamei ori de câte ori a simțit nevoia să-i împărtășească ceva: că a renunțat la *Bluebird*, că s-a despărțit de Daniel. Că a folosit o parte din banii familiei pentru a înființa o fundație pentru tinerii dansatori. Că Archie Andersen fusese în sfârșit închis, în săptămâna în care tatăl ei decedase în urma unui infarct, în timpul unei călătorii de afaceri în Spania. Tot sub păducelul acela îi scrisese, cu doi ani în urmă, ca să-i spună că reușise: găsise donatorul de spermă potrivit. Urma să aibă un copil.

Inițial, nu avusese în gând să vină la arbustul mamei sale, în seara în care fusese răpit Midas, dar imediat după sosirea Almei, își dăduse seama că prefera să fie singură decât să se ducă la un bar aglomerat. După ce intrase încet în camera lui Midas și-l sărutase de noapte bună, luase carnetul de pe raftul bibliotecii. Mai târziu în seara aceea, sub cerul luminat de artificiile trase de un grup de pe cealaltă latură a peluzei, plânsese în timp ce scria, în raza unui stâlp de iluminat din apropiere, despre cât de cuminte era Midas. Despre felul în care mirosea și cât de mic părea în brațele ei, și cum ochii lui erau exact ca ai lui Audrey, atât de asemănători, încât uneori, când o priveau, Winnie avea impresia că pe mama ei o avea în față.

Câțiva oameni din apropiere încep să cânte „Mulți ani trăiască", iar ea o vede pe Nell fluturând o mână de sub salcie. Grăbește pasul, încercând să alunge amintirea acelei seri, și abia când se apropie de pătură, își dă seama că s-a înșelat. Nu le cunoaște pe femeile de aici.

– Bună! spune una dintre ele. Putem să te ajutăm cu ceva?

– Winnie! Aici suntem!

Francie îi face semn de sub copacul alăturat. În spatele ei, Colette și Nell întind pe pătură cutii ambalate ca pentru cadou. Beatrice, Poppy și Will zgârmă în țărână, lângă ele.

– Îmi pare rău, spune Winnie către necunoscute în timp ce Francie se apropie de ea cu Amelia, fetița ei de două săptămâni, în portbebeul de la piept.

– Ai ajuns! exclamă Francie pe un ton de ușurare pe care Winnie îl sesizează. Mă bucur că ai venit.

Winnie o urmează la pături.

– Ne-am pierdut copacul, o anunță Colette, zâmbindu-i.

– Am fost înlocuite de unele mai tinere, spune Nell. E bine că nici una dintre noi nu știe pe pielea ei ce înseamnă chestia *asta*. Apoi clatină din cap mustrător spre Colette, care scoate dintr-o geantă farfurii și șervețele. Pentru a cincea oară îți zic, lasă-mă pe mine să fac asta.

Colette îi dă însă mâna la o parte.

– Nișteșervețele pot și eu să ridic, exclamă ea. De fapt, eu și Poppy am avut ieri ultimele ședințe de terapie fizică. Ea e dezvoltată exact cât ar trebui să fie; iar eu – se întrerupe o clipă, așezându-și palma în dreptul coastelor, unde avusese rana –, eu încep să mă simt eu însămi din nou.

– Tu ești bine? întreabă Francie, întorcându-se spre Winnie.

– Perfect.

– Da? Mai ieși din casă?

Pe aleea pavată de dincolo de copaci trece un cuplu pe role.

– Puțin.

Colette deschide o cutie mare de tort.

– Ai luat un tort cu un... pătrat portocaliu? o întreabă Nell.

– Ar trebui să fie o casă, răspunde Colette, lingându-şi glazura de pe deget. Eu l-am făcut.

– Nu mai spune! N-aş fi ghicit în ruptul capului.

– E minunat! replică Francie. Casa e „construită" la scară. Lowell le spune tuturor că ne-am cumpărat o locuinţă cu trei dormitoare, dar dacă nu cumva îşi închipuie că cineva o să doarmă în dulap, atunci exagerează. E foarte drăguţ din partea voastră că aţi făcut asta pentru mine. Hormonii ăştia! adaugă ea, luând un şervеţel din teanc. Uitasem cât de *emotivă* devii la orice când ai un nou-născut. O să-mi fie dor de voi toate.

Ea îşi suflă nasul, iar Nell râde.

– Francie, tu te-ai născut ca să trăieşti în Long Island. Până la Crăciun, o să ajungi primar în oraşul ăla. Deşi, în ritmul ăsta, probabil că înainte o să faci şase copii.

– Jos, mama.

Midas priveşte în sus, spre Winnie, agitându-se sub curelele de siguranţă şi arătând spre ceilalţi copii. Winnie îi desface legăturile, iar el se lasă să alunece la pământ, apoi aleargă lângă ceilalţi.

Colette taie tortul şi mănâncă toate în tăcere preţ de câteva clipe.

– Nu ştiu dacă vrem să vorbim despre asta, spune Colette. Dar aş prefera să ne-o scoatem din minte. M-am uitat la emisiune aseară.

– M-am gândit eu că o să te uiţi, replică Nell. Am văzut-o şi eu. Discutăm despre asta? întreabă apoi, cu un ochi la Winnie.

– E-n regulă, răspunde ea, surâzând.

Se uitase şi ea: *Bebe Midas: Povestea unei agresiuni şi a maternităţii moderne*, cu Patricia Faith. O ediţie

specială, la oră de vârf, difuzată la împlinirea unui an de la răpirea lui Midas.

Ieri după-amiază, Daniel apăruse la uşa ei, cu o pungă de hamburgeri şi un bax de şase beri.

– Nu ştiu dacă vrei să te uiţi, îi spusese el. Dar, dacă da, rămân şi ne uităm împreună.

Ea cunoştea deja majoritatea detaliilor. Mark Hoyt îi făcuse o vizită, la câteva zile după ce-l adusese pe Midas acasă, şi-i relatase tot ce mărturisise Scarlett. Copilul mort la naştere. Cum, după ce se întorsese de la maternitate, petrecuse ore în şir în apartamentul ei, pe întuneric, şi urmărind-o pe Winnie cu binoclul, imaginându-şi că Midas era fiul ei. Cum minţise când le spusese Mamelor din Mai că Winnie recunoscuse faţă de ea că era deprimată şi cum mituise un lăcătuş cu trei sute de dolari ca să pătrundă în maşina lui Winnie, pretinzând că era a ei, şi să îndese păturica lui Midas în compartimentul roţii de rezervă.

– Patricia Faith a intervievat-o pe Scarlett, spune Colette. Ţi se rupe sufletul.

Francie se opreşte din mâncat.

– Glumeşti! Eu n-am putut să deschid televizorul.

– S-a dus la ea în închisoare. Scarlett e închisă la psihiatrie, şi totuşi i-au permis Patriciei Faith să discute cu ea timp de o oră în faţa camerelor. Se pare că jurnalista a donat închisorii o sumă frumuşică.

Nell clatină din cap.

– Dar Scarlett nu are pe *nimeni* care să aibă grijă de ea?

– Eu fac tot ce pot să nu mă mai gândesc la asta, intervine Francie. Tot timpul travaliului, când am născut-o pe Amelia, mi-am tot imaginat-o. Voi vă puteţi închipui? Cum e să stai acolo şi să nu ştii ce se întâmplă. Unde ţi-au dus copilul. Şi pe urmă să ţi se spună...

– Nu, o întrerupe Colette. Eu nu pot.

– Când mi-au dat-o pe Amelia, le tot întrebam pe asistente: „E sănătoasă? Respiră?" Au fost nevoite să-mi repete de câteva ori că e bine. Abia atunci mi-am îngăduit să cred că era reală.

– Scarlett i-a spus Patriciei Faith că cel mai mare regret al ei e acela că a supraviețuit rănii de cuțit, în ziua în care l-am găsit pe Midas, continuă Colette, privind spre cercul tinerelor mămici de sub salcie. Și că a purtat de atâtea ori cu ea păpușa aia la locurile de joacă și la cursurile de muzică, ținând-o în cărucior. Nimeni nu și-a dat seama.

Winnie împinge felia de tort de colo colo pe farfurie, cu furculița.

Ai avut vreodată halucinații, Winnie?

Ți-ai imaginat vreodată că te rănești singură?

Ți-am cercetat dosarul medical. Ai suferit de anxietate severă după moartea mamei tale. Nu ne place să-ți punem o asemenea întrebare, dar ți-a trecut vreodată prin minte să-i faci rău lui Midas?

– Eu n-am putut să mă uit la toată emisiunea, se aude glasul lui Nell. Toate poveștile alea cu tatăl ei abuziv. Și cu psihoterapeutul care a lăsat-o însărcinată... Ce individ îngrozitor!

Toată lumea o îndemna să iasă din casă – Mamele din Mai, Daniel, pediatrul –, cu toții susținând că-i va face bine să ia o pauză de câteva ore, departe de Midas. Dar ea nu voia o pauză.

– Am găsit o aplicație pentru telefon, îi spusese Daniel cu o zi în urmă, când își mâncau sendvișurile în parc. Se numește Cucu-bau! Poți să-l supraveghezi prin intermediul ei. Cred că au dreptate, Winnie. Ți-ar prinde bine o pauză.

Dar pe urmă şi-a lăsat telefonul pe masă, cu cheia în husa lui. Un torent adânc de regrete se învolburează înlăuntrul ei. Închide ochii şi se vede pe sine la bar, comandând încă un ceai cu gheaţă. Lucille îl sunase pe Daniel şi-i spusese că Autumn nu se mai oprea din plâns, aşa că să vină acasă, iar pe urmă o abordase tipul acela, care se apropiase prea mult de ea şi-i pusese o mână pe talie. Respiraţia puturoasă, bubuitul muzicii, înghesuiala trupurilor de femei şi bărbaţi.

Trebuia să iasă de acolo.

Şi ştiuse. Şedea rezemată de trunchiul păducelului, cu carnetul în poală, uitându-se la focurile de artificii, când auzise sirenele maşinilor de poliţie. Ştiuse, la fel cum ştiuse în clipa în care se uitase în ochii poliţistului venit la uşa ei, cu douăzeci de ani în urmă.

„S-a întâmplat ceva."

Îşi căutase telefonul în geantă, înnebunită să audă de la Alma că Midas era bine. Simte şi acum usturimea din călcâie, pantofii rozându-i pielea în vreme ce urca aleea pietruită şi străbătea trotuarul în goană, sunetul paşilor ei pe asfalt reverberându-i în cap. Uşa era deschisă şi poliţia se afla deja înăuntru, iar Alma plângea; apoi începuseră să-i pună întrebări. Unde fusese? O văzuse cineva când plecase de la bar? Din câte ştia ea, exista cineva care să vrea să-i facă rău lui Midas?

– Oricum, spune Colette, destul cu asta! V-am adus ceva.

Scoate din geantă trei teancuri de coli legate cu spirală şi-i întinde fiecăreia câte unul.

– Romanul meu.

– L-ai terminat? întreabă Nell, luând un exemplar.

– Două luni de recuperare după operaţie îţi oferă suficient timp pentru scris.

Nell îl răsfoieşte.

– Abia aştept. Ce părere a avut editorul lui Charlie?

– N-am vrut să spun nimic înainte să fiu sigură, dar i-a plăcut. Şi vor s-o publice, adaugă Colette, cu ochii radiindu-i de fericire.

Vântul se înteţeşte, iar Francie exclamă de încântare când Nell scoate dopul unei sticle de şampanie.

– Trebuia să fi adus două.

Nell toarnă în pahare de plastic şi ciocnesc toate, în hohotele de râs care izbucnesc în grupul mamelor de sub salcie.

– Şi eu mă gândesc exact la acelaşi lucru, *mereu*, rosteşte o femeie în rochie roşie. Îmi făceam ieri manichiura şi m-am panicat, crezând că mi-am lăsat fetiţa pe trotuar, în scaunul de maşină. Dar era acasă cu soacra mea. Mi-am stricat unghiile. Cred c-o iau razna.

Francie priveşte spre ele şi râde încetişor.

– Mame la primul copil, comentează ea, luând-o pe Amelia din portbebe. Mă omoară spatele! Cine vrea s-o ţină?

– Eu, răspunde Colette, întinzând braţele şi afundându-şi buzele în cârlionţii întunecaţi ai fetiţei. Cunoaşteţi ceva mai delicios decât mirosul de copil mic?

– Tortul ăsta, răspunde Francie şi se întoarce apoi spre Nell. Ai de gând să citeşti tot romanul acum?

Nell pune manuscrisul pe pătură, lângă ea.

– Nu, mâine. Mă duc cu trenul până în D.C., explică ea şi îşi adună la spate părul care îi ajunge acum la umeri şi şi-a recăpătat culoarea naturală. Găzduim o conferinţă pe tema concediilor plătite.

De câteva luni, Nell a renunţat la postul ei de la Simon French şi a devenit director executiv al organizaţiei Femeile pentru Egalitate.

– Ascultați aici, continuă ea, și Winnie se străduiește să fie atentă, însă îi e greu să se concentreze, privirea fiindu-i atrasă mereu către mamele de sub salcie.

Femeia în rochie roșie s-a ridicat de pe pătură și se îndreaptă spre un grup de cărucioare din apropiere.

– Ați văzut articolul de ieri? le întreabă pe prietenele ei, în timp ce se uită într-unul din cărucioare. Zice că s-ar fi descoperit că înfășatul *provoacă* sindromul de moarte subită.

– Ce absurd! În cartea pe care o citesc eu zice exact invers.

Winnie se întoarce iar spre Francie, care taie o altă felie de tort, dar se oprește brusc, cu cuțitul în aer, când în spatele lor se aude zarvă. În mijlocul peluzei, o femeie strigă numele unui copil.

– Lola!

Femeia se rotește în cerc, cu palmele făcute căuș la gură. Un bărbat se apropie de ea în fugă.

– N-o găsesc!

– Lola! strigă iar femeia, împotriva vântului.

– Era aici, acum o secundă.

Privirea lui Winnie zboară spre Midas. E lângă mesele de picnic, zgârmă în țărână cu ambele mâini.

– Lola!

– Ce s-a întâmplat? întreabă Colette, uitându-se spre cei doi.

– Uite-acolo! exclamă Nell, arătând cu mâna pe deal în sus. E o fetiță acolo.

Winnie o zărește la distanță, cum fuge spre aleea împădurită, depărtându-se de cuplul care o strigă.

Colette se ridică în picioare.

– Trebuie să ne ducem după ea.

– Da, fuga, du-te! exclamă Francie, care lasă cuțitul din mână și întinde brațele după Amelia. Dă-mi mie copilul!

– Lola!

Winnie simte mișcare lângă ea când un cățel mic, alb cu maro, o zbughește pe lângă pătura lor, cu o minge de tenis crăpată în bot. Cei doi se prăbușesc în genunchi, înșfăcând cățelul care țopăie între ei, agitându-și jucăuș lăbuțele pe pieptul lor.

– E ultima dată când te mai lăsăm să alergi liberă, îl mustră bărbatul, prinzându-i lesa de zgardă.

Colette se așază la loc, roșie la față.

– Cred că mi s-a oprit inima în piept, spune ea cu un râs forțat.

Tac toate, iar Nell întinde mâna după una dintre cutiile frumos împachetate de pe pătură.

– Ține! spune ea, aruncând-o spre Francie. Deschide-o.

Francie își desface cadoul de la Colette – un set de boluri scumpe, din aramă –, iar Winnie încearcă să-și potolească tremurul mâinilor. Își pune paharul jos, pe iarbă, și atunci zărește silueta în depărtare.

E o femeie care stă pe aleea umbrită, imediat dincolo de grupul mamelor. Poartă ochelari de soare, o bluză neagră și o pălărie cu boruri largi. Privește când spre mamele de sub salcie, când spre locul în care se joacă Midas.

– Ca să fiu sinceră, am mai multe emoții decât m-aș fi așteptat cu mutatul ăsta, spune Francie, întinzând mâna după o altă cutie. Sper că veți veni în vizită.

– Vom veni, nu-ți face griji, o liniștește Colette. Nu-i așa, fetelor?

– Da, răspunde Winnie.

Nu distinge trăsăturile femeii, dar sub pălărie are același păr castaniu și des. Aceeași linie dură a bărbiei.

Nu e ea. Nu se poate să fie ea.

Francie pune deoparte pledul pentru copil, brodat cu numele Ameliei, pe care i l-a cumpărat Winnie, și scoate un biberon din geanta cu scutece.

– Ce ai acolo, *lapte praf*? întreabă Nell.

– Ți-am zis eu! De data asta procedez altfel. Gata cu mama perfectă!

Francie râde, iar glasul ei sună strident în urechile lui Winnie.

– Mă duc la toaletă, anunță femeia cu rochie roșie și pornește pe potecă, îndepărtându-se de salcie, țesătura rochiei fluturând pe șoldurile ei, în bătaia vântului. Uitați-vă voi după ea, bine? strigă apoi în urmă, dar nici una dintre femeile din grup nu pare s-o audă.

Cineva povestește ceva și își trec de la una la alta o pungă cu covrigei.

Femeia cu pălărie privește scena.

– Midas! strigă Winnie, dar el nu ridică ochii.

Femeia începe să se îndrepte spre salcie. Spre Midas.

Winnie se ridică în picioare.

– Midas!

Șapca de baseball îi cade de pe cap și crenguțele de pe jos îi zgârie tălpile goale când se repede spre copac și-l înhață pe Midas de braț. La auzul țipătului copilului, femeile de sub salcie se uită spre ea, în clipa în care femeia cu pălărie ajunge lângă ele. Își scoate ochelarii de soare, și Winnie își dă seama că nu poartă o bluză neagră, ci un portbebe.

– Bună! salută femeia. Sunteți Mamele din Mai?

– Da.

Midas se ține de umăr.

– Oh, bun! Nu eram sigură că acesta e grupul.

Își aruncă pălăria pe jos, își scoate rucsacul de pe umeri și apoi ridică un copil din portbebe.

– Eu sunt Greta.

– Greta! Ai ajuns! Celelalte se mută ca să-i facă loc. În sfârșit! adaugă ele.

– Mă doare, mami!

Fața lui Midas e brăzdată de lacrimi. Winnie se lasă pe vine și-l strânge lângă ea. Femeile de sub salcie se opresc din conversație și se uită la ea, în timp ce plânsetele lui Midas devin asurzitoare.

– Prea strâns, mami! Doare!

– Îmi pare rău, îi șoptește ea. Îmi pare foarte rău.

– Winnie!

Cineva îi strigă numele.

– Winnie!

Winnie, chiar trebuie să vii. Insistăm.

Winnie, spune-ne cum ai născut tu.

Nu înțeleg, Winnie. Te-a văzut cineva când ai plecat de la bar?

– Winnie, e-n regulă.

Se întoarce. Daniel e lângă ea.

– Ai venit!

– Sigur că am venit, spune el și-l ia pe Midas în brațe, zâmbind apoi. Vino! Vino și stai jos. Totul e în regulă.

Winnie îl ia de mână. Împletindu-și degetele cu ale lui, îl lasă s-o conducă înapoi la cercul celorlalte, în timp ce femeile de sub salcie îi privesc, strângându-și copiii la piept, cu ochii plini de îngrijorare, cu păturile fluturând în adierea caldă de vară.

MULȚUMIRI

Autoarea își exprimă profunda recunoștință față de Billy Idol, pentru generoasa permisiune de a-i folosi versurile în această carte.